

No 25

Dilluns, 31 de juliol del 1972.

Aquí faí estiuencat, de nou, a treballar. Aigui amb mit set dies d'anticipació. Vei prou de aquesta decisió la setmana passada al veure el mal temps que continuava i que continue encara. Durant prop de quinze dies que, cada matí ens llevàvem, a Vernet, amb un sol esplèndid i per la tarda, pluja segura. Tot hom se plauia del temps el qual dure, quan veure s'afirmar, desdel mes de novembre de l'any passat! En reserva-rem, doncs, una setmana, a veure si, durant els mesos d'agost o setembre, fa més bo.

A Vernet hem continuat plantant-nos-hi malgrat tot car, oltre trapicuejar, val a dir que, tot i fent mal temps, el clima es molt més agradable que aei a Perpinya. Tot el nou millorament i instal·lacions funcioen tan bé com previst. Sem-dimen-reparement es inicià de Vernet a tenir l'aquecament de font directe. A tal efecte, el disseny i la instal·lació previste donen un excel·lent resultat. També el nou bossi per regar correspon, exactament, al que jo volia. La única mitja decisió ve de la dutxa on la pressió es, pel meu gust, massa feble deput a que la concepció no es la meua tal i com ja n'hoie tingut l'experiència a "Les Treilles" a Montpeller; però com que això ve de la "dute-telèfon" i el aquest sistema que preferien doncs i fill, ho hem deixat així.

Durant aquest quasi un mes que hem estat allà, dalt no hem fet altre sortida, de distracció, que un die per anar, amb en Jaquies Troy, al coll de Jan. El temps i la feine, no ens ho han flocilitat. Ah, no! vam anar, un altre die, diumenge, al Pla de Barres, a dinar amb el Dejoan. A Vernet mateix hem anat tres vegades, al cinema i dos vegades a ballar.

4424
sardanes.

"Terrs catalanes" no ha pogut sortir. Sembrava comptar les pagues ordinàries n'hi ha havent una de d'extraordinària: Tot el treball preparat a Andorra no ha donat res principalment perquè me sembla que l'individu presentat per en Galicià (vingueren ambdós acompanyats d'un company de treball d'en Galicià) es un vulgar "viva-to". Els meus indici i'hi afegí, tot requit, la intenció de la dona.

Air en Joan ens va telefonar per anunciar-nos que tenen gent nova encoronada. Precisament durant el dia d'avuiem parlat d'ell i del temps que feia pu' estoven cosats, veure haver-nos donat cap nebot o neboteta. Sembla que han tingut dificultats (per part d'ella) i que ara cal anar amb molta cura per no provocar "una furore còrcebe".

Dilluns, 7 d'agost del 1972.

Durant aquesta primera setmana de repete del treball no he tingut gaire temps per escriure mes tampoc no hi ha havent res ben digna d'esser mencionat en aquestes pàgines. Dissabte i diumenge vam retornar a Vernet amb la satisfacció de costany; el regre, naturalment, ens va seguir car preferim més allà dalt pu' a casa, ay, a part n'hi fa una petita passejada, la resta del temps la passe amant d'una prece a l'altre i llegint la joernise. Els fills no van venir car l'interès, per ells, no es el mateix que per nosaltres o el regre.

Dissabte, 11 d'agost.

Heu anat, fa poc, a veure una pel·lícula recomanada per en Jaques Trey. Se tracta d'un film que podriem qualificar de documental sobre l'amor en diverses de les civilitzacions existents en el nostre món. El

menys que's pugui dir es que la influència del cristianisme ens ha corromput escandalosament transformant una cosa tan natural i primordial com l'amor físic, en una acció vergonyosa i, de retruc, convertint-lo o aparentant-lo a un vici quan es una virtut.

En diversos de les civilitzacions feu qüestió: Índia, Japó, i d'altres que no recorde bé, l'amor resta aquest acte primordial de la vida pel qual no cal tenir cap vergonya, aprensió ni falte... (a mi no trobe el mot que tinc a la pructe dels lluis). En general, els pobles asiàtics, tot o quasi, de més vella civilització que nosaltres, els Germans, tenen una concepció més natural de l'amor; Mòrtine, qu'en alguns casos, la religió ve tot bé a barrejar-li inconveniències; però cap d'aquells arriba a les inconveniències nefastes que'l cristianisme ha fet aparèixer.

En el cas de civilitzacions més primitives l'el moral està encara orientada - i es moral - vers l'acte principal de l'amor: la supervivència de l'espècie. Més primitivament encara, apareixen reminiscències de les parades d'amor que en veuque entre altres ~~del~~ animals: els maridats fent "heret" davant una femella en "ret" aquest representat, en el cas d'aquests humans, pel la noie fadrine o declarada tal per la moral de la seva race.

En fi, ve tracte d'un documentari, en el qual tot i veient escenes del pu'aci ve'n d'ing aporades, de les que ve'n dir ve "sexy", no n'hi ha cap que tingui el més mínim caràcter viciós, perverso o depravat. Un casu, atout del filiu en qüestió, n'hi ha un altre, que presenta dues "rtreap-terres" (no ve'n hi escric correctament) en un número actualment enterinquit clàssic. Ho veai Trovar horrible. Mai heai volgut amar - ni una sola vegada - a un coloret a veure apueixe mene d'espectacles perquè, vobent del que's tracte, veure veure'ls ja'ls hevie jutjat. A l'haber assistit, veure veure'ls que figurave en el

4426

proposeure, a une representació d'aripò filmat, este heu content de confirmar-me en el meu punt de vista: pitjor encara del que ho va representar. I pense, amb vergonya per la nostra civilització, com deuen jutjar-nos les elites d'aquelles poblés, d'aquelles altres civilitzacions, on la religió no ha corromput ni alterat, o quasi les lleis naturals, de l'Amor. No obstant, esteu tan corromput, que, fins i tot, els que han comprorat el proposeure de cine en puestas no han sabut distingir que un documentari d'aquesta natura era un sacrilegi de compararlo a un de tants films pornogràfics que's fan avui; que, de consegüent, no potie figurar al costat del primer film indecent que's projecta. El fet de que hagi estat així indica bé l'estat d'oposit de la majorie innumera de la nostra civilització; per aquesta majorie se tracte de pel·licules "du cul" quan, en realitat, ni la primera es indecent, viciosa, pornogràfica, etc., etc., la segona es filosòfica, sociològica, psicològica, etc., etc.

Dijous, 17 d'agost

Heu anat a passar el "pont" del 15 d'agost a Vernet. Vam manjar dinar i en vam retornar ahir. La dolça no va venir. Elle anà a passar el "pont" a cà la Patrice a Desiers la qual la invità durant la seva recent estada entre nosaltres.

Una vegada més el temps no ha acompanyat. Com n'heu, però que hi heu i que hi heu n'Albert i família, vam pujar fins a Pont-Roman. També vam anar, un dia, a la montanya d'en Jacques, on hi ha arribat amb un petit xalet de fusta, un ranonet ben agraïtable... quan fa bon temps.

Dimarts, 22 d'agost.

Dissabte prop-passat vam anar, tots quatre, a la noce de la Micheline Fran, de St. Tibéry.

4427

Com que vam retornar cap a les 5 del matí,
no vam anar a Vernet, passant, així, la
tarda del diumenge a casa.

Diumenge, 25 d'agost.

Voldria parlar, benvi que'm sembla que
tinc temps, de dos casos, recents, de política
internacional, per consignar el meu parer,
parer que no heu vist proposat per nin-
gué, ni pel oficial ni pel comentarista.

En primer lloc, Sadate, el president de l'Egipte va
fer un discurs demanant a Nasser de retirar,
tot seguit 20000, crec, instructors i tècnics
sovietics. Tot hom hi va anar de la veu aprecia-
ció dient qu'era una ruptura de coup, un
passatge al del E.E.V.V., etc., etc.

Al meu entendre se tracta d'una maniobra,
molt subtil destinada a la consumació
interior de l'Egipte, la població del qual,
desitja una revenguda amb Israel. Com qu'una
nova "guerra de rid d'alg" no es possible perquè
no hi tenen cap interès ni els soviètics ni
els nordamericans, ni tampoc el realista
president egipci, com que cal, finalment,
preparar l'opinió àrab en general i l'e-
gipciana en particular vers a pucir una con-
juntura i cap a la cohabitació (veinatge)
amb Israel, l'escàndol de demanar la
vertida dels tècnics soviètics, ha estat resolt,
amb l'acord de Nasser i de Washington.

L'altre fet es un nou atemptat contra el
rei del Marroc, Hassan II. El mes de juliol
de l'any passat volva ja la vite pavori-
fer, miracle. Ara ha tingut una vert encara
més gran ja que l'origen en el qual retornava
de França, arriba, després de l'atac seri-
peru repri, a dues penes fins a Rabat i alla-
encara se volva d'un nou atac perquè tin-
gué la presència d'esperit d'anar a reper-
pitar-se, no hi edificis de l'aeroport, sinó
en un herquet vell, de pins.

Naturalment, després ha calgut trobar "els responsables" d'aquest nou atemptat. I el rei l'ha trobat en la persona del seu Ministre de Defensa, el tristement cèlebre general Dufkir, el seu més ferm devot, implicat en l'assassinat a França, fa uns anys, del cap de l'oposició Ben Barka. El rei li esllie, tot seguit, trobar un "culpable" que tingui prou "embargue" per poder dir que el culpable no era un fet de mà de sinó d'aïllat, quan, en realitat es la conseqüència d'un moviment molt generalitzat. Tanmateix, d'autuvi, no esllie qu'aquest "culpable" fos o pogués ésser el general Dufkir, i encara ho creu avui; el "culpable" aïllat, no existeix; Dufkir no és el "culpable", és l'incapaz, el fracassat de no haver pogut evitar aquest nou atemptat; és per aquest fracàs que el rei, probablement amb una ira terrible, el fa convocar al Palau, i per incapaç el fa assassinar per dos o tres oficials superiors, un dels quals, oh ironie, és el que feu el rei adjunt i que també feu implicat en l'assassinat de Ben Barka, el coronel Dmili, o quelcom de similar. Aquest coronel-pistolero en deu tenir ben d'altres d'assassinats al rei actiu: avui mateix, la muller d'un dels bandits de la banda que assassina-ven Ben Barka, diu que el rei marit ha estat liquidat pel coronel en presó. En fi, tot d'una a pensar aquest despot d'Hostens II s'ha voltat d'una cast de pistoleros, de lladres, d'assassins i de corruptes, pel que toquem a la corrupció el mateix rei ho ha dit.

Tornant a Dufkir a més a més de fer-li pagar la seva incompetència present, pel rei, l'avantatge de poder-lo presentar com el culpable ideal, l'aïllat que ha estat per ambició a fi de fer-se nomenar regent del reialme, puix que el príncep herenc té una desena d'anys. Admetent inclús que fos així seria "tant pitjor" pel rei ja que Dufkir era la seva "creatura". No, com que ha rea-

4429

litat deu esser l'altre, de moment ja té una víctima oficial, un àrtur, aïllat de l'atemptat; mentrestant, per rote mia, tractarà de trobar i descobrir els veritables autors d'aquest nou exemplot i si'els trove, els farà liquidar per complicitat amb Dufkier, si fot, o, simplement els farà liquidar per mitjà del seu coronel-pistoler o qualsevol altre de la banda que té fermada. De totg maneres, aquest sanguinari reietó, aquest tira de la nit dels temps, no crec que envelleixi en el seu tro: el molator del país es massa gran perquè s'hi pugui fer vell; i això que'l probe, el pobre, encara no participa: tot lo que faue les l'obra de la burgesia, e dels exercitri de les professions liberals. I la ure d'uirie més de pobre encara ni no li hoveis la pietistia de la religió: el fet que'l rei riqui, regous ells, d'essencia divina i cap religió del país, consisteix en bre considerable per a queste gent religiosament molt impressionable.

Dilluns, 28 d'agost

El divendres Joap passat vam anar, tots quatre a dormir a Vernet i en vam retornar abo air cap-el-tard. En vam aprofitar, també, per anar a la universitat catalana d'estiu de Prade, a veure un sic l'ambient. Ah Air vam també, aprofitar per rebre la família d'Amouroux, l'esperantista que obene lliçons a la done. Mentres, després de dinar, ells vam anar a visitar el vilatge acompanyat per la Dolce i en vell, la diene va endresar i jo vai acobar de regar.

Air vam començar els jocs olimpics a Omnie. No sembla que ja Fine anotat, en aquest diari el poc de qu'ent, ^{perme} d'aqueix competicions d'estats, qu'ells diuen nacionals.

Dimart, 29 d'agost.

Heu tingut a dinar el Sr. Batisteg i Roig tantant-li l'invitació que'm feu, l'altre die. De moment se tracta del més generós protector de "Terris catalanes": una primera vegada me va donar 500 pts. i ara me n'ha donat 600 pts. Fins ara, a part l'ajut de l'Imnium, cree, en Gilbert no'm precisa res, el protector més generós (varis) no han passat mai de 100 pts.

Dimart, 5 de setembre del 1972.

El propi passat divendres, al vespre, vam mandar, tot tot, cap a Vernet fins el dimen-ge al vespre que vam retornar amb la ca-rravane ja, car ara, per anar-hi tot ja no seria tan fàcil. D'un costat Ma Delle, el mateix divendres va retornar a Montpeller i de l'altre, en Vell reingresse també a-riat. A més a més, si jo no per aparició el "T.C" aqueste setmane, tinc la intenció d'a-nar a Andorre, tot, quate. Doncs, d'ara endavant, Vernet ja menis será possible per anar-hi durant el die. Si en Vell fos més improvisat per la cosa de la cuina, meure podrien esperar anar a gitar-hi una nit: del dissabte al dimen-ge. Val a dir tanm-queis, que si continue fent el mal temps que dure i dure, no hi ha gaire atrae-ció per anar-hi a dormir.

Dijous, 7 de setembre.

El Jocs olímpics van començar amb una nota política i ara hi ha havut un drama terrible que ha fet, 8 murt.

La nota política fou que's va exclure la Rodèia, país segregacionista utilitzant una "procedure". L'altre país segregacionista, l'Unió Indopacane me sembla que ja'n han ex-

cluit en olimpíades anteriors. Personalment no
tinc cap opinió pels règims en qüestió,
mes tot això me deixa fred fred perquè
tampoc en tinc pels Jocs Olímpics tal i com es-
tan organitzats.

El drama actual se pot resumir així:
Un escamot de Palestinians arobs conseguí
entrar en el vilatge olímpic en s'allotgen els
atletes. Fan irrupció en el poble ocupat pels
Israelians, i fan presoners 9 i en maten dos
qu'intentaven escapar-se; se barricaden allí
muntip i esopicien, contra la vida del nou atle-
ta, qu'Israel lliberi 200 i 250 presoners comba-
tent palestinians. Israel, com té per principi, re-
fusa. Els Alemany, molt preocupats, tracten de
negociar amb els "terroristes." Una dotze hores des-
prés, en plena nit, l'acord entre Alemany i
Palestinians se fa i que podran marxar, amb
un avió privat a llur disposició, i empor-
tant els "otages." Ates, un cop a l'aeròdrom,
el pla dels Alemany era d'abate els Palestinians
i lliberar els presoners. Malauradament no pro-
dient-los abate tot a l'hora (eren vuit) - només
dos, els altres, sentint-se perduts, abaten els
"otages." Resultat: cinc "terroristes" abatuts, tres
presoners, un policia alemany i un pilot d'he-
licòpter, a més, a més, naturalment del nou
Israelians.

En aquest drama els Alemany han con-
trat molta responsabilitat: Primerament em-
ble que no han tingut prou compte dels
indis que hi havia; segonament, no han
controlat prou bé les entrades en el vilatge
olímpic; Tercerament - i volien fer "le coup"
de l'aeròdrom no el calia fer amb tiradors
d'élite, car era segur que no podien abate
els vuit Palestinians a la vegada i, a més, a més,
en plena nit i sense llum. Potser s'havien
podut fer, al llavors, precisament, de l'obscuri-
tat, esopide pels Palestinians, camuflant dar-
rere de l'avió, o dels helicòpters, amb un
cert nombre, no de tiradors d'élite però d'ho-

41432
ms, fort capaçs, amb arme blanca o simplement
amb musels, de neutralitzar els "terrorists" per
sorprese en el moment que passaven dels heli-
cèpters a l'avió. Aquests homes s'haguessin trobat
disparar de personal navegant de terra, de
l'aire, de mecànics, etc. Els mateixos Palestiniens,
per entrar en el vilatge d'Imrie, hi se varen desplaçar
per d'atletes, més o menys beguts, que retornar-
ven al pavelló llur després d'haver fet, més
o menys, els colòries per bars i tavernes de Afa-
nie.

D'una manera general tothom condemna
l'atemptat palestinià tractant-los de tot. Jo no ho
puc: Són gent que combaten per llur país en la
Palestine es llur país. I com puc tothom els ha, més
o menys, abandonat, menys la lluita del desajust
i tracte de fer prendre consciència al món de la in-
justícia que s'ha abatut sus ells. Els primers res-
ponsables de llur malheur són, segurament, els
que' diuen "grans" i llurs lluits d'interessos i
d'influències. Ara el problema es terriblement
complicat, car per Israèliens, també la Pa-
lestine es llur país: Pels Arabs fa mil anys que
ho es; per jueus en fa dos mil. A l'origen de
tot això hi ha, doncs, la pietat religiosa que ho
simbolica tot. Sense la dispersió dels jueus, a la
millor, aquest, avui, no existiria, com a tal; potser
avui estaria arrelitzat com ho són tot es pobles
autòctons de l'Àfrica del Nord i del Mitjà Orient.
Si aquest fet s'havia, podria produir qualse-
qüència més gran no n'hauria resultat!!!

Dilluns, 11 de setembre.

Lai llegit la versió oficial alemanya de l'at-
temptat de Munic i dir, que en lloc de
l'obvietat completa, hi havia un illumina-
rat total. Aleshores, la pietat de camuflar home
fets ja no era tan viable com en pleue
negror de la nit. Aleshores, doncs, hi havia
produit haver una nova solució: Introduir
un gas inhibitori dins de l'avió i pre-

venir que aquest entés en acció en curs de
rute a fi d'enderminir tothom menys la tri-
-gulació, la qual, ni decaís, haurie tingut caretes
antigas. Un cepr tothau enderrunt la tripu-
-lació haurie havent de dirigir l'avió
vers el primer aeròdrom possible a fi de
posar fi a aquest atemptat.

Aquesta retorne menys hem anat uns
hore (diarabte) a venet. No ha fet bo encare.
Ahi, diumenge, no'm vai moure durant
tot el die de ere treballant per "T.C." el n.º 6
del qual haurie de certis divendres...
prop-venant.

Dimecres, 20 d setembre.

La meve suggestió d'un gas reprovific
per l'atemptat de Munic i els mateixos Israelians
la van tenir, mes els hi manca temps per
amar a realitzar-la a Munic. Ras' de més per
augmentar la responsabilitat dels Alemanyts
car aqueixa idee eren els que l'havien d'haver
tingut tot requit, i així hi haurie temps per
realitzar-la.

Parlant dels Jocs Olímpics n'aprofitare per re-
-molar la ineptencia dels resultat al classi-
-ficar els vencedors per estats. Segons la reparti-
-ció de les medalles atribuïdes es la U.R.S.S. la
campione, seguida dels E.E.UU. etc. Segons la
meve classificació (per densitat de població estatal)
es, (com ja ho vai veure en els anteriors T.O.)
l'Anglie la super-campione: 600 punts,
seguida d'Alemanye (253,75 punts), de la U.R.S.S.
(113 punts), dels E.E.UU. (94,50). Er tan injust llur
mode actual de classificació que penre per
quelsom més qu'amar-ho aci, penre co-
-mentar-ho a "T.C." Serà propue l'audiencia, mes
penre per-ho tanmateix, car, a més a més,
la meve classificació ~~no~~ ni no es, encare,
la que caldrie (per itries i per densitat de
població) va en el sentit d'aqueixa veri-
-table solució juste.

LH 434

Dimecres, 27 de setembre.

Fa Josep la televisió ha passat un film força vell més o menys fide d'actualitat dins del ram de l'ensenyament: "L'école buissonnière". Se tracta de l'ensenyament progressiu dir llibre per cada infant, interessant-lo per allò que li permet de desenvolupar els seus gustos, qualitat, vocació, etc.; es a dir un començament tímid d'allò que jo voldria que fos l'ensenyament i no vels en el primari o no, més encara en el secundari i superior.

Aquest film presenta, de fet, el mètode creat per un mestre de primari i, més de quaranta anys? després d'algunes creacions, una cosa tan natural com la que preconitzava, encara no ha estat admesa; tot just comença a no escandalitzar la gent i els ensenyants, classes de mètodes.

El cèlebre Albert Schweitzer deia que'l destí de tota veritat es d'esser ridiculitzat (i combatut) avant d'esser reconegut. Com es cert això!

A mi, el mètode en qüestió m'interessa doblement perquè jo mateix, ensenyant adolescent accidental, i sense cap formació, vai practicar, sense saber-ho, aquest mètode quan primer encara aquest no havia estat creat; vull dir que a Lleida, molt properat, a Cerdanyola, a Montcada, a l'Acadèmia Hispano-Francesa i a Terralbe, vai tractar d'interessar els meus alumnes i la disciplina fou de les del tipus lliurement existent.

Dijous, 28 de setembre.

Tithe ha intenció d'escriure al "Canard enchaîné" per suggerir-li de publicar una mena de diccionari dels escàndols de la 5e República, car n'hi ha tants que n'hi ha per perdre-s'hi. No n'hi va haver prou amb l'avertiment que re-

presentare Maig 65; no han raunt trobar cap encunyament ni irregularitat; ara la producció depassa, probablement, tot lo que ha ocorregut en la III^a i IV^a Repúblicaes, en la qual també n'hi va haver. Així, més, afegeix en la suggestió al "cauord" de fer un diccionari comparatiu entre les tres Repúblicaes.

Així va arribar la Delec portant el quadernade la seva memòria de "maîtrise". Ara li caldrà fer-ne una exposició verbal davant del "jury" ad hoc, alumnes, etc. (un dia com si fos una presentació de tesis). És amb molta satisfacció que enregistra tot això. Ah! sí, sí, sí, tot ferdís per igual!

Dilluns, 2 d'octubre del 1972.

Dissabte jorajo passat havia d'anar a Andorre a pujar-li el n.º 6 de "T.C." Sempre a l'últim moment amb aquest cony de Cerones, quan havia d'haver estat editat sense fer-se ni entrebaves, me van adonar, quan el tiratge especial per Andorre ja estava fet qu'havia oblidat un quart aproximadament del text de l'article d'en Guitet. Pèrdua de temps i de diners per culpa de l'incapacitat del dit Cerones, al qual, per tant, li havia donat tot maquetat, distribuït, correcte, etc., etc. tant que no crec que mai hanu hui hagi pent tant. Aquest vespre hui d'anar a cercar el meu tiratge (complet) i com puc, degut al meu treball professional, no'm puc absentar de Perpinyà durant la setmana, caldrà expressar a dissabte que ve per pujar a Andorre. Mentantant ferem l'exposició dels abonats i dipòsits, la qual cosa representa un bon boei de feine.

Dilluns, 9 d'octubre.

Simplement varem anar a Andorre.

WH36
Ultre pujar-li 250 up. d' "T.C." del qual 50 per
Barcelona, mai reprendre la pinió de la pu-
blicitat, passada ja dos vegades. Aquesta
vegada sembla que hauré trobat la bona
solució. Ja veurem. Per altre banda, mai
prendre contacte amb un responsable dels
jocs andorrans constataris amb els quals may
tingué contacte. Si tot surt bé, aquest viatge
el podré considerar com el més aprofitat.
Dins de poc podré jutjar pel efectes.

Dilluns, 16 d'octubre.

Aquesta setmana passada mai tingut
força feine tant a casa com al departx.
A mi a mi de la feine hem tingut la
visite (anada i tornada) dels de Servian,
qui han anat a Barcelona deixant-nos
el orgre. Per altre banda, el dijous prop-
passat varem arribar, en Jafar i l'Amé-
lie, retornant d'it. Fan una ben agra-
dable visite, més curta del pu' haquíssim
desitjat

Dilluns, 22 d'octubre.

Una altre setmana de passada amb molte
ocupació tant al departx com a casa. Així
i dirrible, inclús, no vorem sortir gens
per tal de continuar "l'aménagement" d'una
nova disposició de l'interior de l'aparte-
ment. Una feine enorme! I, aluceny
aquest verpe, la vore continuava. Tanma-
teix, aquesta nova disposició permetrà que
jupui disporre d'una prece-departx-biblio-
teque que no tenie.

Dilluns, 30 d'octubre.

Dimecres prop-passat, varem a anar a
Vernet a cellir 4 francs, en vell, va mare
i jo. Rinqué a ajudar-nos el pare fruitet,

HH37

de la seva pròpia iniciativa. Aquella fi de set-
mana, doncs, com que, a més a més, arribava
la Dolce, no hi hem anat. Val a dir que ara hi
ha prou que corra per fer i, per altre banda, va
avançant l'època més dolent de l'any
degut a que el sol se va retirant.

La Dolce ens va confirmar lo que ja
sabíem (dit per telèfon) i, a dir, que ha obtingut
la menció "Très bien" en la seva presen-
tació de "maîtrise". No cal dir que tot n'hem
estat molt contents.

Resumint, doncs, hem passat la fi de set-
mana a casa: La Dolce d'iròbia a la biblioteca
i treballant, encara, en la seva cambra; dimen-
ge, treball a casa i, per la tarda, una sortida
a l'equitació. En quant a novells treball
i televisió; jo, principalment, preparant
un nou número de "Terres catalanes".

Dimarts, 1er de novembre del 1972.

Quel motiu de tota sort hem anat a
Servian per inclinar nos vers la tomba
de la pobre sogra. També hem passat per
L'Éclouay en ben vell velic tractat de retrobar
rebits d'infant (que col·lecciono) que, fa temps,
va prestar a la filla de la Mnèquie. La
Dolce desde Servian va retornar cap a
Montpellier.

Dimarts, 8 de novembre.

Aquí hem rebut una molt bona nova:
Per primera vegada ferim una borsa d'estudi;
i per la Dolce i d'una seixantena de mil
franes (antics) pels nous mestres de curs. Magní-
fic!

En l'atribució d'una tal borsa enc sembla
que s'ha havent, dos elements determinants:
el retard ocasional, del qual importa i el fet
que ella hagi obtingut bons resultats en els
estudis. Sigui la que sigui benvinguda es.

HH38

Dimecres, 10 de novembre.

A cadem d'haver-li elegit al E.E. UU. per la presidència. En Nixon s'ha representat i obtingut una elecció quasi triomfal. El motiu principal d'aquell triomf és que s'ha pogut elegir la 1a vegada, com l'home de la gran del v'ist. Nam i qui ha arribat a la fi del mandat sense fer-la. Això ha estat fet espais, amb molta habilitat. El últim desmaneg, procedint les eleccions, ha fet més per la gran que durant els quatre anys de la presidència. Ha estat valgut així per assegurar-se la reelecció i, a l'últim moment, s'ha presentat com l'home que no volia dignar una gran humiliant pel E.E. UU. I com que l'elector americà és tan incante com el francès (ja analitzat) ha exigut en la inèrte manera, votant-lo massivement. Així té quatre anys més per fer negoci amb el material de guerra el qual, enllue de reduir-ne les transmeses, encara són accelerades. Obstantant, la guerra, les morts i les destruccions continuaran, tot creant altres "dèbents" pel capitalista que'l manega: la línia, per exemple, de mercat de la qual està preparant. En fi, quan tinguin un nou mercat, capaç d'absorbir pel comerç que ara fan amb l'Indoxine, aleshores s'acabarà la guerra i, en aquest cas, tot just després d'haver repilat els Indoxineros tot el material de guerra, no o menys caduc, no interessant per llur èpèrit.

Naturalment que d'altres incantes podran dir que, tanmateix, en Nixon ha retirat 500.000 Americanay d'Indoxine. Si ho ha fet és per dos raons, de les quals cap d'humanitària: perquè hom s'ha cansat de veure que no podien guanyar la guerra i perquè -consequència de la primera- els nous mercats que cerquen no són propicis a ou.

par un exercit com el que hi havia a
Indoxine.

4439

Dilluns, 18 d'novembre.

La recerca espacial sembla que estigui man-
cant el pas, particularment en l'aspecte
del vaivells habitats. Hi ha havent una sèrie
d'inconvenient durant i després del vol ha-
bitats. Això no deixa pas albirar, amb op-
timisme, vols llargs, tant més que el que s'han
fet, fins ara, es compararan una puça amb
un elefant en relació amb els primers mí-
nims que s'haurien de fer.

El més important de tot els inconvenients
és el del medi-ambient de la man irrompue
habilitate. Fa molt temps que ho pensem i avui
que tinc temps, ho vau a escriure: tota
man que no podrà recrear el medi-ambient
terrestre, no podrà amar lluny amb ~~cert~~
humans. Lo primer que cal crear és una
'gravitació' artificial o, millor dit, conveir
els vaivells iònnics rote el principi natural,
és a dir iònnic (amb rotació i translació)
sulle del principi actual de translació rote.
Tot els cosos terrestres - i iònnics - quan se des-
placen, tenen dos moviment: el de translació i
el de rotació: fins i tot les pedres que's llancen,
els fulls que cauen, etc. Si més l'home ha
inventat objectes que's desplacen sense rota-
ció; i per amar ventar s'ignifica llei natu-
ral ha havent d'inventar estabilitzadors i
altres dispositius per anul·lar l'efecte natural
de la rotació en qüestió. Doncs, els vaivells iò-
nnics de l'avenir hauran d'èsser totalment
diferent dels actuals; s'hauran d'inspirar,
més aviat, de la "reencoupe volante" que del
"coet" actual; vull dir un vaivell que, a
més a més d'avançar (translació), tindrà un
moviment de rotació, exactament com el
nòtre planeta, i l'ideal seria que la rotació
se fes a la mateixa velocitat ja que si no

4440 medi
si, així, el mitjà ambient terrestre no està recreat i les perturbacions (d'una altra naturalesa que la d'aire) apareixeran de nou.

En definitiva l'home és com el peix: no més pot viure en el seu medi-ambient. Si l'home surt de la Terra haurà d'emportar amb ell el seu medi-ambient i no no podrà anar més qu'a fer "excursions", com ha fet fins ara, i amb les perturbacions fisiològiques de les quals ja ha començat a tenir-ne una mostra.

Dimarts, 14 de novembre.

Ja, ja, una celleda de dies, de setmanes, de mesos quasi, tot parlant amb l'Eli, vaí encetre la idea de que de "fiords" a l'origen, n'hi haurie per tots les costes marítimes. El fet de pué haqur desaparregut arreu manys en el nord de la Terra seria degut a que la forte pluvisitat, en els països càlids i temperats, ha arrossegat, a través els rius, quantitats enormes de terra i pedres, cobrint així, no solament els primitius "fiords" sino, a més a més, badies i platges immenses. Quan dic forte pluvisitat vull dir forte precipitacions i degels que no's produueixen en el nord de la Terra.

Dilluns, 20 de novembre

La Delea ha vingut, en te-currunt, a veure'm precipitant de ferre una comanda especial de paper que no hauriem pogut portar-li nosaltres perquè no haurie arribat.

Allò de l'origen de l'atribució de la llibre d'estudis sembla que riqur del fet del seu professor principal - segons ell mateix haurie deigut comprendre. En aquest cas haurie volgut afoverir o, millor dit, resumir el bon treball realitzat per ella i per la seva companya d'estudis i amique, Patricia, car aqueixa també l'ha estu-

4441

gude. Val a dir que, no hontent-ne tingut mai,
ni l'una ni l'altre, es una justa recompensa
per ambdues car han treballat més que
normalment puif que l'estiu passat van
ocupar el nostre apartament per treballar
mentre nosaltres estàvem a Venet, i ara
se preparen de menar de front el C.A.P.E.S.
i l'agregació. El més probable es que no ob-
tinem ni l'una ni l'altre (molt difícils) ms
la voluntat del treball i es. L'agregació, per
exemple, hi ha professors que no l'han obting-
ude mai; en tot cas es un fet raríssim
que s'obtingui a la primera vegada i a una
edat com la d'elles.

El fet de la ràpida vinguda de la Dolce i el
seu retorn aliat, després de dinar, ha fet que
no hem anat enloc durant aquest fi de
setmana. El temps - dolent - no m'ha fet sen-
tir de restar a casa. Jo, he acabat de pre-
parar tot lo que cal per la propera expedi-
ció de "T.C.", la impressió de la qual comen-
ce avui.

Dimarts, 21 de novembre.

Estem preparant la formació del nº 7 de "T.C."
A la fi, aquesta vegada tractarem de fer-lo veu-
re lliurement a Barcelona en particular i
a tot Catalunya en general. Si ho puc acon-
seguir serà un gran pas de fet vers una mi-
llor forma de formació nacional car la
gent que podrem contactar serà molt més
important qu'ara. Naturalment que, veint-
re lliurement al Principat, no podrem ata-
car el règim franquista; mes ja no l'ata-
càvem ara, partint del principi que se'n pot
fer atacs que vinguin de l'estranger. El meu
principi es no atacar ni insultar groller-
ment, es fer parlar els fets a fi puif el lector
pugui treure'n les conseqüències; es dir 10 i
tocar cent enloc de dir 100 i tocar 10, els
quals ja estan convenuts mentre qu'els

90 restant cal formar-les educar-les; es, en definitiva, el contrari del "qu'ens femem per a "la Voix de la Patrie", que menes feiem un diari per convenent, ignorant, rebutjant les que calie convenent si, naturalment, van haver de jugar perdent així aquell gran mitjà, sinó de proselitisme de la política que defensàvem, almenys restare un bon mitjà per continuar defensant aquella política encara que menes fos neutralitzant la part negativa que feix i altres i determinant una massa considerable de lectors de cance cote l'influència de l'"altre" premsa.

Fant parlar es fet hàbilment se poden dir molts coses durament veure que hi pugui haver matèria en litigi amb el poder constituit. El darrer editorial de "T.C." per exemple, es molt dur pels francesos "especios" que protagonitzen la campanya de defensa del franc visant, segurament, la renouance del qu'ells diuen les "llengües regionals". Es molt dur mes segurament que l'informador local "les Renseignements généraux" no va poder trobar matèria per dir que hi havia, precisament, matèria a impugnar. I tant, doncs, aquí com a París no han pogut fer altre cosa que constatar que la nostra manera de "fer parlar es fet" era, per ells, no agradable però verídica.

Aquest mètode, aplicat al cas d'Espanya, risque de no poder subsistir perquè a l'Estat Espanyol hi ha moltes menys garanties de premsa que a l'Estat francès. Dins de poc estarem fixats.

Bilbao, 27 d'novembre.

Esteu esperant, millor dit, esteu esperant amb ansia resposta del Sr. Serra, de la Distribuidora Barbora, per saber si podreu vendre lliurement o no "T.C." en el Principat. En l'afirmativa, el n° 7 partit, i

tot requit, capr altà baix.

Aquesta fi de setmana no heu oït de case, air ni m'vai afitar: Heu passat la major part del temps treballant en cos de case, principalment fuintant la cambra de la Delle. Si no havés estat això m'haurie agradat poder anar a Ternet només pel plaer d'anar-hi encare pu'are niqui la pitja irrogue de l'any zomil que'l dol es puam hi toque menys. Dimmenge properament voldrie anar-hi encare que només niqui per unes hores. Si fa bo, i no hi ha tres de nou, sembla que podrà esser així perque la Delle no vindrà. I com que no compte venir avant de Nadal, vau decidir que molts l'anirieu a veure allà. Parlant, aquest mati, amb ella, per telefo, m'ha suggerit d'anar-hi pel dia de l'aniversari de sa mare, o niqui el 6. En principi si perquè, tractant-se d'un di-meeres, inclús en dol podrà venir.

Dijous, 30 de novembre.

Aquesta tarde ha arriat, inesperadament, la Delle, mig malalta mes' aviat de corrent pel l'espè del treball d'estudi pu'atà fent. A veure si, reposant-me uns dies amb molts, anirà millor. Demà hai fora cite amb el metge de Trade a fi que la visiti i la tracti amb el sisteme així de l'accompanyare.

pel Sr. Serra me dieu que encare no ha obtingut satisfacció ni' he' compte tenir-ne. Esperem a veure.

Dilluns, 4 de Desembre del 1972.

Aquesta fi de setmana me l'hai passade referint el No 7 de "T.C." Al'ho hai fet tot jo dol, forçament perquè era més complicat que de certun car, en aquest número, hi hai

HHHH

intercalat me circular compriment el compte de tot aquells qu'encara no han pagat i que són la majoria, malgrat les diverses invitacions fetes en el material periòdic - en mioms. no anterior - i invitant-ly a pagar-se al corrent de pagament.

Dilluns, 11 de Desembre.

Heu tingut, durant tres dies, els meus nets Delfi i Ramon, el primer acompanyat de la seva muller. El motiu del viatge era per venir a presentar-me la Val a dir que no perdíem res si no conceïssim la; si amb els anys no s'esmena i millora, serà una desgràcia completa. És, efectivament, la més llesta de tota la família i, probablement també, la més mal educada.

Dilluns, 18 de Desembre.

Ficig iug setmanes que no havíem anat a Vernet. Així hi vàrem dinar l'11 i jo. A l'arribar hi feu foc, a l'interior, més amb un gran foc i, a més a més, el gas, poc després hi feu ben ho. I encara en farie més si el tiratge de la xemeneia fos millor car ara vol desapar, sempre, un d'a oberte una finestra.

A partir de demà acabaré la naixença que'm restaven; en total farà vuit dies amb les festes de Nadal. Així tindrè temps d'acabar de pintar la cambra d'en Xell (després de la de na Dolce) avant pu'ar ribe i men la Dolce. També compte emprendre el no 8 de "T.C." o sigui el no d'hivern.

Dilluns, 25 de Desembre

Com persist, desdel dimarts prop. pat-

4445

sat qu'estic a casa. Hei fet tot lo que m'ha-
rie preparat. Hei passat los de Sereian
cap a Barcelona, deixant-me el rogre
i emportant-se en vell; totum demà.
Demà al de matí, tinc la intenció d'anar
a Vernet a tapar els rocs de veg a l'entorn
de ls roques dels arbres a fi de millor pro-
tegir-los centre el fred el més fort del
qual encare no ha vingut aquest hivern.
Sembla que sigui necessari però ni conse-
llable.

Vai prendre aquest volum del despatx pre-
sunt que tindrè temps d'escriure-hi força
durant aquests dies de repòs i de bell, i la
primera vegada que'l preuc. Tampoc no he
tingut gaire temps per llegir, totum-
tant estic satisfet perquè, com dit més
amont tot l'essencial preparat ha estat
fet. I me reste encare, tot demà; el
matí destinat a Vernet i la tarde amb
la família fins que se'n terminin a
Sereian. Com pu'a n' Albert no li agrada
retornar tard, vol dir que disposaré en-
care o hauré de disposar d'una bona
part de la tarde.

Dijous, 27 d'embre.

Hei tornat a reprendre el treball pro-
fessional. Re, n' ben non a renyalar;
una ocupació, quasi, completa durant
tota la jornada.

Dijous, 28 d'embre del 1972

Aquí la Dolce fa 23 anys. Ja! Com
passe el temps; per elle i per nosaltres! La
juba n'ha passat, eh dis n' feste de treball, n'he
sortit gens de casa (no té amitats aquí).

En vell aquest 1er trimestre ha estat tant
o més lo que l'equivalent de l'any passat. Si
continua així hauré d'esser batxilla a la fi

de curs. En quant a la Dole, elle travaille molt
máis encare; mes l'objectiu a atènyer és tan
difícil! (C.A.P.E.S. i agregació)...

Estic llegint un llibre sui et desvèni-
ment de Moisig 1968. Hi ha una declaració
del cap del P.C.F., Waldeck Rochet, que con-
demne, definitivament, aquest partit, com
a partit poc feu revolucionari. Val la pena
de transcriure-la. Tingué lloc a l'Assemblea
nacional, sobreant-re, ben aportat a Henri Rey,
el president del grup V.R.R. (gaullistes).

"Vous avez tout d'attaquer notre Parti. C'est un
jeu dangereux qui ne profitera ni à vous ni à
vos successeurs éventuels ni nous devons retour-
ner aux élections législatives et que les contraintes
vous pèsent. La République n'est pas en dan-
ger de notre fait. Vous le savez, nous ne voulons,
pas plus qu'il y a quinze ans, une révolution.
Vous faisons l'impossible pour n'être pas dé-
bordés par des éléments qui sont, eux, révo-
lutionnaires et qui n'ont d'autre ennemi que
vous et nous."

I davant el propi curiyat de de Faulle, Jac-
ques Vendroux, el mateix Waldeck dels colons
hauria declarat: "Nous sommes, que vous le
vouliez ou non, vos meilleurs défenseurs. Évitez
ces attaques qui n'ont pas de sens au moment
où nous sommes tous débordés."

Naturalment, per la "galerie", pel "Journal
officiel", el mateix Waldeck dirà després, en
terme "públic": "Dix ans, ça suffit..."

Oh! grandeur i decadència del P.C.F.! 172
any que' has entrat, de pla, dins de l'aper-
turisme; are ets, ja, un partit "d'ordre". Are
realment, ni fa o no fa, com els socialiste.

Dimarts, 2 de febrer del 1973.

Heu començat un any nou, ben
calmadament, sense sortir del redós fa-
miliar. La Dole tanque no ha sortit

de case, menús per anar a fer una mi-
 que d'epuitació. El fet de no tenir amistats
 a Perpinjà no l'ha pas entristit car ha estat
 de bon humor i afectuós tot i veient arribar
 el dia (vení) que li caldrà tornar a mar-
 xar cap a Montpeller. Val a dir que no s'
 portidore i que's trove hi en família. Per
 aqueixes festes, precisament, haguí pogut
 anar als Alps, en bones condicions, més pre-
 ferí venir a case.

De recuperó no n'heeu fet cap; ni vejar
 tampoc. Com que's aparteren force curiós-
 tant, al migdia, la dona jo hem saltat el del
 vespre.

Dilluns, 8 de gener.

Ha pro la premsa ha portat una nova
 forea rare: Un metge suec, el Dr. Nils-Olof Ja-
 cobson, ha escrit un llibre sus la vida a pas
 la mort en el qual, segons jo, hi ha una
 sèrie de "bestieses" i, pràctic, qualsem de nou.

Dir, per exemple, que l'òrgan pesa 21 gr.
 perquè just en el moment del traspàs, el cos-
 tos dels moribunds pesent, sempre i exactament,
 21 grs. de menys. Home això es, encare, un
 fetomen inexplicat, mes au dic verà, proba-
 blement ~~in~~explicable sense necessitat de fer ju-
 gar un paper a l'inexistent òrgan tal i com
 la creença els creients. Plàquiment parlant
 podria esser a cause d'una brusque perdue
 d'aire en el cas sense vida: vull dir que
 el moribund no respirant més, tot l'aire
 contingut en el cas se'n va com si fos un
 neumàtic raventat. S'atut es, en efete, que tots
 els cosos dels moribunds, se reduexen a mida
 que van agonitzant i, tot seguit après la
 mort, apareixen molt més reduits del que
 erey en vida. El motiu principal d'aquest
 fet es, naturalment, la perdue líquide per
 evaporació, mes, a més a més de líquids,

448

en el cas també hi ha aire!

Dir també, el Dr. Jacobson, qu'après la mort la "vide" continue com si fos un somni i que'ls difunts se creuen encara sus la terre continuant vivint, menjant, conduint llur cotxe, etc.!!! Això ja es més difícil de con-
tredit amb arguments físico-psíquics. Potser, inclús, es possible que, almenys durant un cert temps, hi hagi quelcom de semblant.

En aquest cas ~~no~~ s'aplicaria, potser, de la mateixa manera que'l ferrocarril post-antiquari. Vull dir que, de la mateixa manera qu'un amputat, "sent" encara el membre tallat, un mort recent pot "sentir-se" encara en vida. Si fos així, i si la "vide post-mortem" fos el reflexe dels últims instants, seria un reflexe implícit, implémentari puix qu'al morir tothom reposa més o menys. En aquest cas solament la mort natural no comportaria la "vide post-mortem" de sapri-
ment. Clar que la mort natural es l'única qu'haure d'evitar: la mort de vellesa. Mal-
hauradament es rarament així; es la més rare de les morts: la majoria són morts vio-
lents, de malaltia, etc., tant en el món hu-
mà com en els dels animals.

Dimarts, 9 D gener.

En Montagut ha conseguit fa publicar el llibre (novel·la) que tenia en projecte. Me n'ha a-
dregat un exemplar, dedicat, naturalment. No
val dir qu'espere qu'en pagu menció en "L".
I me ve force certa amont, car l'obra es fluxe-
ta. Com no dir-ho sense ferir i esser hipòcrita?
Tant més qu'en Genovés li ha fet un proleg di-
tiràmbic. Si'en Montagut tingui una ànima
d'escriptor, D poeta, no hi ha dubte; my això no val
pas dir qu'aqueixa ànima sigui perçosamente
de bona qualitat literària.

Dimecres, 10 D gener.

Hai presolat de llegir el tercer volum
sobre el moviment de maig 68. Aquesta nova lectura
confirma la primera pel que fa referència a l'ac-
titud del P.C. Ell també, amb la C.F.T., van
projetar la dinàmica de la furia, sobretot
amb un ajut positiu al poder. Compidou,
parlant a de faulle diu: "el P.C. i la C.F.T.
imporaran una treva per afrontar, en ordre,
la batalla electoral, la qual portaran. Car no
volem i no podem explotar més l'actual situació
revolucionària i llur lògica es oblique a
"treure" la vagues. Per altre part, desitgen el
retorn a la col·lució per poder reprendre en mà
llurs treps i llur clientela electoral. Però no tin-
don temps de fer-ho car una campanya go-
vernamental, vigorosament menada, farà ve-
nir vers nosaltres l'immensa generació que
tremola encara i que tremolada, durant
llargues setmanes a l'evocació de les bar-
ricades i de les revuertes roges. Termina con-
tra els nostres adversaris el més positiu dels
auspiliats: la dinàmica de la furia".

I així fou: "Vincem au nom de l'anti-
comunisme, les gauchistes, les atlantiques et les fé-
dérés sortent de élections bastonés d'impor-
tance par le redresseur de torts gauchiste, aidé
en sous-main, par le communiste qui est
battu et content, mais non coeu".

I, així com l'acabà una epopeia gloriava
que hagués pogut reeixir si el P.C. hagués vol-
gut; més ja no podie per dues causes: perquè
ja no es revolucionari i perquè a Moscou no
li interessava que reeixís; per qüestions de polí-
tica soviètica primer i, segonament, perquè
els Soviets tampoc ja no són revolucionaris.
Si en un moment més fou una gesta que el
temps grandirà i portarà més gloriava la insen-
tat dels uns i la ignominia dels altres. O

4450

Dilluns, 15 de gener.

Està a punt de prendre el n.º 8 de "T. C." Jo tot ho tinc a punt per fer les expedicions a abs. not i depositaris.

Dimarts prop-passat, pel vespre, vàrem anar a blue. En Joan havia organitzat un regnar-debat orientat vers les eleccions legislatives franceses del proper mes de març. Dimarts va venir a casa per veure puè el pensave: si com ja sap, personalment no estic d'acord amb l'A.R.C. quan, al men entenc, per demanar cobrde a Rothman, calie rentar Comitè de regionalització, estic d'acord en presentar-me a les eleccions, encore que menis sigui per tribune de propaganda i per rondar l'influència i l'atracció real del catalanista. Amb aquestes eleccions venrem fins a quin punt l'animisme catalane passe avant de la politique de partit.

Ahirs vam anar a Ternet després de dinar; pel moti no feie gaire bo. Allà dalt, però el cel brillava de ple. Vam fer una gran foguera. Jo, ~~es~~ vau propitar per fer el quartet dels que manassen, en la part baixa, a fi de començar a plantar el voluntarisme tan aviat com sigui possible de fer-ho. Ave menis me caldrà veure si, en la part alte, val la pena que'n planti qualcun.

Dijous, 19 de gener

Avant d'air la Muniçione Siquem un telefonada per assolentar-nos de la mort del seu pare, no brevingude pree abtadament un no ere vell: 67a. Air vàrem anar a l'enterrament. Nois forec improvrat: petit batlle en exercici, mes forec conegut i formant part del gran Desiers; siupó fin pue li havia el batlle-omator de Desiers, el subprefete de id, el deputat Bayou, etc.

El fet que en Chan sigui un ministre del Cambodge contribueix, naturalment, a exaltar la cerebromènic, que fou exclusivament civil. En el cas dels Sijentes, però, foronunciarem, se digueren moltes més mentides que veritats, tot en Sijeny, tenie moltes qualitats, costament, però moltíssimes més defectes, ^{un} dels quals, en feu el nostre la víctima, el contractant, per exemple, fa uns vint anys, aquell corament, que feu. Me foreu poc que m'estan demorant.

Dilluns, 22 de gener.

Com ja veiem, diabolite prop. partat vam marxar, tot tot, cap a Montpeller, retrobar la Dede. A fi de no haver de fer un viatge massa precipitat vam decidir de dormir allà i retornar dimenge. Varem robar a càrrec Joffre en un hotel hi resta a dormir. La duna i jo, per no destorbar, vam decidir anar a l'hotel. A més a més de la meua perennone, varem veure Madame Goutemps, el Tuis (a mitges), el Roy nant (a mitges) i el Troy, a més de les quals varem tenir a veure. De retorn ens havien d'aturar a Lierroy, me ere molta tard i varem seguir directament cap a Perpinyà.

Dimarts, 24 de gener.

Aquí ha vingut el meu antic patró, el Sr. Marthe, ~~ca~~ a veure'm, propitaut que venie per feine. Feie una colla d'amys que no'ns havien vist i el retrobament ha estat molt agradable per ambdós. Tant es així que'ns hem promès de revere'ns aquest estiu, invitant-lo a Vernet.

Dijous, 25 d'ener.

A la fi hi haurà la fi del combat, en el Viet-nam pel proper d'immerge. La guerra haurà durat, des del, dos mesos i mig més aproximadament. És prou furiat el compte el anys i anys que durava, mes hi ha calgut amar, però Americans, belgues o no quasi. Perquè la decepció de novembre per gran part per una banda i, per l'altra per que alts dels nous mercats s'han anat fent tant acceleradament: no volen van a començar amb la immensa línia r'ins' t'ambel, augmentar molt amb la l'Unió Soviètica. Ha calgut amar de porre tanbe' perquè els bàrbaros bombardaments que feien en el nord Viet-nam, revoltasen terriblement. En fi, s'han aplegat de "llivar" tot el material de guerra que encara valien vendre i ara van a signar l'armistici d'aquesta guerra, per poder interposar, que s'han fet Ruoss i Americans; la van a signar perquè estan d'acord, políticament, per una altra fase de convivència, en tot homi may que la guerra i la política menade altornament i la política es sempre l'economia. En espere, tanmateix, que la nova política despi per l'economia, tindran encara una "petita guerra" d'Indoxina amb el Laos i el Cambodge, encara d'hostilitats no existe en l'acord concluit; podran, des del, encara, continuar llur guerra per poder interposar i repilar als pobres Laoneses i Cambodgians tot el material de guerra que no han pogut acollir de l'Unió al Viet-nam; s'entén el material més o menys vell o suficientment conegut, d'unes sense interès per llurs exercits respectius. Per altre banda, podran, també, testar tot les noves descobertes i millores fetes. I quan tot això ja no sigui més possible es li restarà una situació semblant en el Mitjà Orient

i d'altres situacions de guerra, guerrilles, de lluita clandestina, etc., en monts blancs del món.

Dijous, 1er de febrer del 1972.

Fa poc, la premsa ha publicat el cost de la guerra del Viet-nam. Com que l'informació es d'origen americà la qüestió dels morts, ferits, desapareguts, etc. no seria comparable a una d'origen nord-viet-nam. Retenim tanmateix, que el nombre de morts recuats és, quasi idèntic al que s'avenç per la primera guerra (la que feu França): 44850 per agost de 1918 i 45928 per agost de 1972. Els costos són molt diferents: els francesos van costar 30 miliards actuals; els americans 705!! El capital bombardat és terrible: 7,5 milions de tones de bombes, per americans des de 1961 a 1972. Durant tota la darrera guerra mundial se'n va llançar ja l'horrible quantitat de 2 milions, 2 milions de tones a través de tots els teatres d'operacions d'una guerra mundial; 7,5 milions sobre un sol país, encara més petit que França! I no ha pogut vencer la meitat d'aquest país!!!

Si els morts, causats per americans són, relativament, pocs, una altra font diu que hi ha havut més de dos milions de víctimes durant els trenta anys que han durat les guerres (franceses i americanes). Trente anys que interessos econòmico-polítics s'han fet la guerra a través aquest malhoraat pobre viet. Tant és així que han anat perdent ^{comparant} enemics veritables els ciutadans d'un mateix país els quals, a l'origen no són combatien contra l'estranger: França i U.S.A. Aqueixes intervencions estrangeres, d'americana molt especialment, sobre els milions de víctimes humanes, ha causat destruccions d'apocalíptics: ciutats, viles, vilatges, ports, car-

H454

refuges, cultures, boscos, etc. etc. han estat destruïts. Per exemple, 1.500.000 hectàrees de boscos ha desaparegut. 4.800.000 hectàrees de terra cultivable restarà infèrtil durant una cinquantena d'anys. Una nova portadestrucció agrària: l'herbicid galopant que desnudará el sòl en aquest ha rebut, a més a més de les bombes i dels projectils, 75,5 milions de litres de defoliant. En fi, es esferidor tot això.

Dimecres, 2 de febrer

Així provoque de les colossals destruccions produïdes per la guerra d'Intoxine, destruccions fetes per dominar mercats i influències econòmico-polítiques. Avui vau a anotar un altre fet el qual, tot i essent pacífic i, fins i tot, altruista - ja que's tracta de guarir la gent - dona lloc a una lluita vòrdida d'interessos les víctimes de la qual són la salut dels ciutadans i les finances de la col·lectivitat.

Sembla inimaginable que pugui haver així, més la farmacologia moderna es una gran aventura d'interessos en lloc d'esser una institució l'objectiu de la qual seria de prevenir i guarir les malalties. L'assai públic "Science et vie" diu que 90% dels medicaments venuts no serveixen per res, o, millor dit, serveixen més aviat per fer mal que bé. Or hi ha més de dotze mil a França i solament una centena se venen regularment fins que un altre de nou - tan inútil o perjudicial com l'anterior - ve a fer-li la concurrència. Car hom llança un medicament en el mercat com se llança un llexiu o un sabó. Escandalo, escandalo, immoral, immoral; una veritable etapa pública car els controls només existeixen sobre el paper.

11/55

Aquella colòria del "detector de mentides" s'està es-
fumant. Com si fos possible robar, científicament,
quan hem dit que el que és veritat o men-
tida, ~~car~~ ^{car} ~~amb~~ ambdues coses són subjectius, relatives,
temporals, etc., etc. I pensar que aparells d'a-
questa mena han estat oficialitzats per la jus-
tícia americana! La única cosa que podria
tenir una certa analogia amb el detector
i robar millor una versió determinada,
que l'autor no vol donar en estat conscient
es aplicant-li una mena de "sèrum de la
veritat" com també ja s'ha albirat. En a-
quest cas, no s tracta de la veritat dita pel
subjecte, sinó d'un recit sobre intervenció de
la consciència, neutralitzada per la droga, re-
cit que podria ésser molt semblant al que
se suposa la realitat fins que l'individu par-
laria sobre cap entorn social, moral, èti-
que, interès, etc., etc. De fet com parlar es que
ocorren d'esser anestesiats, els quals, fan
el·lusió als problemes que'ls preocupen més en
l'estat conscient i que no poden resoldre creant-
los-li conflictes i conflictes afectius. Empero
utilitzar drogues per arribar a fer dir in-
conscientment lo que no volen dir conscient-
ment es una acció superabundant, injustifica-
ble.

Dimarts, 6 de febrer.

La dolça i inesperada i agradable sorpresa d'venir.
Va tornar a marxar aviat. Tot nostre nostre
amar disabte a Vermont. I, com que'ny
vell l'ny obtingut, finalment, el permís
de conduir, al retorn feu ell el qui
conduí, quora, tot el camí. Natu-
ralment qu'entra el pretit Renault, amb
el qual passa l'esperança, i el nostre, hi
ha una diferència enorme i conduí
amb joque i insegurança; fins i tot va-
rem, quora, tenir un vamentament

d'acció. L'endemà, dimenge, la Dolce
anà a fer-li per pràctiques i me digué
que li cal encara forces pràctiques abans
de deixar-li el cotxe roci.

Dimenge, per la tarda, la Dolce i jo
vam a Prat d'Espadon a acompanyar en Jit-
bert Grau a fer una reunió pública dins
el quadre de la seva campanya de candidatura
a diputat per la elecció legislativa. Ell i
en Enriquet Enriquet són els dos primers candi-
dats catalanistes a Rodon que'l Roselló ha estat
anexat a l'Estat francès.

En Joan ens ho telefonat per anunciar-nos
que ha nascut el seu fill i que tot va bé. Ja
tenim un nebotet més. Ja era hora en aquest
cas!

Dijous, 8 de febrer.

Després d'arribar de dinar amb el prof. Bo-
tita i Roca. Cada vegada que ve a passar una
setmana a Perpinyà, fa igual: ve a menjar a
casa i ell m'invita al restaurant. En la
tercera vegada que n'aprofite per fer un do-
ner "T.C." La primera vegada me va donar 500
francs, la segona 600 i eni 1000. És,
i de molt, el millor protector de "T.C." car,
de tots, l'altre bona voluntat, cap no ha pas-
rat dels 100 F.

Dimarts, 13 de febrer.

Dimenge prop-passat es amb mi qu'el
Nell va fer pràctica de conducció en el
mateix indret on hi va anar, la setmana
passada, amb la Dolce. A poc a poc, anà
endavant, ni bé, com entot el qu'el meca-
nic, sense gaire entusiasme.

Dimecres, 14 de febrer.

El professor Batistai Roca ha vingut a dinar amb a casa. Ara, fins el mes de maig, ja no veu que'ns tornem a veure cap a l'estar a Anglaterra propiament.

La formosa d'ovni parteix de la plana de Montserrat i la transmissió del ràdio-estació americana. La interpretació que hem de donar a certs informacions rebudes, a mi me pareix, no corresponen en res a la creença comuna. Dimecres, entre altres coses, (segons jo) que la vida pot ser possible sobre Mars, dir de qualques milions d'anys, això té sentit per tant, de que ja ha existit. Si és així i és molt probable que hagi estat així, vull dir que hi ha hagut una vida, sense que vulgui dir que sigui similar a la de la Terra, no hi ha cap possibilitat de que tenni a ser com ho creiem; s'ha acabat fins - és el millor dels casos - fins al recomençament del nou cicle cíclic únic del qual parlare un dia. Que l'aigua hagi circulat en abundància en Mars, és molt probable i que n'hi hagi d'introduïda en la entranyes de la seva massa sòlida, és també molt probable, més no per recrear ni una nova atmosfera ni nous condicions de vida. Quan diem que l'aigua en quantitat podria produir una atmosfera tan densa com la de la Terra, diem una bestiesa enorme, car l'atmosfera de la Terra no és l'aigua que l'ha creada, és, al contrari, l'atmosfera que ha creat l'aigua. Que hi ha hagut volcans sobre Mars i que, potser, n'hi pot haver encara, és segur pel primer cas i probable pel segon, més, en cap d'ambdós casos, això donarà lloc a una nova atmosfera ni a una nova aparició de vida sobre Mars. Aquest planeta deu ser prou semblant a la Lluna amb la diferència que la revolució comença.

4458

lògica de la Llune s'acabà molt avant de la de Març.
Els Marcians han, probablement, existit ms deu per
ja milers d'anys - potser milions - que han desapare-
gut, sense que cap vulgui dir que venen ar-
ribar a enen molt civilitzats i, menys encare,
que tenien una morfologia similar a la
nostra.

Dimecres, 16 de febrer.

Els capitalistes americans no perden temps:
Eincarc no està signade la pau al Viet-nam que
ja estan a Hanoi per reconstruir (negociis)
el que, ja poc, destruí a cops de bombes (nego-
cis també). Al mateix temps continuen les ges-
tions per fer negoci amb els Xinesos: el ma-
teix Kissinger d'Hanoi ha anat cap a Pe-
qui on vindrà a obrir una ambaixada i un
mercat immens. En resum, no han pogut
guanyar la guerra mes han tingut, mentres
aqueixa ha durat un mercat immens
també (els capitalistes, car és l'Estat que paga)
i ara, de fet en tindran dos: el mateix Viet-
nam o, millor dit, tota l'Indoxine (reconstrucció)
i la Xina i, per altre banda, l'U.R.S.S. inclús.
Bons negocis en perspectiva i que's foti l'idea-
lisme polític!

Dimecres, 20 de febrer.

Aquests dies tinc poca febre treball en el des-
fratx. (A casa en tinc sempre).

Divendres prop passat hi va haver una
reunió electoral de l'A.R.C. aquí a Perpinyà
en la Sala Aragó. Hi va haver, naturalment,
més gent que a Prat de Molló, ms allò dels
grans mitjans electorals d'avant guerra ja
s'ha acabat, per tres raons principals: per la
depolitització de la massa, per l'augment
del nivell cívic d'una certa categoria de
ciutadans i perquè la televisió, ha traspal-

rat bon nombre de costumes. Des d'aquest punt de vista, (les eleccions) catalanes que's val per una opinió sobre el partit en presència pot escoltar la propaganda electoral televisiva que comença avui.

Tornant al disrotto passat, en gran se va defensar p'oc bé, vense tenir tanmateix, cap de particular d'orador. En defensa i en Girona seria més apte a arrencar l'aplaudiment.

Dilluns, 5 de març del 1972.

Així se van acabar les il·lusions per en gran. Ho tingut 4583 vots (Alduy 26825). En definitiva, el poder favorable que tenia, com a tribuna de propaganda, tampoc no era vàlid: per obtenir un tal resultat no valia la pena de presentar-se. De fet, l'experiència de "Terres Catalanes" concorde amb el resultat obtingut; pensava que podria no concordar perquè no es igual llegit català que parlar-lo i semblava que, havent-hi moltíssims més que'l parlen, podria donar millor resultat. Per altra banda, a més a més d'insuficiència de propaganda i de poca "maladures" (li vai significar pel lletra), de fet, votar A.R.C. era rememorar a votar polític i aquesta elecció és, essencialment política; era més de demanar a ciutadans tan alienats.

Vei que vai fer bé primer, de no adherir a l'A.R.C., de no admetre que "T.C." esdevingués llur portavoc; de continuar en les pàgines de "T.C." la meua política: primer de alienar el poble, es a dir que abans de passar al problema polític cal primer resoldre el nacional.

Dilluns, 12 de març.

Hai rebut una nova ben triste: el Sr. Perquial va morir el 27 del mes passat.

Encore que Tenie 80 anys i qu'istone sempre en mans de metges, no m'esperove a una tal nove, tant més que quan m'hi feie, exactament, 14 dies que m'Enric escriu una llarga lletra la qual, en lloc de dir-me forevere, me fi tan forevere, feie, m'is a viat jolant...

Hai adreçat una lletra de condol al seu fill Jaco - l'unic que resta d'aquells temps, dient-li tota la joie que m'ha coure aqueie desajoyicio, pel que, per mi, representave non pare, una onique men també. Amb ell se'n va un xic, també, de l'atraccio que té Lleide per mi; tot això es tant més rentit que no hai tingut la sort de forever revererels, com tant alts que l'han precedit.

Dimarts, 13 d' març.

El report torn d' la eleccio, han donat el resultat qu'ere d' forevere: la dreta han guanyat una vegada més. Si es dits refermadats, (centrot) fossen d'esquerre la victorie haurie estat d'esquerre, però com que són d'entene dretane, han fet decantar la balança cap a la dreta.

En el primer torn - el que compte políticament - es centriste voren tenir 12,42% de vots; l'esquerre 46,24% i la dreta 41,30%. És, doncs, la més petita fraccio de l'opinio que ha tingut la decicio del país. Això es la base principal de la democracie, es a dir que són els que no tenen posicio ben definida, les drets que dominen les situacions. Tenen poca raó, els adversaris de la democracie, quan diuen que es el millorament per la base o el regim del mediocres, car es evident que'l vot d'un membre de l'élite no pot ser igual que'l d'un ignorant, i per la democracie té la mateixa valor. La democracie, tal i com es practicada, es una gran injusticie; si fore arribar a fer la reforma que tinc en projecte, aqueie injust.

teòric desaparceirà, almenys en teoria perquè això
se passa a la pràctica són fiqués d'un altre paner.

Terminant a les eleccions franceses, acabare fent
la constatació que s'impone: Hi ha més esquerres
que dretes a França; empero amb la morsa
centriste, França es un país de dretes. Allò de la
França revolucionària i progressista, ni ho fare
en el passat, ja ja temps i temps que ha deixat
d'existir-lo. Dic ni ho fare, perquè se'n pot dubtar
com a lo ho del passat, que tan velleu tingué,
no fare, probablement, més que'l fruit d'unes
élite, d'unes minories "agissantes" que arrosse-
quen les masses; com fare en Maig 1968...

Dijous, 15 de març.

Parlant encara, de les darreres eleccions fran-
ceses, voldria afegir una constatació: La gent
vota segons el seu sentiment politico-afectiu
sense tenir en compte els defectes o qualitat
que presenten els candidats, els partits o els pro-
grames. El fet, per exemple, (sense parlar del
gran fracàs gaulista que provocà maig 68)
que la majoria al poder hagi estat totalment
bada per innumerables escàndols, abusos i cor-
ruptius, no ha fet gran cosa al resultat
final, quan ni hi havia més que suficient
per desacreditar-se definitivament. Hi ha havent,
ni, un cert desplaçament de vot, més a l'in-
terior de l'ària política; vull dir que'l que
votava dretes, votant gaulista, ha continuat vo-
tant dretes, votant per la majoria votant i
fent dretes més o menys centristes. En el cas de
la esquerra es igual; veç, inclús, que'l cèlebre
programa d'unió de la esquerra no ha jugat
cap paper decisiu: el votant d'esquerra ha-
gués, igualment, votat esquerra sense el dit
programa. Sense la influència que dona el
poder i els seus mitjans de pressió i de propa-
ganda, cal suposar que les esqueres haurien pro-
gut obtenir 50% en bloc de 46, més o menys. En

canvi, ni l'honoradere jurídica comptés, en pel votant, la despete de la majoria maquet i ser terrible. Mes, ja he dit que la mane del votant no es apte per jutjar; es ignorant i incapax de poder jutjar. La democràcie, tal i com està aplicada, es una lamentable paròdie de democràcie. Una veritable democràcie ha de fer per manere que tot problema sotmès a l'apreciació d'un ciutadà pugui esser resolt per aquest: el sufragi universal es una monstruosa mistificació de la democràcie. Malgrat tot, malgrat que no n'heu mai els votants es que no menen (molt no en tenim ni la il·lusió), el sistema democràtic es, encara avui, el menys dolent dels sistemes o, com diu Churchill: "el pitjar dels sistemes a l'exclusió de tots els altres". El millor dels sistemes, a l'exclusió de tots els altres es el que jo voldria contribuir a bastir si que donar-me a aqueixa tasca quan - ni hi arribi - estigui a la jubilació.

Dijous, 16 d' març.

Un altre curiós comentari sobre les eleccions franceses: el nombre total de vot, per partits d'extrema dreta i de dreta, no ha canviat gaire en definitiva entre el 1er i 2or torn. Del 12% del vot refermat (centre) sols 6% han estat referents a la dreta per guanyar les eleccions. ~~Atès~~ Menys, inclús, ni tenim en compte tots els drets, ja que qu'els tenim 41,30% i, n'hem obtingut 46,60%, mentre que les esquerres de mantenien, quasi, igual: 46,80% en el segon torn contra 46,24% en el primer. És a dir que, amb 46,80% les esquerres obtenen 180 diputats i amb 46,60% les dretes n'obtenen 273 o sigui amb més vot que les dretes les esquerres ~~obtenen~~ ~~perder~~ ~~una~~ ~~centena~~ de diputats! Aquesta es la llei electoral de la 5ª República! Si un dia puguis en favor de les esquerres ja venria la cosa que fa-

riera lo que lo van "inventar". Aquest llei permet, doncs, de tenir una majorie més que confortable al Parlament (deputats): 204 contra 180, es a dir, afegint els 31 cants a la nova majorie. Podem, doncs, per lo que vola, com no se n'han format desde qu'assaltarem el poder en 1958, en l'oposició, tan desproporcionada en diputats, no pinta res. En els altres estats occidentals democràtics, l'oposició compta sovint, a vegades menys té un o dos diputats o menys que la majorie.

Dilluns, 19 de març

Dijous vam anar a Tuset i air a la conferència, en català, de l'Associació Politécnica i després al rogar de germanor que l'I.R.E.C. organitza en honor del conferenciant, el professor Josep Miralles de Barcelona. La conferència que aquest feu, feu força bona (Paral·lelisme de Verdagner i Guimerà). En canvi, en el contacte humà, durant àpat, el vai trobar de força pobres personalitat. Bone vesprade tanmateix.

Aquesta conferència m'ha fet apreciar més Verdagner, car heu savut que feu casella per imprecisio familiar, puix que ell, jove enançat, volie muller i or. En quant a en Guimerà també tingue un intens enançament jove i, veuen que la familia d'ella s'oposa a l'unio, resta vella tota la seva vida.

Dijous, 23 de març.

Air vam tenir l'A.G. de la Federació de cases regide del banquet tradicional. Bon àpat, me une pèrdua de temps terrible. Hai marxat avant de la fi.

Dimecres, 4 d'abril del 1973.

Aquests dies fem poca feina i poca feina de l'obra. Fins fa que no heu escrit res en aquestes pàgines.

Estic preparant la vertida del n.º de primavera de "T.C." Sense l'únic problema de la publicitat ja hauria pogut parèixer; ara, ni no hi ha nous entrebanes, hauria de preparar de dividends en vuit. Com que, per les mateixes raons recurrents, cal tant, o més, temps després del tiratge que abans, hi ha, més, per uns quinze dies per fer-los arribar a abonats i llocs de venda.

Dimarts, 10 d'abril.

En Picasso és mort. Tenia més de 92 anys. Malgrat aqueix estat tan avançat, s'una gran pèrdua. I, lo que, al meu pare, s' més tristesa, s' que haig mort d'un tip. Car no s'estava malalt: varen veure uns anys intims, va, probablement, menjar massa, per la seva estat, i clac! Tot el món parla d'aquest trist esdeveniment. La premsa, entre altres fotos, n'ha publicat una en part barrejada, simbolitzant bé que creure en un estat de noixença, ho era d'adapció i de car; penseu guardar-la com a record.

Dijous, 11 de maig.

Tot més d'un mes que no heu tingut temps d'escure res en aquestes pàgines. Vei la tractar de reprendre avui.

Avant d'ahir en Nell va complir vint anys. Com passa el temps! No forem la festa més que diuen prop-riament que la dolça ha d'arribar de Montjeller.

Represent al fill no hi ha gran cosa per

dir. L'única esmentable és que no té cap entusiasme per conduir el cotxe: mai li ve bé i quan agafa el volant se'n cansa aviat. Ben diferent de la seva germana i de la majoria dels joves d'aquí.

Referent a la filla, compta arribar d'assabte després d'haver passat tota la sèrie dels exàmens escrits per l'agregació i el C.A.P.E.S. Sembla cap a l'illusió quant als resultats, de l'un i de l'altre, perquè es eminentment difícil i està fet express per que sigui així.

Dimarts, 22 de maig.

Dimenge prop. Passat vam anar a Remet, amb de cotxe. Aneu a vegades, però tot quatre remits - més en Lucien - que qu'és - l'evolució força rara. Enquany la "temporada" ha ja començat: hi ha moltes invitats per a la festa d'en Lucien i en Pere i l'his i família. Aquest s'ofereix per transportar-nos hi un així de medicinari excedent. En vai propital per comprar una degadora d'herbe, a motor i a manillar, la qual ja he estrenat i sembla que'm donarà satisfacció. D'aquesta manera podré segar l'herbe vòries vegades per estar sempre necessitat d'esperar que'l vet frangi fer-ho. En definitiva, enquany, me costarà molt més car, més estaré més ben servit i crec que podrà amortitzar-se força ràpidament.

Dimecres, 23 de maig.

Ha joç, el 8 del corrent, la premsa portà una nova força newscianal: La Terra tindria tres satèl·lits en lloc d'un (la Lluna). Naturalment que la natura d'aquests nous satèl·lits no és tan sòlida com la de la Lluna. Segons el nou descobriment, se tracta de dos cossos, no compactes, compostats de partícules de freds cósmiques, allunyades entre elles, d'almenys un

4466

Kilòmetre. Aquests cossos celestos tenen un diàmetre d'uns
vegades més gran que'l de la Lluna. Giren en la ma-
tèria orbital i al mateix ritme que la Lluna (ens
llunari).

D'altres astrònoms haurien sospitat que la
Terre podria tenir un o variis satèl·lits més,
mes ningú los havia pogut localitzar. Clar
amb tan poca densitat! Tal i com diu que
són actualment, les actuals vaixelles idòmies las
poden travessar sense inconvenient i sense do-
nar-se'n compte.

Si aqueixa nova se confirmava voldria dir lo
que dic relatiu a la Terra, on tot continue fent-
se els continents, els mars, l'atmosfera, etc. En el
nostre sistema planetari seria igual. Avant
que'ls dos nous satèl·lits de la Terra arribessin a
la fase sense vida, de la Lluna actual, que
n'han de passar de milions d'anys! Primer
s'han de concentrar imperceptiblement per con-
stituir una massa gasosa superficialment
densa per a pòu pugui formar un comen-
çament de massa líquida i aqueixa un co-
mencement de massa sòlida - i aqueixa
desaparèixer completament per transformació
total de la massa gasosa en líquida i aqueixa
de líquida en sòlida, cas actual de la Lluna.

Dimarts, 29 de maig.

Divendres van anar a Andorra per anar
de prestar, a la fi, una solució al problema de la
publicitat de "T.C.". Sembla que aqueixa vegada
haurien trobat lo que colic. En el d'abans - que ha
esdevingut secretari general d'una nova revista
titulada "Claror" - me parlà de la necessitat
que tenia, el director-fundador, de tenir un bon
corresponsent a Perpinyà, i me suggerí d'ac-
ceptar jo d'esser corresponsent a canvi que
m'obriga que fagi la publicitat que'm cal
per "T.C.". La suggestió me semblà bona i
van decidir que'l prendria contacte amb el dit

Orbita, proposant-li que'm faci 1000 pts.
 d'annualet per trimestre i jo li asseguraria una
 cronica mensual tal hem ell dit. Troba-
 hem la proporció de bell autu i sembla
 que confirmarem, mutuament, un acord.
 Per ell, la meua col·laboració vera, tècnicame-
 nt, la m'és cara; me, si fet, no li costarà res
 fins que la pagarà en publicitat i encara ty-
 drà la seva comissió normal d'agent publi-
 citari sobre aquests annualet. Per mi, però,
 personalment, una remuneració de col·labora-
 ció a "Claror" me, és que cobrirà "T.C." vera
 molt superior. Estic, doncs, disposat a fer-ho
 per tal d'assegurar millor la llar econò-
 mica de "T.C." malgrat que no tinc neces-
 sitat de prevenir sobre ides d'articles que,
 amb "T.C." ja n'haig d'prevenir massa.
 Me, p'què li farau? Me caldrà esperar
 més, encara...

Referent a "Claror" heu examinat amb
 atenció el primer número i l'opinió
 que n'heu tret no li és gaire favorable,
 per no dir gens, relativament al seu
 contingut. És pobre i sense interès, al-
 menys per mi; en canvi, tècnicament,
 està molt ben presentada, multicolor, ben
 paper, moltes il·lustracions etc. No crec
 que, si subsisteix, pugui prosperar
 pel mancat d'interès en diestric. És possible
 que acabi com "Porró", una revista sem-
 blant andorrana, que no ha durat. Dins
 mateix d'Andorra té un concurrent "Andorra
 Magazine" (franco-catalane-castellana); per altre
 banda, no aporta cap compensació de value
 al que donen a "Serra d'Or" i "Diploma".
 Tots aquests consideracions, i altres, no són sus-
 ceptibles d'atrar el lector. Poder sobreviura
 només amb el producte de la publicitat
 pel fet que'l seu propietari és bon publicis-
 ta que altre cosa.

Dimecres, 13 de juny del 1973.

Hei tingut moltes feines aquests darrers dies. Principalment varem tenir, per segona vegada en Ticens i espasa durant quatre dies. La forniere visita que'm feu, fa uns tres anys, feu més ràpida i vai retrovar l'única conegut en la C^{is} de treball durant la guerra. Aquesta vegada hai tingut temps d'adonar-me millor qui és en Ticens: de comunista, ni de res de semblant, en el més bon sentit, no n'hai tingut mai res: era aleshores i es era un més o menys simpàtic arribista, un vividar sense gaire experiència. D'això, de restrictiu i altres hàbits ja me'n recorda que n'hoie remarcant quan visqué a Narbonne, sense comptar com se comportà amb en Dal i els seus amics, que l'enviava allà boix clandestinament. A tot això s'hi afegien encara aqueixa terrible vanitat que tot un mal fa a la gent d'allà boix i, finalment una bona dosis de bestiere, es a dir, tot un conjunt de coses negatives que no atrauen pel concepte de l'amistat.

Durant aquest lapsus de temps vai anar a cà la Campi la qual me va demanar per un consell referent al seu comerç. Pel proc que'm va dir i vai veure, en cal dedecir de que continue vivint renyre de la mateixa manera de del front de vista divers: empunyadíssim.

Ha muntat un establiment que val unes quantes desenes de milions i, ni l'haques de vendre avui, un cop pagats tot els deutes, li restaria un benefici apreciable. Mes per arribar a aquest resultat va constantment nota el domini d'usurers, de pagaments, de deutes, d'interessos d'emprèstits, etc., etc. Una mena de vida a la qual jo no sabrie adaptar-me.

Un altre viatge feu cop a París per anar, com l'any passat, a l'A. G. de la C. C. P. M. F.

Dilluns, 18 de juny.

Luan hi havia un vicari amb moralitat li va haver una formidable explosió en el nostre barri. La causa en feu el gas i quatre apartaments van ésser destruïts enterament i d'altres ministrats més o menys. Hi va haver 8 morts i 5 ferits greus.

Si en lloc d'viure en una societat com l'actual visquéssim en la que caldrí, accident d'aquesta mena ja no seria, fins i tot perquè el gas no serviria per la combustió directa de les famílies sinó que només serviria per la creació d'energia elèctrica.

Una altra terrible explosió tingué lloc a París: amb motiu del Saló Internacional de l'Aviació i durant un vol de demostració, l'avió impersoneu soviètic "Tupolev 144", rival del franco-anglès "Concorde", explorà, caient sobre una bassa d'una vile veïsa de l'aeroport, fent una quinzena de morts, molts ferits i destrall a dojo.

Esperem arribarà a salvar la salut d'aquests dos explotius, més dubte que's publicin, en particular la regene. La 1^a, segurament degut a una negligència de copropietari o de parents o amfics seus, en quant a la regene, podria, per bé, tractar-se d'un sabotatge. Hi ha, inclús, una organització Nazi que se'l fa veu, empero han dos ho creu. El sabotatge, però encara seria més subtil si fos volament industrial.

A Espanya hi ha havent nou govern, amb repim i persons vells. Franco (81 anys) n'ha decidit a abandonar el càrrec de cap govern i restar només cap d'Estat, per passar el govern a l'almirall Carrero Blanco (71 anys) el qual ja era vice-president. De fet no convine que ripui encara i s'normal de que ripui dipi fruit que'l règim continue. Ell més trist de tot això

HH70a
i el paper per acceptar de jugar aqueix
titelle de príncep dit d'Espoumpe. Acceptar
durant tants anys, d'esperar que li doney
un os (la corona) podie encara passar quan
feia estudi; però que un vellec decretant s'en-
testi en restar al poder (i ningú gos protestar-
del que li podrey) i que aquest robe mai
accepti de jugar aqueix mascarade, n'hi
ha per llagar-hi cadires... i per considerar
la personalitat del tal príncep com menys
que res...

Dijous, 5 de juliol del 1973.

Aquests últims dies no he tingut temps ni
ganes d'escrivre en aquests pàgines: la qüestió
del exàmen dels fills m'era la cosa. Aveni
que la cosa s'ha acabat mai a anotar l'assaj-
eig: Ahir al cap-vesper, en Bell va retar-
nar del Liceu amb el diploma de batxiller.
L'espera feu llargue i penible car ni no estava
aprovat, tenint en compte els dos anys per-
duts, el seu cas era desesperat. Ara, malgrat a-
quella estúpida pèrdua de dos anys, pot encara
continuar i prestar als estudis superiors i es
lo que compta fer, orientant-se cap al perio-
dicisme de banda dibuixada com en té, de temps
ha, lo propi dit.

En quant a la Dolor, encara no ha ob-
tingut res i, tenint en compte les pessimes
condicions i possibilitats de la veu especialitat
que fa un govern de perspectives i pot reac-
cionar, si troba un càrrec que sigui in-
teressant abandonaria l'ensenyament al
qual se destinava.

Dijous, 20 de juliol.

Poques hores m'ha que m'inciti a escriure
en aquestes pàgines. He preparat el ms d'ar-
ticle de "T. C." i, altre vegada, l'impremta

4479

falle: Malgrat haver protestat i insistit no s'ha
seguit que podria "vertir" el n.º en quietó a-
vorant la fi del mes. Si no pogués ferie gran
cor la impremta tanque durant el mes
d'agost i jo mateix també fent vacances.
Tinc ganes, qu'en Correu, pati el compr
a veure si, amb els meus propietaris, anirà
millor.

Hei acabat d' llegir un llibre, força in-
teressant, sobre la religió lo qual porta el
títol de "Dieu existe-il? Noy!" Die força in-
teressant malgrat que l'elecció n'est mal-
havent per part de l'autor, vote el coverf
de negar l'existència de Dieu, de fet, en fa
l'apologie, tant més quanté el propi rit de
fer un regen volum lo qual, probable-
ment, portarà el títol: "Dieu existe-il? Oui!"

Per altra banda, malgrat qu'entre les
personalitats consultades, ni hi ha de molt
il·lustres, trove qu'en conjunt, no poseu be
lo problema lo qual deu té un grau, bastant
elevat encara, d'ignorància dels fenòmens
sociacionis relatius a la necessitat d'impul-
sit de l'home. La majorie dels il·lustres
consultats refusen a admetre que n'hi
d'atjar que regli l'univers i tot lo regne
meravellós, la vida etc., etc. Naturalment
que no es l'atjar, mes no es, tampoc, tot
lo ser suprem, el deu imaginat per
l'home, es l'encladament d'una biolo-
gie. La majorie resta meravellada davant
la precisió humana; a part la consciència
- que no será sempre una exclusivitat
humana - la precisió animal es idènti-
que a l'humana i, biològicament, fisiolò-
gicament, hi ha meravelles animals
superiors a les humanes. La trupe del
morcegut, per exemple, la note de la
morcegut, l'aparell auditiu del més petit
animal, no són models de precisió i im-
maturització superiors als de l'home?

HH72^y Le troubleⁿ del ovari, davant la meravelles de l'home, se pot comparar al "trouble" del simple: el refus que tant de perfecció funcional pugui ésser el fruit de l'atzar; mais, cal repetir, que no és l'atzar. Tote aqueixa perfecció funcional és un impressione perquè, en realitat, som molt imperfectes en imaginació i en tot el demés. No som capaces de fer mai bé una cosa desde'l primer intent; ens ho cal, sempre, millorar en successius intents i experiències.

Amotaré, per acabar, una confessió de Jacques Diderot, un dels consultats per l'autor d'aquies llibre. Recerqueis que tott el poder esdevener, en definitiva, de perseguit, perseguidiers. "Et eni - dieu - veilà toute l'histoire". "Le grand even"; die jo (Fräzine 177 - 1e lènie). A notar, tasmateis, que la seva espression es mere de les millors.

Dimarts, 24 de juliol.

El propr-passat qui de setmana havien de rebre el meu antic patró de l'U.R.C.A.M. n' André Massias. A l'últim moment hi va haver impediment familiar i no pogué venir. Varem restar d'acord en què ens podriem d'acord durant una breu estada que, probablement anirem a fer a casa seva, de retorn de la nocé d'en Sergi, a Poulon.

La propera fi de setmana no podem anar a Vermet; ens caldrà partir-le entre Saissac, a 125 kms. de Perpinyà, en l'Aude, on ens invitat el Brunneau (ell és, pràcticament, el meu patró aquí) i a l'Aplec de Tolages, l'amic i la fiancée del qual n'és el prof. Batiste i Raque.

L'aplec d'enquany dura dos dies e o fa que podré, probablement, per acte de presència lo distabte i, potser, lo dimenge al cap-vespre, retorn de Saissac. Faré el màxim car el Dr. Batiste és el més important protector de "T.C."

Dilluns, 30 de juliol del 1973.

Aquesta setmana esclada no hem anat a Vernet. Dissabte vam enterrar la pobre Sr. Oliver, de Pí, a 63 anys, morta d'un càncer del pit. Per la tarda, vai anar a l'església anual de Toluges. L'important d'aquesta manifestació era ^{air} ~~est~~ mes rar que no podria haver-hi un estovenc invitats a can Brunet, en la seva casa de Saissac, a uns 130 Km. d'aquí. Feren una bona jornada de desplaçament.

A Toluges hi havia quatre (dos minyons i dos minyones) d'Alger amb les quals vai tenir una molt interessant conversa. Varem quedar que, fent port d'un char, tractarem de fer-los venir a contar-nos, quan estiguin ben formats en diez que encara no es l'hora.

Avui estic encantat en vista a portar demà de vacances. Començarem per anar a acompanyar en Nell allà dalt en l'Aveyron on hi ha de restar un mes en una colònia infantil. Després podrem retornar per anar a Vernet fins el moment d'anar a la noce d'en Sergi, o si-poi l'11 d'agost. Després ja veurien segon el temps del qual diposarà la Dolle per visitar un dia l'altre Prevenç i, finalment retornar a Vernet fins a la fi del mes.

Dilluns, 3 de setembre del 1973.

Avui heu trobat aquest volum en retornar al despatx. Vei, doncs, a destacar, breument, lo més important necessitat durant l'excursió agost:

El viatge projectat a l'Aubrac, per deixar-hi en Nell ve feu normalment. Durant el retorn varem visitar uns noies o noies per conèixer i d'altres de ja vistos. Entre

HHofH

aqueixes varem reverre Camarès, on vam anar a passar les nostres primeres veritables vacances familiars pa 17 o 18 anys. Poc ha canviat tot altó, principalment el lloc i altó el qual estàvem allotjats.

Entre les coses més importants la més memorable fou l'anomenat Vell Montpeller, al estat de Millau. Se tracta d'un cas impressionant, més que'l que ja coneixíem de Maureze. Per mi, aquesta mena de curiositat natural no té altre valor que grates a ell obert; s'a dir que és l'aigua l'autor d'aquelles erosions fantàstiques.

De retorn varem parar nos, també a Clermont per veure la família Castane i a Lamalou, on hi varem gitar, per veure en Cugals.

Com promet, varem anar a la noce d'en Sergi al estat de Tenon. Avant d'arribar hi varem fer nit a cà n'Assenciós, a St. Chamaud, contents de revuere'ns mútuament. La noce fou una prova esgotadora i depriment: feia una calor terrible; estigüé prèttimament organitzada i acabá, quasi, en drama grups pue l'apropade tingüé dues crisis de nervis. Jo vici tenir temps de reflexionar en moltes coses; en pue, per exemple, jo allí no hi tenie res que veure, car pel que'm va dir - a l'època - la Rose i pel que restá per dir, dels tres fills que ha tingut, només la Vivie se'rie d'en gèffe; jo, almenys, només me vante familiarment lligat amb la Vivie; en ella retrove la família de la dona.

Una altre reflexió fou la dels cerimònies de exaridatge; aqueixes, que cans tant, altres coses, varem apreciar com inusuals, ore ja estau desfassades i estaven manipulacions d'orgull, de vanitat, d'hipocresie i de ridícul. Aauray de fer com els babilonis, les cerimònies dels quals ja, quasi, no existeixen; com van desappareixent, també, les dels enterrements.

Tornant a la noce pròpiament dita i tenint en compte com ana, com acabá i com deixá el nostre ànim, el de la dona en particular, aquesta va remeiar a visitar la

regió, com havíem projectat i demanà a retornar rola (per tres) a Perpinyà. No volent-la deixar així, vam decidir de retornar tot seguit. I així fou fet; vam repotar un dia com soler i vam tornar a moixer en vista a l'entrada prevista amb els nostres. Aquest, una vegada més, donà prova de la seva incertidència; menys mal que la regió d'altà dalt es molt bona per visitar i el desplaçament no fou perdut, visitant el Mont Higuerol (magnífic) i altres llocs interessants.

Finalment retornem a Verset fins aït, llevat d'un dia que vam anar a Andorre. Durant aquesta darrera part de les meves vacances vai assistir a variis manifestacions de l'activitat catalana d'estiu, vam tenir, durant una desena de dies, una amigosa, de facultat, de la dolle, anomenada Marie; vam rebre l'antic company del diari i de la "rue Jules Ferry", amic diputat Gilbert Sèns i la seva esposa, etc. En resum, un mes que hagués pogut ésser ben complet, agradable i aprofitat sense la terrible noia i la defallença d'uns Mastrats. A l'arribar a l'air vam trobar a casa en Vell, retornem d'Andorra content de la seva experiència i decidit a refer-la.

Dimarts, 4 D setembre del 1973.

A l'Universitat catalana d'estiu (taule de premsa i llibres) se venia un llibret contornint la correspondència secreta entre Franco, Hitler i Mussolini. Ja concepie part d'aqueixa documentació de quan estove a "La Voix de la Patrie" d'Evrie, també, llegit d'altres fragments en llibres sobre la guerra que tinc en la meua biblioteca. Emperò el fet de llegir-ho d'una manera cronològica m'ha fet reflexionar més a l'assumpte i m'he arribat a la conclusió que totj els il·lusius de la part guerra feren nàixer sobre la desaparició del franquisme eren, en efecte, pures il·lusions. El franquisme hagués desaparegut

HH76

si l'Eix ha guanyat la guerra, és Hitler qui l'ha-
gués condemnat com a traïdor ab que li peren possible
la victòria. Això no vull dir, notadament, que l'EIX
vençuda ha guanyat restablir la República: hi haques-
sin joat bones més correccions, més igualtat
que Franco, car aquest passa ja, almenys, l'any
1940, vote el demini anglo-americà. Per un
èxit inmens, extraordinari, segurament deput ab
deseris secret anglesos. L'acord feu mentat amb
une subtilitat i habilitat pernicioses, acord que
prometia a Franco de continuar passant per
un aliat de l'Eix core al món i ^{l'alt} que el con-
tenien dins d'Espanya mateix, quan - segurament
vote primera de salvació - ja feia el joc anglo-
americà. És a dir que tott els discursos i altres fet
antialista que se feia a Espanya eren de la pura
conscience així com també tot lo que deia o feia
els Aliats i inclús ben després de la fi de la guerra.
És a dir que Franco i Aliats, cadascun se fote del
que deia per fer lo que convenia als seus in-
teressos; el primer, doncs, traï l'Eix i els regous
la democràcia i la llibertat a Espanya tot afir-
mant lo contrari i dient, ab mil prestes respro-
quement quan, per vote mia estaven d'acord.
De tot oïra la U.R.S.S. n'estava al corrent però,
aqueixa també menys brava per la galeric
i no's d'estranyar quan ja, durant la guerra
d'Espanya, ^{mateix} abandonà la República perquè
els seus interessos (los sovietics) feien que pas així.
L'ideal, la correcció política i ideològica
"c'est de la merde"; l'únic que compte es l'inte-
rés. D'altres exemples n'hem vist després,
pel Anglo-soviets, pel Russos, etc. Els Americans,
per exemple, dit complicitats de la llibertat i de la
democràcia, fent-se els aliats dels governs més
reaccionaris de la post-guerra; els Soviets inter-
venint brutalment a casa dels altres, etc., etc.

Dimecres, 1 de setembre.

Aquest mitjdie han marxat cap a Heide
la dona i el fill. Van a començar la nova

4474

coïncidència natalícia i familiar. De Lleide vam partir amb el mateix objectiu de veure'ns parents del meu costat - anant a Terres, i d'allí partíem vers Terres i famílies conegudes: primer a Horta i, finalment, a Barcelona. Les tot vegi bé i do que desitja.

Dimecres, 7 d'Agost.

Segon me digueren avís, per telèfon, hinc em va en el meu vilatge nadiu, Terres de Segre, el 7 de mes. Arribada bé a Lleide, cap a l'hora prevista, el dimens, per la tarda. Al telèfon s'hi van posar la Dolce, va mare, la mare tip, la mare corine i la seva fillote. Diques- res i semblaven tot molts contents, sentint que jo no estigués entre'ells. Jo també ho sentí més que vull conviscar d'activitat: si el franquisme m'ha pres pràcticament, família i molts altres coses, hi ha una cosa que no m'ha potut prendre mai, és la meua dignitat.

Ja fa poc he vist un reportatge televisat sobre l'esclavatge modern. És quelcom de terrible i més terrible encara, que aquells vergonyosos pràctiques que ningú pensava existís avui en dia. De la suau i sense que ni fossin objectes, se venen subjectes, i trofi- que amb ells, qualsevol dels quals usent més que consentidors perpetu és l'extremisme més pue- los oblige a obrar així. N'hi ha, inclús, que's fueten entre ells (a vegades ne moren) per provar, als compradors esclaus presents, que són forts, valents, docils, etc.

L'esclavatge no ha desaparegut mai, per complet en molts indrets del nostre món: el mitjà Orient en particular, l'Àfrica, l'Àsia i qualsevol contrada d'Amèrica. Els potentats àrabs enriquits pel petroli ho fan encara d'una manera més vergonyosa, tant en dones (jocs harems) com en homes i noies. El reportatge feu recollir un fet particularment indecent: hom oferís, a Aràbia, un petit esclau a un fill d'ric, com ari i oferís una jaquira. El rei ac-

HHF8
Final té' uns 150 fills. Cap ellà als 10 anys cada
un d'aquests fills reb un petit esclou ~~com~~ regal!
No hi ha qualificatius per condemnar tals pràc-
tiques. Sense la misèria, sense la moneda, tot això
no existiria; no hi hauria, per misèria, pares que
venen fills; marits que ofereixen, al qui donarà
més, el dret de cuixa de la seva recent muller; ho-
mes que no volen s'ofereixen com a esclous, n'us, com
ja anotat, se bastonen voluntàriament per provar
l'millor llur submissió, etc., etc.

Dilluns, 10 d' setembre.

Après de la comunicació telefònica de Lleida, sa-
vie en esforços els meus i hi pensava sovint inq-
uinant-me en elles. A l'arribar air de Vernet i
més encara amb el correu d'ovni, pensava sobre
nos i no se' res. Ho sentí perquè me diu
intempèritat no voler en rós. Tots a aquesta
vesprada me telefeccionan...

A Vernet vai anar a por ella me'n trobare
subarrent (personal i "T.C.") i a casa continue.
Comence a veure'n la fi; en quant estigui
al corrent me caldrà reprendre pel nº de tar-
dor de "T.C."

Dimarts, 11 d' setembre.

Efectivament, air al vespre, l'Éli me telefo-
nà de con delfí. Din que acabaven d'arribar
i qu'etaves molt fatigats. Naturalment, per
recrear Lleida, Torreforta i Barcelona van
un xic massa de pressa; tant més que veuen
respon a Barcelona i encara se foreprosen d'anar
a Paris i per retornar demà...! Me pare perquè
sine molta feine.

Dijous, 12 d' setembre.

Après vam retornar la dunc i la delce-
lanya d'un viatge de 1005 kms. - fatigades però
sense el mínim entrebanc. Duront més de

dues hores de "compte rendut" me van tenir al
 corrent de com a quina la core: Lleide, Terres,
 Horta, Barcelona i Parets. Per Barcelona i
 Parets, no hi ha gran core de nou que no n'es-
 tiqui assobentat prou que hi contacta rón
 force, relativament, regular. Per Horta el
 meu interís no es tan viu car re tracte
 d'un lloc en memés hi ha relacions per
 alianca (família de la deua). En canvi, per
 Lleide i Terres la core m'interessa vivament
 car rón es llocs de la meua naixença i adde-
 cencia. Per ells feu també una sorpresa car
 van arribar a conceiper parents (del meu costat)
 que no havien vingut mai així com tampoc
 no conceipien la vila en piestió.

En Vell ha restat a Barcelona fins di-
 lluns que ve.

Dimenge, 14 de setembre.

A Xile, fa dos o tres anys que, com a Es-
 pany el 1931, per eleccions i la manera més
 legal del món, se va passar a un canvi de
 règim. Era una mena de insurrecció que
 no s'assemblava a cap dels règims socialistes
 dels existents en el món; era molt respectuós de
 la legalitat i això l'ha perdut. Hi deaba d'ha-
 ver un cap d'Estat i, malgrat una certa resis-
 tència popular, tot se n'ha anat per terra i
 el president Allende mort.

Aquesta trista fi d'un començament tan
 bonic me fa pensar encara més en la sua-
 logia amb el cas de la República espanyo-
 la: les mateixes contradiccions, els mateixos con-
 flictes entre el règim i els seus sosteniments;
 els ^{mateixos} límits entre el règim i els seus enemics
 els quals, finalment, l'han abatut. En el cas
 d'Espanya els enemics exteriors foren el pes
 de la decisió; en el cas de Xile igualment i
 al cap d'aquests, una vegada més, els nord-
 americans.

Tot això em confirma, una vegada més,

LH80

que respectar la legalitat dels altres, en polítiques, me-
ne al suïcidi. Se pot prendre, legalment, el poder
polític, per eleccions, mes si no's foren el poder
financer, la desfeta del polític es ineluctable.
El veritable poder, mare de tots els altres, es el po-
der financer, l'únic que reste encara hereditari,
l'únic que s'acumula acumulant, al mateix
temps la ^{no}mixtura terrible. I cara que en el
nostre món actual tot està en venda i només cal
posar-li el preu, el poder financer trove ven-
dre, quan vol i on vol, els homes que estan
disposats a vendre's, a posar-se al servei dels que
el van a pagar: intrigants, ambiciosos, ven-
turers, cretins, miserables, deshonrats. N'hi ha per-
tot: en l'exèrcit, en les esglésies, en les "altres" esfe-
res" etc. I a Xile, com a Espanya no n'hem
mancat, i a Xile, com a Espanya, l'exèrcit
ha parat la lleve decisiva.

Lenin tenie raó: per assegurar un nou
regim cal destruir l'antic; l'Estat essent l'in-
strument de dominació d'una classe cal des-
truir l'Estat; si no's fa no hi pot haver can-
vi real, efectiu de regim. Lo que s'ha fet fins
ara, amb la social. Democràcia, particularment
a Escandinàvia (i s'ha anat més enllà)
no són canvis de regim, són canvis de pro-
grame polític d'Estat que reste, d'essència
i d'estructura capitalista i els quals el po-
der financer continue dominant. Els socia-
listes - com ho reconegué Blum - s'hi de fet, lo
que'l mateix Blum va declarar: "des gé-
nants l'ayant du capitalisme".

Dilluns, 17 d'octubre.

Dissabte passat vam anar a St.
Thibéry per assistir a un ben trist ado-
veniment: la sepultura d'en Salvador
Grua. Tenie 71 anys. De mis joves se'n mor,
naturalment, mes en Grua s'ha d'a-
quet tot nombrosos que s'ha matat
ell mateix menjant massa. I s'

me gran estorime perque tenie moltes qualitats, entre aquestes un dels sentiments comuns més desenvolupats, que'hai consegut. Era molt ponderat per tot, o quasi, i quan se tractava d'ell mateix en el sentit del menjar, el seu raonament esteriorment miserablement pobre i il·lògic. Val a dir que no se vol a començar aquelles aberracions: force persones (jo mateix probablement) fan igual o pitjor i no raonament en la qüestió del menjar sinó en molts altres raonaments. Es a dir que hi existeixen, raonen bé en la majoria de circumstàncies i en la que les li toquen directament llur personalitat, caràcter, temperament, etc., el raonament lògic i totone il·lògic, aberrant, fora de tot to normal.

Així vam anar tot quatre (Eti., Dolce, Joac i jo) a Venet. En Bell ha arribat últim de Barcelona.

Dilluns, 24 de setembre.

Dimarts forem passant vam anar a la noce d'en Beisvert a Narbonne. L'apat fan a Besiers. Avant d'aquest vam fer una passejada per la Alès. Han curats per l'Eti. i Jo, huiemse passejada en la vila en hem habilitat tant bruy i on tan fore hi trovem anat a passejar per la Alès.

La noce espere d'en Beisvert tampoc no crec que hi hagi contacte afectiu. No s'el tipus de l'altre, ens, ni l'altre ni l'altre no quadren en ni afectivament ni físicament.

A l'anada cap a Narbonne vam deixar en Bell a la cooperativa de Vingrau on hi farà la verema com a pendrer de most. La noce fan fete, a l'últim moment, taca de porre i current que no varien un current. La imprevistat de la dolce va mare per tal que n'ho que malalte.

11182.

Tommateif, per telèfon vam saber que estare content i que s'havia adaptat al seu treball. Després la Dalec hi ha anat a portar-li wood i ha confirmat que s'hi folau, malgrat que's fa de menjat, en comú amb d'altres companys de treball i que gite en condicions força primitives en la dependència de la carença. Val a dir que de tot el treball de veritat en una mina, el de ferar el munt és el més interessant i desuansat. Se tracta, Tommateif, d'un treball poc desaproveït car les maquineries s'equiben en aparells de pesatge automàtic. Tanis les petites maquineries encara no han pogut prevenir encara l'agència munt d'instal·lacions perquè són molt cares.

Dimecres, 28 de setembre.

Air vam arribar el meu germà, ^{Joan} emmalaltat i nebotet. Han vingut a presentar-me el nebotet (8 mesos) que encara no coneixia. És un ninyonet magnífic i molt tranquil i colomat qu'és prouquí imaginar. No plora mai, encara que se'l deixi sol, i no's va pel ges de feristec air, malgrat arribar en care i gent que no coneixia.

Dilluns, 1er d'octubre del 1973.

A l'ile continue succeint com a Espanya amb el franquisme. La sublevació militar eclatant, sembla, davant d'una certa passivitat i, fins i tot, "roulagement" de la població; un lloc, com ambients, al que precedí la fi de la guerra a Espanya. Ara qu'hem començat a veure la repressió perotge - com a Espanya - hi ha "regres" tardius. I aquest vent de Pompidou que - en la seva recent conferència de premsa - no ha tingut cap actitud digna!

Air vam retornar a Barcelona en Joan

i els seus. Dins de deu dies arribarà la meua germana Roori i família.

Dijous, 5 d'octubre.

Dimarts prop passat, Dolce va retornar a Montpeller per reprendre el curs universitari (preparació, immatriculació, etc.) Deixà un gran buit a casa al qual ens anem acostumant com feiem amb els passats. L'evidència de la xera portada vam rebre una lletra del Secretariat de l'Universitat dient-nos, ni mantenir la xera de monede de borsa d'estudis per l'agregació, de respondre tot requirit. Aqueixa nova ens feu gran plaer car de moment que li'n poden atribuir una de borsa (beque), es que'ls seus resultats, de l'any passat, hi donen dret, la qual no significa que foren força bons malgrat que no suficients per a ésser aprovada. Dues satisfaccions més resultats i satisfacció material car economitzarem (ni encara tots els tràmits van bé) uns 6000 F.

Dijous, 11 d'octubre.

Dijous prop passat, quan estic a Vernet, vam oir en la ràdio, qu'altre velle, la guerra en Israelians i Arobs havia repris. És la quarta guerra: la darrera durà sis dies, en 1967, i s'acabà amb la desfeta total d'Episians, Sírians i Jordanesos. Ara, volament els dos primers combats, mes ajudat, amb homes i material, per des d'el Estat, més i per un intens front aeri americà. Aquesta vegada no serà, deus, una guerra llançada i el fet d'un centenar de milions d'Araels contra tres o quatre milions d'Israelians d'una meitat de les proporcions de la batalla. Aquesta vegada, però, com les altres, la guerra - aquesta com totes les altres, des de la fi de la segona mundial - es la dels E.E.U.U. - R.S.S. per problemes interposats. I, en el cas present, la injustícia es encara més gran, puix que són dels dos grans, i dels altres Estats occidentals, voldrà

4484 indispòsar-se amb els Àrabs per relació al
petroli que aquests detenen. I, una vegada més,
l'interès patirà el problema. Jo, que ja hauer-
he escrit en aquestes pàgines, tinc dues princi-
pals raons d'estar al costat dels Israelians
i, avant d'argumentar, una altra: Els Israe-
lians, sociològicament parlant, tenen un Es-
tat més progressiu que els Àrabs, la majoria
del qual, ^(Estats) encara, més o menys, de tipus
feudal i, fins i tot, amb esclavatge organt-
zat. Això dit, tinc una febleza pel feble ata-
cat, i les proporcions de milions d'Àrabs i d'Is-
raelians es preu eloqüent per fer no comen-
tar. La raó gran raó es que (ningú se'n
recorde o val recordar) a l'origen Palestinià i
Israelian, amb els temps, raó. Tant per un
com per altre, aquell país es el llur: per Àrabs
això es veritat desde fa més de mil anys i
per jueus desde fa més de dos mil anys. L'au-
tenticitat jueva es més qu'evident i l'entusi-
asme religiós d'aqueixa evidència ningú la
val recordar perquè es un record massa ne-
gre per tot (jueus, cristians i àrabs). En defini-
tiva, la guerra actual es, encara, una conse-
qüència de la guerra d'religiosa. Sembla inimagin-
nable, mes es així. Sembla inimaginable mes
es, malauradament, encara veritat, que tot
les lluites per la possessió del béns de la Terra,
es, en definitiva, la lluita entre les finances
jueva i cristiana, doncs, encara, lluita religio-
sosa, la petita excepció del Japó a part, excepció
creada perquè cristians i jueus van anar
a emprendre el Japó sense que aquest els
hagués demanat res, ans al contrari, opo-
sant-se a llur penetració.

Retornant als jueus i malgrat tot els en-
frenaments que ens calen, no puc enar contra
perquè tenen, raó al primer origen i són
morals, els cristians, els responsables. Jo voldria,
doncs, que l'Estat israelià subsistís, d'ius
el mare ètnic de l'origen, i els cristians
haurien de garantir aqueixa existència

4485

vota la condició, transitoria, que els jueus de Palestina, ja al mig, haurien de retornar a llur país d'origen o bé integrar-se, enterament, en els països en els quals viuen sense formar un Estat en l'Estat com fan ara. En quant als Palestiniens d'origen àrab s'hauria de fer l'invers: viure, surs autonomia completa, dins l'antic territori ètnic jueu, per les generacions que aquest territori es, també, llur pàtria, i incitar les tendes, pene-
nacionals a integrar-se en el mig àrab veient el qual es immens i de feble densitat de població. I recordar, finalment, als jueus reconcentrats, que ells tampoc no estàn a casa seva, que llur veritable país ètnic hauria de ser, a Àrabia, tot els altres són conquestes (religioses) fetes q,
~~dependen~~ d'ètnies autòctones absolutitzades més o menys i que, qualunques, voldrien bé tornar a residir.

Dilluns, 15 d'octubre.

Air volem retornar a Barcelona la mare germana Rosi, son marit i llurs fills Montserrat i Lluís (9 i 6 anys) dos mal edu-
cads, de març, fruiter que no'n fan la gran, perquè ara són dels per fer bloc i, valent, la petita ni no es, francament, do-
lent no li'n manqua gaire. He estat, tanma-
teix content de les coses de veure el bon "fau" del meu enyat i, + que tot, la mare gentil germana.

Dimarts, 27 d'octubre.

Ara ja 1/4 de regle que l'Éli i jo en varem canar! Feu de la manera més senzilla i més natural del món i tenim, enteru man, el meu tros, en aquella terrata de Mont-
joeller, inundada de vol. 25 anys ja!
Heu decidit de celebrar, un dia, aquest aniversari, estrictament en família. Com

HH 86

La Dolce no hem d'arribar-la avant Totsants,
a Montpeller, ho comptem fer allà. 25 anys
ja!
En el fons, cau bé de qu'aguestes noces d'ar-
gent les celebrem a Montpeller; serà en el ma-
teix lloc on habitarem aleshores. 25 anys ja!

Dilluns, 5 de novembre del 1973.

Hem fet festa del dijous al dimenge
(Totsants + pont). Com previst, varem anar a
Montpeller a veure la Dolce. En varem proposar
per celebrar les nostres noces d'argent, tot quatre,
en la intimitat: Fou un excellent àpat en
l'excellent restaurant de Rimbaud, el qual
està transformat del temps en què hi havia,
onat a ballar. Ara el restaurant de luxe
i l'antiga sala de ball està destinada a ban-
quets.

Com que varem convidar-nos en l'apar-
tament que la Dolce habita - junt amb una altra
estudiant (absent) - fa que feu com si estem
a casa nostra i les gaus de sortir foren poques.
Val a dir, tantes, qu'hovent d'anar davant
la tomba de la negra, en colgué marcar l'ende-
mà cap a Servian i tornà a Desiers. A Mont-
peller, Dunes, no m'hi varem veure la germana
i junt varem anar davant la tomba del
jove enyut. Jo sol vai anar a fer una
visita a Madame Dourau.

Divendres varem anar a veure un festival
de cinema "Charlot" i aïr, dimenge no va-
rem sortir de casa.

Dimecres, 9 de novembre

Allò de les negociacions de la guerra isra-
el·àrab (que durà uns tres setmanes) serà com
havia previst. La guerra fou parada per
Rusos i Americans, de concert, avant que hi
hagués - altre valte - el mateix vencedor. A
queixa mena d'parada caldrà del deshonrar

11484

de la Delfete, els Arabs i minimitzave la victòria
juera. Tot això de concert Rumos i Americans per-
què anar més enllà era perillós per ambdós
i, fins i tot pel món enter, amb cataclisme gene-
ral a tènue, etc., etc. Ara els mateixos "grans"
estay creant la fórmula de "foto" Israel per
reintegrar, els Soviets la penetració en el
mitjà Orient i els Nordamericans, i occidentals en
general, el control arab. Val a dir que el gene-
ral Daïgen ha facilitat la tasca per trobar la
"solució" als grans, car malgrat tota la bona
informació que posseïe, no va creure que
l'Egypte i L'Àrie atacaries, quan ho feren i
amb mitjans (soviètics) d'una potència sense
comparació amb la guerra dels 6 dies. L'efec-
te de sorpresa fou total i, fins i tot, doble (per
la prixança i episcitat) la qual no estigui
a un prel de fer caure Israel completa-
ment. Hi va haver, tou mateix, gran sang
freda, curatge i energia per reaccionar
i baté, successivament, Síria i Egypte amb
llurs altres aliats arabs. La victòria, empero,
no ha estat esclatant com en 1967, per la para-
de russa americana en qüestió.

Dilluns, 19 de novembre.

Heu rebut una bona nova per la Doble: Tindrà
una beque per la Facultat de Dret. en canvi, li han
refusat la de la Facultat de Lletres, que li volem
donar l'any passat per l'agregació. L'essencial
és que'n tingui una i, de fet, vol més la de
Dret: és, lleugerament, més interessant. És,
doncs, la qu'haigis escollit, si, en cas d'obtenir
la dret, hauràs d'abandonar a una com
a normal. Per nosaltres això ha que, per
regane vegada, (any) no'ns intorà pas gran
cosa, comparativament: tindrà, en efecte, 500 pes.
per mes durant dotze mesos. La cambra n'hi
pren, ja, més de la meitat, mes, val més això
que res.

4488

Dir rōnem anar a un festival de sardanes al Palau del Congrés. Vōrem passar una bona tarda.

Dijous, 22 de novembre 1973. divendres,

Un simple professor de segona ensenyance, nord americana, anomenat Floyd Wallace, ja uns dotze anys que fabrica el mateix la gasolina pel seu cotxe, per la seva moto i pel seu motor de jardí amb... escumbraries. En a dir que les escumbraries deuen - perquè el diari no ho explica ben bé - esser tancades en una mena d'autoclau i els gasos recollits per un alambic, refrigerats i transformats en gasolina.

Fins ara ningú s'havia interessat pel procediment del Sr. Floyd Wallace; inclús havia passat per "torat del bolet" per ucins i altres concepcions. En canvi, degut que ha esmentat la crisi actual de petroli, està esdevenint cèlebre.

En tot cas, aquest procediment, adhuc sent crisi de petroli, hauria d'esser explotat, almenys per veure'n, d'aquesta manera, com podria destruir, itèlment, les escumbraries les quals caldria continuar agravant el problema de la pol·lució urbana. Caldria que les fàbriques que's van muntant, en certs ciutats, per la cremació de les escumbraries, fossin orientades en el sentit d'obtenir el resultat del professor americana. Potser també caldria preveure instal·lacions pròpies per usatge de particulars. En el cas nostre, per exemple, a Veruet, podriem cremar herba i fulles seques, llenya, etc.

L'actual combatge aròb amb el petroli, esperonaria, segurament, d'altres intel·ligències per trobar nous fonts d'energia en apurar que la termo-nucleari sigui utilitzable sense tot el inconvenient actual de preu i de perill.

Dimecres, 9 de gener del 1974.

Fa uns quatre setmanes que no heu escrit res en aquests pàgines. Tres fet principals ho han contribuït perquè fos així: un canvi d'adreça d'aquest diari, el treball i la salut.

Tenir, en efecte, el volum en curs, en el meu despatx a l'oficina, desd'feia ja força temps, on, com que'l treball de l'Unité-Rovelló declinava, me restava temps per escriure aei. El fet de reproduir-lo a casa alterà les habituds i hàbitudes i se creà un trencament: no hi pensava. Després vingué un període de treball intens, ocupant-me molt més temps que'l normal en temps i en reflexions fora del despatx, d'onet veure temps ni ambient a casa per escriure aei. Finalment, vaig agafar un refredat terrible a l'arribar un diumenge (el 15 de desembre) on feia un fred intens i jo anava vestit com si fóssim a l'estiu.

A l'arribar hem decidit - vist l'inflació galopant - de fer ara ho que volíem fer en el moment d'arribar a la meua jubilació, es a dir, engrandir en vista a poder-hi habitar en condicions normals, en lloc de les actuals que són les d'un camping privat. Hem decidit inclús, de demanar per emprènt al Crèdit Agrícola, de 40.000 frs. Finalment estem fent de manera que l'habitació existent es desingui menjador-estar i l'engrandiment comprendrà, en la planta baixa, una cuina, un wáter, cambra de bany, gran garatge, inclús per la caravana i un espai suficient per rentar i fruitar. En l'estatge superior hi haurà una gran cambra, un gran despatx, una terrassa i dos escales, un d'interior i un d'exterior. D'aquesta manera, tal com en tenim el projecte, hi podem passar de març a començament de novembre en bones condicions de confort i el flet hivern a Catalunya car allà dalt hi manqua sol. Va-

4490 naturalment qu'ensò non projecte noves,
projecte que resignare a fer perquè no ra-
nie ni se, ni, en definitiva, el cas del fran-
quisme futur no li farà modificar; emperò,
com que'ls anys passen i la inflació ha fet
qu'ens hàgim decidit.

A part ensò no hi ha gran cosa de nou:
La psta de Nadal que, per moralts, no ven tal,
transcorreghem més ordinàriament que de
costum pel fet que jo encara estave note la in-
fluència del reformat en qüestió. Per cap d'any,
ni fa o no fa, com de costum amb l'excepció,
tornarem, que no teniem el infant a casa:
Ma Dalec als esports d'hivern i en Vell a Barcelona.
Ara este partint el n.º 12 de "T.C." (n.º d'hivern).
Enquany que l'honore pugut per proceper a-
vant de Nadal, per culpa de l'impreute,
no proceperà, com a més d'hore, que cap a
fi de setmana.

Dijous, 19 de gener.

Haig estat ocupat per l'expedició, difusió,
etc. de "T.C." Així vaí a colar. Deves, no hai
tingut temps per pensar en aquests pa-
gines. Cal dir que, amb temps o no, he fet
d'haver-lo portat a casa, encara no m'ha
donat l'habitut de pensar-hi.

Aquest vespre estem nols. En Vell ha mar-
xat a veure ~~en~~ el seu amic Lucien, a Aix
de Provence, junt amb un altre amic, comé
a ambdós. Hi han ^{anat} amb el cotxe de l'amic y
qüestió i, com que hi ha uns 300 kms. hauran
fer la major part de la ruta, de nit, la qual
vee augmente el perill de la circulació auto-
mòbil. Per atenuar el neguit hi hem dit a
en Vell de que telefonui en arribar.

Dimanche, 27 de gener.

Continue veure pensar escriure en
aquest diari seguit al comi d'habi-

tut de quan lo tenie en el despatx. Aveni que no tiene res de precís per fer i qu'acabe d'abandonar el film de la televisió perquè hai vist que no m'aportará res, hai presat en el diari i és així que l'ai pres.

Aix vaurem anar a Vernet - com fem cada diable - per seguir la marxa dels treballa. La primitiva estimació de cost serà, en definitiva, probablement doblada, ço vol dir que no valguent empenyar-me més del previst, no podem acabar la construcció. Aquesta diferència d'estimació tan extraordinària no ve tota, de l'augment de preus sinó, també, d'un mal càlcul del mestre d'obres Vicent Caliciuri i d'imprevistes que han aparegut.

Aix va arribar ma d'abril després de tres setmanes; això fa qu'estem tot quatre reunits per dos o tres dies, cosa que no arribe gaire sovint. Dimenge proper passat, per exemple estàvem sobtats fins i tot, en vell també estovats: va anar - amb un company - a veure en Lucien a Aix de Provence.

Dimenge, 24 d' febrer del 1974.

Quan me mes més de passat veure ritme d'escriure en aquests pàgines. Encara que el temps me manques, ni hi preuis, podrie escriure quelcom. Arit vacante d'home i fills veuen la televisió, a mi me resta temps, avant d'anar a gitar-me puip pu havent acabat ço qu'estove fent per "T.C." no valie la pena de començar quelcom més.

Desde fa un mes, o quan, del darrer comentari han corregut molta cosa, mes ja no'n recorde cap cosa de ben remarcable digne de rememorar-la ací. Deixem-ho, doncs, i acabem el die dient que l'ai passat veure aixís de case; pel mati fent tasques diverses i per la tarda treballant per "T.C." llevat d'un film qu'hai vist a la Televisió; ere esponyel i force bé.

Dilluns, 4 de març del 1974.

Continuem anant cada diroable a Veruet i passant els dimencenges a casa, en principi rob, ja oipni treballant, llegint, mirant la televisió o escoltant música. Dic en principi perquè air varem rebre la visita del Martorell, aquell matemàtic de Lleure que ve, roviut a Perpinyà i que hai conegut perquè es un entusiasta de "Terres Catalanes".

Dimarts, 19 de març

No hai trobat la manera d'escrivre més roviut en aquestes pàgines. Clar que el temps no l'he de robre, més es pue, també la costum de fer-ho pel vespre no l'he prese encore.

Heu, tom mateix, me decideise perquè vell anotar un comentari relatiu a un llibre recentment llegit. S'ageix del "Défi de l'autogravitation" del Dr. Enarell Gorgé, precisament de Perpinyà. Me pensave, pel quieu vai llegir en "L'Independant" que lui podie haver une teorie genial i ja al commencement la desil·lusió va commencat a venir. Malgrat que la meue lectura no'm permet de comprendre la part matemàtica, pel que fa a la part filosòfica l'obre es pobre i, fins i tot vulgar. Ja la introducció es irreal i fa el llibre sospecte. En la meue fulla de notes vei que ja en la pàgina 18 deus dire que'm fan escrivre "commerie", "pompouse et vulgaire à la fois". I afegeix: La reve cosmogonice es infantile; la reve cosmogonice fumore; et ven vol fantorie.

Se refereix variis vegades a la Bible quan haure de robre que la Bible no es més qu'un còde moral, religiós, filosòfic, politic, social i cosmogonice d'un poble. De bibliis, escrits o per transmissió oral, més gran o més petit, tot els pobles en tener. Un autor d'aparte nature que reve al presat original i la fumore forme, es puelesau per suspectar tot es que pugui "prendre". No li ha home de cience,

digne d'aquesta qualitat, que pugui justificar aqueixa simplicitat atribuïnt a Déu la promissió en qüestió. Si perquè un sol home ha desobeït una vegada, milions i mils de milions d'hommes han d'ésser castigats per l'eternitat, en lloc d'un Déu es veu un monstre, un tirà, un despota, el més gran de tots.

El Dr. Pagès, no volem creure en el C.V.N.I.S. sinó que diu que extra-terrestres ens visiten quan cal de Déu!!! Ah! ah!!! Ja crec haver anotat ço que es fa sense del C.V.N.I.S. i no val la pena perdre més temps.

En el curs del llibre l'autor diu que ha demostrat moltes coses. En "fait" de demostracions tot es nebulós o quasi. Hi podria haver, tot i així, "un trait de génie" perdut enmig de la seva barreja "científica". Seria que l'espai es semblant a la nostra atmosfera, doncs no brui, tampoc fole d'aire sinó fole d'energia. Separar aquesta energia, com respirarem l'aire, per passar a través de forats-bruit de l'espai tot i recuperant l'energia, "voilà la question".

Dimecres, 20 de març.

Un altre llibre que mereix comentari és el que acaba de llegir intitulat: "Aïrisme ou violence". S'ageix de la manera com naixem omni (i air) els infants i criticant aquesta manera: el seccionament immediat del cordó umbilical, l'excessiva intermitència lluminosa, la manera de tractar el nou-nat, cap a baix, pesadeu en balança freda, soroll i alegria sonora, etc. etc. És a dir, l'autor posa en evidència totes les mesures antinaturals que s'empren amb el nou-nat. I aquesta evidència és tan gran que sembla mentida que no s'hi hagi pensat abans.⁽¹⁾ De tots aqueixos lectures - que alguns podent tenir experiències greus - me n'heu, de temps ha, ja cridat l'atenció: la del seccionament del cordó. No en veic la utilitat, la dels espècies animals no sent-ho, l'autor encara ho aconsella

(1) Jo ja començava a denunciar això en l'Obra (part escrita).

449H
me, no precipitadament com se sol fer, ni si després
que la respiració natural n'ha establert pels pulmonons.
A mi me sembla que ni això cal dir i menys
encara de fer el més del melic-car de pareixer
tot del per arribament. En quant a les altres,
s'empicent de reflexionar-hi un instant per ad-
metre'n tota la lògica natural: la llum, per ex-
ple, en lloc d'èsser intencionalment d'esser lo més
atemnat de possible fins qu'els ulls del nou-nat
surten de l'obscuritat completa. Potser més d'un
defecte visual d'aver ve d'una primera lesió
feta als ulls de l'infant qu'acaba de néixer. Pel
que fa referència al orelle es igual: les orelles
del nadó no senten, pràcticament, cap soroll
en el ventre de la mare; apareixen, doncs, en la
vida entre-uterina amb una sensibilitat proba-
blement extraordinària - com la vitel·la i els cris
de dolor (de la mare i un altre proteix) o la feie
del forment li deuen fer un mal terrible:
vista, oïde i respiració provocada pel des-
nament prematur del cordó van tres princi-
pals agressions centre el nou-nat. A tot això
hi cal afegir el tractament barriquer de pen-
jar-lo el cap abaixat, de tractar-lo sense cap
o quasi consideració, quan té una pell tan
fina, de pesar-lo damunt d'una balança
metàl·lica, de tenir fred, del fred que ha de
tenir per sol del fet de canviar de mitjà am-
bient i ja tenir un quadre prou espereit
del repitment de la noïce. Això és encara
més lamentable quan, en condicions naturals,
la noïce ha d'aver sinó sempre un plaer
per la mare, gairebé sempre per l'infant.
Ah! n'haquí solament tot això les noïces dels
noves fills, en particular la dolça, encara
haquerin errats més naturals.

On no estic gens d'acord amb l'autor és en
la manera de presentar la vida. Fa una
descripció d'etil, folletiner de molt mal
gust; tant és així que des de tota la major
part de tot lo bo que conté lo llibre. Una

altre ure que no'm polau, perquè, probablement no's veritat, es quan diu que la naixença es delordre per l'infant; fins i tot l'última fase de la vida ultra-uterina. Jo no crec gens oïdo darrer, i ni hi ha quelcom de veritat, vindria de la femre dreta de la mare quan la natura l'hoïe prevista horitzontal. En efecte, en posició horitzontal (animal quadríped) la del ~~ordre~~ ver a naixer es del úterí, i no a la rootide; en conueni, l'infant ha de restar el cap cap a baix, la qual ure no es, efectivament, gens de còmode. En potser per aqueixa posició antinatural que l'infant venime tant en el ventre de la mare durant els últims mesos. En tot cas, l'acte de virgude al món pròpiament dit, en condicions naturals, ha d'over un plaer per l'infant més que per la mare.

Dimenge, 7 d'abril del 1974.

Dimarts prop-passat, a les 21 hores, va deixar d'existir el president de la República francesa George Pompidou. Feie temps qu'entare malalt, mes ningú creïe que per tot gran, ni ell mateix. La malaltia, que mai feia di-vulgarde, ni al govern, ere del tipus càncer, i com tot el que l'atrapen, continuava fent projectes fins a l'última hora. Això ha estat motiu enaltir el seu oratge, etc., etc. Era a dir, un dic pel fet de la reacció dels malalts, i pel fet de que hi'afegí el seu gra de val magnanimitat, la legende del seu oratge ha posat ferme. Ha posat ferme també la seva simplicitat - ventat per molts, hi'procrite per més intel·ligents i avinats - arvinont a per més bel' que de faulle mateix, car, ell també, rote "princípi" de simplicitat, s'ha fet fer dos funerals, com de faulle, un a Brivilliers i l'altre a Notre Dame. Era a dir que, en aquest aspecte, com es molt altre de la seva actuació presidencial, rapera el seu mestre en magnanimitat i abis de poder. L'altre tenie l'excuse d'un

passat prestigiós, encara que no, moralment, ra, i que no era un venut complet a la classe dirigent, mentre qu'aquest era un venut sense altre passat qu'un tènbal atentisme.

De gent d'aquesta classe moral se'n fan presidents de República! Oh! és que posem la candidatura amb no són pas millors, ni es de l'esquerre i es de la dreta. Els principals: Chabaz, Delmas, Picard d'Estraig, Edgar Raune i Mitterrand tenen ja defectes indignes, per mi, d'accedir a aquest càrrec. I la democràcia tal i com està aplicada, es obligarà a escollir entre aquestes indignes o inescrúpols quan hi ha desenes i centenars d'homes a França que serien més dignes i escrúpols del càrrec. No, la democràcia, tal i com està aplicada, barre l'accés a tot home que, de lluny o d'apropr, no té partit lligat amb es que tenen lo veritable poder: el detentat del poder econòmic, l'únic, el veritable, lo que comane i domina tot los altres, l'únic perennere o hereditari perquè es l'únic real, los altres són de parade, de plastronade, bons per valets disposats a obeir, a funcionar i a gaudir dels avantatges que procuren tal escrúpols.

Dimenge, 28 d'abril.

Continuo sense tenir temps per es cruce en aquestes pàgines. He fa poc que heu acabat de fer parèpse el no de púnc. vell de "T. C." Si de mi heuigis de preocupar la parència i heuigis fet un me, about. Menys mal que encara no es parare tant i que, de tot, lo publicacions similars, lina que "T. C." es i de lluny, la més regular.

Malgrat lo manque de temps deuell senyalat un fet importantíssim: després de 48 anys de feupione Portugal acaba de recuperar la llibertat. De moment es une junta militar que deté el poder

mes, tot i que són gent de docte, sembla que estan
 disposats a salvar la província al poble. Jun
 manté el cap socialista portugués, milít, ha
 retornat a Portugal i el cap de la junta, el
 general de Spínola, sin que l'ha abraçat
 dient que era un germanus. Mentre, també,
 el poble portugués manifesta la seva joia
 d'acompanyar els excessos institucionals per
 circumstàncies com aquestes.

Per Portugal aquests convi a qualsevol
 de veritablement democràtic car després
 són molt anys, es a dir que la immensa
 majoria dels adults no han conegut altre
 que quel feixisme. Per aquest fet és també
 important per tota la democràcia europea
 i, molt especialment per França on
 la centenaris ben regnar en l'altre effe-
 res del règim franquista, passant que
 una fi semblant vindrà per a part.
 A guisa eventualitat un firmara no que
 sigui a mans pròpies de vint anys: que
 del seu règim no'n retorni res i els
 pobles d'Europa manifestaran també
 una joia tan exuberant com la del
 poble portugués.

Dimarts, 21 de maig del 1974.

França acaba d'eleger, al nou presi-
 dent, de la República. Si Paul tingut temps
 nous començant el primer term en el qual
 hi havia una disseny de candidats: de l'extre-
 me dreta a l'extreme esquerra. En el segon
 term només es retornen dos: Giroud i
 Mitterrand. Molgat que aquest obtingué
 prop de 44% dels sufragis i en Giroud ^{total}
 de 27,40% ha estat aquest que ha rebut l'altre.
 De molt poc: 50,80% contra 49,20% i en
 vots: 422791 de diferència uns 26.731.431

Com ve'n després l'esquerra ha estat a
 punt de guanyar. Sense la dreta (me un
 milió i mig de més que la dreta) i la

la por del comunisme, l'esquerre quançove.
 Les dones que vivien en matrimoni o en el
 on d'una família normal, se comporten, per
 mi o menys com els homes; més l'excedent
 de nos de dones són - sense parlar de la re-
 ligiosos - en majoria, víctimes de la societat
 perquè no han pogut crear família; aquest
 estat de fet no és propici, en general, a demanar
 mentalitat d'esquerre, més aviat de dreta, pit-
 jos encara, d'egòic, etc. Per altra banda, entre
 les dones s'edut - en tancar - n'hi ha més que
 d'homs que viuen sols (viudes) - l'ambient
 tampoc no és propici; en el millor dels
 casos volen continuar vivint sense coniar
 llur tarannà i l'esquerre les hi fa por o, més
 ben dit, les hi fa por amb l'esquerre al poder.

En quant a la por del comunisme la d'ara
 no és la mateixa de la d'avant guerra. Al-
 lora el comunisme feia por als pocs parti-
 cularment, més pel socialisme en general, esta-
 ve aureolat d'una forma de govern superior
 en tot els aspectes; tenia un gran prestigi de so-
 cietat futur més justa, més lliure, més hu-
 mana. Ara, després de ~~tant~~ atrocitat comens,
 per l'estalinisme (avant i després de la guerra)
 després de la trista ruptura russo-xinesa, des-
 prés de la experiència de les democràcies d'alt
 populars, després de tants i tants manobres en
 els altres partits, etc., etc., ara d'aquell gran prestigi
 del comunisme del any 2040, ja
 no'n resta gran cosa. Si aquell prestigi s'ha-
 gués mantingut - sense augmentar novais-
 malgrat el pes negatiu de l'excedent de vot
 femení, miterrand ha guanyat quançove: En efec-
 te, el P.C. tot sol, ha perdut més adherents i
 vot que la diferència entre el vençut i el
 vençedor, durant els últims 25 anys.

De tots maners, quançove l'esquerre o la
 dreta a mi ja no'm notifà ni l'una ni
 l'altra. Aquest sistema és pobrement demo-
 cràtic. Tota democràcia que forma problemes

al ciutadany de base, que no estan a la veu social,
 no s'és més qu'una "providència de democràcia".
 Elegir el president de la República al referend
 universal és una mascarada de democràcia que,
 com ja he dit, ni el ciutadà està en condicions
 de jutjar plenament, ni li ha possibilitat de
 manifestació dels millors ciutadans-candidats.
 En una paraula: pel que un règim n'èri
 veritablement democràtic caldrà que la
 democràcia en lloc de baixar del cim
 cap a la base haurie d'èsser lo contra-
 ri: de la base cap al cim, en gradua-
 cions successives cadascuna rebent de la precedent
 i transmetent a la següent. De tots maneres,
 fins i tot partint d'opurt principi, no s'è pot
 anar més enllà de problemes que no s'èntingun a
 l'èsser humà. Governar un estat modern
 no s'è un problema a l'èsser humà, s'è una
 reminiscència de l'època de rampinge. No s'
 ni feu governar s'è i feu dominar no pue
 pau i feru. Governar s'è, fins i tot, ~~operatiu~~
 en democràcia pura, s'è administrar que caldrà
 dir i per administrar no li ha necessitat de
 les "grans administracions" actuals, consells
 d'administració, etc. L'administració de base
 s'è a l'èsser humà perquè s'è la del municipi
 primitiu, s'è a dir rural. És aquí que haur-
 òiem de tornar, s'è aquí que radique el veri-
 table socialisme i robinomia a la vegada:
 cada municipi, cada entitat territorial
 de base haurie d'èsser robinà i d'ècon-
 omie col·lective. Naturalment que li haurie
 problemes insolubles per opueste nove noçió
 de robinomia i d'èconomie: per resoldre'ls
 no passaria a la col·laboració intercomunal
 i pels problemes de passat aquest nou estadi un
 tercer, un quart, un cinquè, etc. estadi de col-
 laboració podrie aparèixer.

Bé; me pare p'èsser això me pare entrar
 de ple en el meu nou pla filosòfic-polític i la
 veu seria more estère sense èsser, encare,
 ben madura.

Dijous, 30 de maig.

El primer govern del president Fircard ha estat constituït; es lo menys dolent - aparentment - que's potie fer.

Lo fet més remarcable es lo cas Chirac, ex primer ministre. Aquest "afairiste", de 41 anys, ha fet una carrera fulgurant gràcies a un Pompeïden. Fou lo seu "poulain", més la mort d'aquest li ha permès d'anar més enllà en core. Prouveant una excusio, de circumstància, en lo ri de l'U.D.R. se'n passà al camp d'ly Giscard i aquest ha pagat lo tribut normalment lo primer ministre.

Pel veritable U.D.R. en Chirac es un traïdor, un arriviste. Ho seria, també, per en Pompeïden; més ell se'n pot de tot oïpò. Curios des-tí lo dels president de faulte i Pompeïden: Lo primer es trait pel seu "poulain" Pompeïden i aquest es trait "post-mortem", pel seu "poulain" Chirac. I com que d'aquí en té gros i d'ambició, molte, no seria estrany que trais també en Giscard en l'event.

En tot cas aquest ha pagat car "le service rendu" per Chirac car ha portat, a la màxima responsabilitat del govern, un home tarat ja per mi, només per una sola cosa: haver comprat un castell per quatre "quarts", haver-lo fet clarificar monument històric a fi que niqui l'Etat que li pagui la restauració. Per mi, home, oïpò no n'és digne de debent cap càrrec públic; la seva de honte recau sul govern enter i sul president que l'ha nomenat.

Vuy altres deballs curius d'en Chirac: com en Pompeïden començà event d'epuerre i com en Giscard es home de "castells i moies". Fins i tot a la porticle (comprade) d'en Fircard (d'Estainp) ell en té una (que autèntique) pel combat de la seva dona.

Ja ferim, demà, un govern de nobles (favorons), de sempre i d'arribistes arrivats. Els poderosos poden riure content: una bona part

4501

del dit "proble", ha ^{contribuït a} portat al poder es pot dir, valia. Legalment, deves, contínuen dominant la vida política francesa. Naturalmente, el poderós també estan dividits en bandes: la que mane ara no és la mateixa del temps de Pompidou; que era la mateixa del temps de de Gaulle encara qu'agut expulsat no'n tenie esment precis el pobre incaute re creie que maneve ell. En Pompidou, almenys, savie que no era ell qui maneve de fet... En Piscard ho sap també. En quant a en Clivac re'n fot prepué comie de camp amb la lleugeresa que r'ha vist.

Dijau, 11 de juliol del 1974.

Espered' un mes i mitg una revista re en aquests pàgines! Sempre tota aqueferat. Gre, al despatx, comence la temporada de la calma fins al novembre. De desembre fins ara he tingut una tasca immense entre el servei de contractes d'estocatge i el dels V.D.N. Fora de la tasca professional molte feine també. He fet, quon en enter, el número d'estiu de "t.c." Dilluns hauriem de començar la compaginació; manque, deves, encara, curretgir la dite compaginació, portar el tiratge a casa, distribuir-lo entre depositaris i alternats, posar-los en banda, per la distribució (cervens i vile-depositaris).

Altres aspectes de l'activitat han estat assistir a reunions i conferències, per un viatge ràpid a París, continuar les tasques de l'augment de Verret, etc. A tota dalt hi continueu anant-li cada fi de rebreure amb el mateix gust de sempre rino' més. Enquany hem tingut una collita extraordinària de cireres i de maderes, borquetones.

Dilluns, 22 de juliol.

Jo comence el franquisme sobre Franco encara que aquest estigui viu. Està efectivament viu i no malalt i, provisoriament,

ha parnat el poder al titelle del príncep Juan Carlos. Un vent de pànic bufe per Madrid; comença amb la drapariació recent de la dictadura a Portugal i s'ha accentuat, ara, amb la molallic d'en Franco, molallic de vell (81 anys passats) i d'home gortat, més, potser també ajudat psicològicament, per esdeveniments de Portugal i el daltabaix moral que poden representar per ell. Encara no es hoce de celebrar la drapariació d'aquest rei quinari disprete, més sembla que s'ha vers aqueix fite tant i tant anys d'heritjad.

Dimarts, 30 de juliol.

En Franco se n'ha rostit d'aquella molallic. D'ara ha abandonat l'hospital retornant al Palau del Pardo, el seu nin d'òquile. Aquest restabliment tanmateix, no resolt el problema fins pu'es vell i decrepit, a més ha calmat el vent de pànic del qual parlava si bé potrie aver la calme que precedeix la tempeste car ara, a més a més de Portugal, hi Prèie su també ha caigut la dictadura i això no s'per deixar bon moral a tots lo que monen en l'Estat espanyol. Per altre bonde, la televisió ha anunciat la formació a París d'una reunió de junta de govern democràtic on hi haurie del comunitats fins a la dreta. Ja veurem què s'això. Hi ha, tanmateix, qualcun d'extrany: se fan, reconstituen sen juntes, assemblees (de Catalunya, per exemple) etc. al marge del govern (de la República i de la Península) que continuen existint, mantenint així la legitimitat estatal qu'en Franco va feratgitar. Aqueix dualitat, man- te vegades apareguda desde lo desfete, es, a més a més de desprestigiadiva internacionalment parlant, contrepoduent, neparte desde el front de vite interior. A priori, sembla que tot haurie de passar pels governs afiliats i ni aqueix no m'is

prova representativa de l'època actual, canviar el
 home que hi és. Canviar les cures i no hi
 renovament d'elecció per mitjà d'eleccions?
 Poter a aquí que radique la falca principal: hau-
 ric calgut mantenir, amb els dits governs,
 el mitjà representatiu del qual haurien d'ema-
 nar. Dues colles mantenir ~~els~~ parlaments respec-
 tius i el mitjà de renovar-les amb vot per
 correspondència.

Aquí estic vol a casa: Aquest moti han
 marcat la dolce, ramona i el regre cap a
 Sereion per deixar aquest i prendre a Ali-
 gnou - de retorn de la Colòmbia de vacances -
 en vell. Hi ha havent retard en el retorn de la
 dite colòmbia i eren prop de les 21 hores quan
 m'hai telefonat per dir-me que's trobava
 en ruta. Si entrem, doncs, normalment, com
 cal esperar, tornarem a estar tot quatre mes-
 nits car si en vell ha passat prop d'un mes
 a fora, la dolce, més de quinze dies també,
 davant dels quals ha fet un viatge a Itàlia
 en companyia de camarades d'estudi, i fi
 d'estudis millor dit.

Jimenez, 8 de setembre del 1974.

Jimenez prop. passat varem retornar de
 Veruet en hi hem passat un mes (les meves va-
 cances). Ha, doncs, una retorn que m'hai tornat
 a reprendre el treball professional. Durant
 els meus m'hai aprofitat per pagar interessos
 al dia (personal, familiar i "t.c.") i altres tot-
 ques pendents. Aquí he, pràcticament acabat.
 Ara me caldrà reglar qualsevol assumpte en-
 case en missius i tornar a reprendre el tra-
 vall per "t.c." a fi de preparar lo número
 de tardar.

Dilluns, 9 de setembre.

Així mit ~~ha~~ Pepite em telefonà per annu-
 ciar-nos una mala nova: el seu oncle i
 amic nostre Pere Cadene, havia mort.

H504

Tenir 68 anys; en feia una trentena que l'excitació i quèstora molalt del pit. A more tirant i l'any passat, quan lo vai revure, retorn de Taulay, estove ferce bé. No's pas lo pit quo' ha fallat; es lo cor; mes tot ell estove afeblit i usat per la tuberculosi. Es un gran llòstine aquest trosprés car ve un bon amic, un bon català, un bon ciutadà del futur. Es llòstine també que ningú un de més a que deixi el ossa fore del seu país per culpe d'apert molalt règim franquiste. La deue ha onat a l'enterrement. Es mes-re lluny per onar-li jo, en un die no futur.

Dillun, 16 d'octubre.

Aveni hem rebut una bona nove: el concurs que, fa poc, frossà ha delec, per impressar com alumne-inspector en el servis de Carreus, ha estat positiv, essent rebude 94% sus 500. Dies de poc començarà per elle la vida professional, car durant el període de parmanió ven a inspector etarà ja pagade per subvenir-se ferce bé a tot y sens necessitat. No cal dir que aperte nove m'agrada i que hafi rebixit en el primer concurs en el qual ha pres part. No fore evitar, tanmateix, i simultàniament, una certe decepsió car tenir il·lusió que aus més enllà encare...

Dillun, 23 d'octubre.

Fa poc hai vist a la televisió una evocació del tribunal de Nuremberg. Amb el re-ent del temps hai vist la chere epinio de 1946 modificate. Recordo que, alshores, ere redactor d'informació estrangere i com a tal, vai presentar, en les fragiles de "La Voix de la Patrie", tote la informació sus aperte ~~prots~~ ~~llarguissim~~ ~~prots~~, a provant-lo enterement.

Are no ho veí igual: venenue per cent, tot- li el
 títol d Tribunal internacional; ere un tribu-
 mal de venedores jutjant el venent; even, Joves,
 "jorges et parties". Per dir, se, breument, tribu-
 mal internacional el veus jutges breuen d' lível
 estrangers no bel ligerant; i breuen se mes un dret
 internacional ineptent. D'edel front de virte equi-
 trat fore, fou une simple mascarade jurídica;
 en el fons, une regressió a l'antipetitad en la qual
 el venent, motonem al venent. Sen el venen-
 dor^{es} qui foren el bren i el venent el dolent. D'la
 victorie hoquis, carviat de camp hoquis enet
 el contrari... Oh! aiso no vol pas dir que's pons
 responsable, negis no mereixien^{pa} la mort per
 tot el milions de victims que voren provocar.
 Sen, en aquest cas no eren vol; en lo compralat
 hi havia també, grans criminals de guerre:
 americans, sovietics, anglesos, xiners, etc. que
 mereixien passar per un veritable tribu-
 mal internacional mes, com que fermamen
 part dels froble venedores, no volonent no li
 prestaren sino que han estat pleficiat en lloc
 de criticat, empronant, jutjat i executat.
 I després de la guerre hi haqut, encore, molt
 altres criminals de guerre que ningú ha jutjat
 malgrat el gran horror que hi ha havut en tot
 ls guerrs localitzades de la post. 2ª guerre mundial.
 Si la institució internacional de Nuremberg
 hoquis tingut bona volide, hoquis pogut jutjar
 tot el criminals de guerre d'opuelle guerre (els
 d'ambós bàndols) i després continuar exis-
 tent per jutjar tot el altres de ls guerrs loca-
 litzades portehiors. Si el venedores hoqueria creat
 un tribunal internacional d'opuerte nature,
 jutjant, inclis, llors propis criminals de
 guerre, llavors n' que n' haquis pregut per-
 lar de justicie internacional veritable, en
 lloc de justicie de venedores mes venent. Pero
 un tribunal aiso ere de noifene impessi-
 ble pregre almenys dels grans venedores
 hi havia de comparèixer: Stalin i Truman.

Dissabte 5 d'octubre del 1974.

En velle està venint a la Cooperativa de Vingrau, com l'any passat. Mentretant hem volgut el resultat dels seus exàmens de setembre: fallats, també. La preparació que feu, sense errors extraordinaris, fou força bona, encara que, sincerament, que suficient, en condicions normals, per aprovar. Mes les condicions no són normals; cal eliminar estudiants i d'un grup de veintanta nous, n'han passat quatre.

Per gran llàstima perquè perd un any més, ^{de afegir} ^{al} ^{del} que ja perdí durant el batxillerat.

Caldrà aconseguir, valdrà més per-ho mentre sigui possible, mentre no hagi acabat tots els possibilitats legals de retardar el servei militar.

Tinc el no de tardor de "T.C." a la composició. Aquesta vegada sembla que no hi hauria d'haver entrebanes majors publicitaris; cada vegada n'hi ha més o menys, mes fa dos números que me'n veia forat bé, amb l'augur precedent en relació a la factura de l'impremta.

Dissabte, 19 d'octubre.

Estic preparant la proumissió del nº de Tardor de "T.C." Com de costum, entrebanes alieu a la meua voluntat, en retarden la sortida. Per una banda, president de la publicitat, me cal pidolar a l'Agència d'Avias, la qual, cal reconèixer, no té la tasca fàcil ja que l'impect publicitari de "T.C." es, principalment, nul. Doncs, els comerciants que accepten de passar-me un ordre, saben que es a fons perdut. Per altre banda hi ha la dificultat de la impremta. Els Careres no han pogut vendre com es tenia la intenció; continuen, doncs, el negoci, me continuen, també, fent una gestió defectuosa, no tenen tresoreria i transparen lamentablement. Aquesta vegada el linotipista ha refusat d'entregar el plom mentre no li paguessin el tiratge precedent. M'ha calgut intervenir

i donar la meua garantia personal; més, tot això
 ens ha fet perdre una setmana més... A la dificul-
 tats econòmiques de gestió del Correu li afegim
 les dificultats familiars: fa temps - almenys
 desde que'ls coneix - que no hi ha entre mari-
 monial; aquest estiu prop passat, hi tragué, inclús
 un començament de separació. Pel que fa refe-
 rència a la gestió, tinc prou element de ju-
 dici per dir que no's boia; entre altres fet hi
 ha havut, recentment, el regient: va demanar-
 los-li un "devis" per una comanda
 important pel despatx; hom tingut moltíssim
 més que les dues altres impremeries, consultades
 en competició com tinc la intenció de fer que
 s'ageixi del treball professional; després d'haver
 insistit variis vegades, l'he, finalment rebut, no
 ha resultat ser el més car dels tres... Pel que fa
 a les factures de "T. C." (l'any passat, la del despatx,
 me la portà a la lliuració) no te' presse perquè
 ven, tot requit ni ha deficit o no en relació a
 la publicitat. La del n.º d'estiu me l'acabe
 de donar, després d'haver-la reclauada repe-
 tidament; clar, menys hi hovic 2 fcs. de dife-
 rència amb ço qu'hovic ja cobrat d'Havas.
 A mi, em però, aquestes retards, no'm permeten
 de saber bé en veu; això fa que no hai pro-
 gut insistir - pel n.º d'ore - per obtenir un dic-
 ón d'Havas com ignorare quant pujava la
 darrera propceció; el resultat serà, segurament,
 que'l n.º d'ore resultarà també deficitari.

Dilluns, 28 d'octubre.

Aquests dies estic molt ocupat en el des-
 fructe amb una tanda de contractes d'esto-
 catge; no tinc temps d'ocupar-me d'altre
 cos.

Per la parució de "T. C." està retardada
 per la vagueta de correus que ho paralit-
 tze gairebé tot. Només m'haureu vist
 per fer lo pres en l'allau de centredicims

d'aquest règim capitalistes tan fere d'època.
 Avui, que tinc un dic de lleure, vai
 a anotar un resum que vai fer quan vai
 llegir un llibre rus l'auto-hipnois: D'au-
 to-hipnois es molt rare de realitzar i molt
 dubtosa en quant als resultats. Tan carni,
 l'hipnois seu ~~es~~ més fàcil i, segurament,
 pot arribar a ser útil. L'auto-contacte amb
 els subconscient, amb la pèndula, lo movi-
 ment del dit o l'escriptura automàtica,
 sont resultat, certament falsos; les per-
 forats pu'hom obte (moviments) són les pu'hom
 heritge, o les pu'hom ten amb més force
 o aprensió; es lo més fere d'aquests, els ven-
 timent - per cada qüestió proude - lo que
 determina la resposta (moviment). Tan-
 mateix la mateixa cosa, operada per mitjà
 d'un terç, es certament possible que pugui
 contribuir a certs "dèfenaments".

Diumenge, 10 de novembre del 1974.

Cem que demà es la fete de l'Annnisti-
 ci de 1918, es també fete per tot hom. Això fa
 els dies conventius com diumenge passat
 amb tot hom. La setmana passada, entre
 Vernet (com call dirrable) vàrem anar
 a Serision i Lieuran; a Serision per reco-
 lliar-nos davant la tumba de la fogre; a
 Lieuran per veure la Manique i família.
 Aquest, aïr, de de Vernet vàrem anar a
 Lézignan-Carbers per fer instal·lar un econo-
 mitzador de gasolina al cotxe. S'ageix d'un
 dispositiu que faie economitzar es a 20%
 de gasolina. Ja etaria content amb 20%
 al preu que es...

Avui hem restat a casa contínuament
 pintant, empaperant, etc. Demà compr-
 tem anar a Montpeller a veure la me-
 ve germanora que ha estat operada d'una
 cod benigna. Tinc intenció d'anar al
 cementiri i a can Joffre.

4509

Continue la vague porttal, la qual para-
litze moltíssima activitat en tot lo país i a
mí, particularment, la franquís de "T.C."

Dimenge, 24 de novembre.

La dolce va arribar així avant d'air
de Tolosa després d'haver aumplit la seva pri-
mera retinome de treball com alumne-
factor de carrens. Després de tant anys d'estudi
comencé enure a treballar erent estu-
diant, car, en efecte, està fent una preparació
especial d'inspector present, tèrriquemant
i forçatipment per tot els graus dels em-
pleats per mi, tard brassà de controlar.

Durant la retinome en va telefonar
dient que l'adaptació era bone. Compromiss
a l'arribar. M'estava ben content perquè ja
marcà tot tenien lo "caporal". Val a dir que
allà ha retrobat una amigue, Patricia, amb la
qual estude desde Besiers i també una altre
d'ací Perpinyà coneguda a Montpellier, a
la Saulat.

Dimenge, 1er de desembre del 1974.

Malgrat que la vague de Carrens continue
force vive sucre, els elixés (Compouys i Co-
morere) han acabat per arribar i ha ipo-
gut "nertir" el no de treball de "T.C." És un
mimero force equilibrat i presentant, fins
i tot ho ven els elixés Compouys i Comore
car, amb el primer, es el men ventelence-
natge al moment confusionista de St. Celerà;
en quant a en Comore es, també, el men
homenatge a l'home tan vilipendiad pel
comunisme oficial.

Dissabte, 14 de desembre.

"T.C." ha estat de nou rebotejade per

H510

L'Estat espanyol. Dues vegades consecutives;
és molt, massa; més no hi podré fer res.
Val a dir que aquesta vegada hi haurie més
voluntat que mai que no llançem d'enera del
gust del que allà manem. Més, encara que
l'afin i tot mentre, l'ha guanyat, robotejat, car,
segons sembla, no deixem entrar ni el peri-
òdic quotidià àndorra, de creació recent, repa-
recient pel fet d'estar enterament escrit
en català, car no hi ha res en centre el
franquisme; ans al contrari, en el n.º 2 hi ha
un decorat homenatge a Franco amb
motiu del seu 82e aniversari.

Dimenge, 15 de desembre.

Ha un nit dia, la premsa va publicar
una nova important relativa al càncer;
la premsa a retransmissió la va qualificar in-
clus de capital. En realitat és autors de la
descoberta (francès) són molt modestos i
fins i tot proclamen que, durant força temps
encara, no'n sortirà res de nou per curar
aquesta terrible malaltia.

El mitjàs actuals de lluita contra el càncer
són la cirurgia, la radioteràpia i la quimio-
teràpia. El nou mitjà seria l'immunote-
ràpia o sigui, una mena de vacuna anti-
cancerosa. Han trobat (fenòmens
d'expulsió d'empelt, etc.) que tota substància
estrangera qu'entra en un cos viu és imme-
diatament atacada per les cèl·lules especialitzades
anomenades limfòcites. Hi ha, al mateix temps,
una altra cèl·lules, anomenades macrofages,
que mengen la substància estrangera morta
per les limfòcites. És a dir qu'un microbi ^(estranger) és
atacat per i mort per les limfòcites i menjat
(netejat) per les macrofages.

El·lègics han constatat que, en els
casos, aquest processió no funciona: contra
el fetus i contra les cèl·lules canceroses. És a
partir d'aquí que tirem - al men entende-

faible deduction: Peuseru trovar lo mitja de fer fun-
 cionar la reacció contra ls cèl·luls canceroses i jo crec
 que no hi arribaran perquè parteixen d'un error
 de base: creure que'l càncer es una malaltia
 quan, en realitat no ho es. En, com ja
 he dit en alguns pràctics i com, ^{vec} que ho vai dir, ja
 ja anys, a l'Institut anticancerós de Villejuif,
 el producte de l'aparició d'un nou error en el
 ni d'imp^x organisme vivent.

Partint d'apart principi es normal que les
 cèl·luls limfocits i macrofages no ataquin ls cèl·luls
 canceroses, o millor dit, renuncien ràpide-
 ment a atacar-les, o millor dit encara, la insis-
 tència de lesis, origen de tot càncer, és més forte
 que l'acció de ls limfocits i macrofages, o abe-
 per aparèixer el nou error i, alhora, com pel
 cas del fetus, com l'acció. O, encara, altre-
 ment dit: limfocits i macrofages tenen per missió el re-
 jet de tot cos estranyer (malaltia, ^{penides} impelts, etc.);
 el fetus no l'ataquen perquè no es, de fet, un cos
 estranyer, es un cos natural dins de la matrice, es,
 En definitiva, un nou error el qual tindrà, te'ja,
 ls seus limfocits i macrofages. En quant al càn-
 cer, quan aquest - nou error - ha aparegut pel
 l'insistència de lesis, l'acció de ls limfocits i ma-
 crofages desapareix per dos causes: perquè no han
 pogut veure l'acció de l'insistència de lesis i
 perquè essent un nou error (parazitari) ^{es} que
 ha aparegut, no tenen ja res a veure amb ell.

En resum, aquest nou pas de la concepció
 científica corroboraria la mateixa teoria i
 demostraria, de nou, la mala orientació gene-
 ral de la lluita contra'l càncer: cerquen un
 microbi o un virus que no existeix; cerquen
 una malaltia que no existeix; es qu' existeix
 són ls conseqüències (terribles) d'aquest nou error (para-
 zitari) el desenvolupament del qual acaba per destruir
 el cos que li ha permès l'aparició. Se podria compa-
 rar, en certa manera, a la tènica intestinal la qual
 viu i creix per ^{les} múltiples prolongacions i
 posa en perill també - no tan greument - el cos
 que li ha permès de desenvolupar-se.

M'ha parlat, altre cop, pel cap d'escriure com
 ho vai fer fa anys; mes no crec que ho fagi
 perquè es prene perduda. Llavors no m'acusaren
 ni reucriu. Estan massa imbuit de llur qua-
 litat d'especialistes per prendre en consideració
 l'aport (bo o dolent) d'un no especialista. I per-
 tant, mentre la ciència no trovi la llei del fenò-
 men, reste un problema de filosofia, doncs no
 exclusiu dels metges, encara que's dignin espe-
 cialistes.

Dimecres, 27 de Desembre del 1974

Estem passant els fets de Nadal regens
 la nostra tradició: sense per res d'extraordina-
 ri; s, hommateix, agradable d'estar reunit
 tot quatre a casa, car la Dolor, no retorna
 a Tolosa fins a l'any de Cap d'any. Tessina
 a més a més, el sogre a casa per una
 quinzena mentre la família de Servien
 està a Espelgues. Segurs ni la Dolor ve o
 no, lo guardarem mes, car quan tots
 pounca ure, no practica rebre'l per la
 qüestió del documentari.

Davant aquests dies este preparant el
 ne d'hiver, de "T.C." passant curreu al die,
 afus diversos llegint, escoltant música,
 mirant la televisió, etc.; es a dir, que
 este ventent d'aqueix vide tranquil·lote
 i active a la vegada.

Des del punt de vista esdeveniment, no-
 més vull comentar l'evolució de Chirac:
 En el més reptilose de tot el politics de la
 4^a i 5ª República; el més reptilose, el
 més desvergonyit, el més object, el més
 "judes": acabe de "posseir" de bron el "dit sac"
 (l'U.D.R., galllirtes) - quan no serie ni militante
 fent-se delegat (per sorpresa) centari general.
 Aqueix nove manubre, sense suspols, obli-
 que, encara més, l'U.D.R. a ortenir el seu
 govern, sense el qual no s viable, ni el po-

A 513

venir ni la política d'en Piscard. Aquest con-
tinua apreciant els grans serveis del reptilese
1er ministre i, sabem que no'n pot prescindir,
continua també pagant-los: entre altres
coses que se saben i que no's saben, l'acaba
de concedir un col·loqui. El més trist es pen-
sar que aquest repugnant personatge arriba
encara més lluny, més enllà, més alt, en
el camí del poder: serà, segurament,
candidat (i probablement elegit) a la presi-
dència de la República: un motiu més
per condemnar, sense apel, tots els sistemes
actuels, en els quals, els veritables dignes, no
poden servir. "Le Courant enchaîné" l'anomena
"Château-Chirac": era li aniria millor "Chirac-
la-Honte", per la vergonya que representa qu'ho-
m, d'agucixi mentalitat, pugui arribar
fins a tals altures.

gener

Dijous, 2 de Gener del 1975.

Ja festem en l'any nou. Hi hem passat,
la dona, el negre i jo, tot dormint d'aquí, sen-
se fer res d'extraordinari i, en particular, sen-
se enfarfegar-se menjant a deshora i a des-
mesura ben fou tant, fent, a més a més,
el "tonto" per no dir ridícul a llurs execu-
tats propis de joventut. Els fills van "revel-
lar" amb llurs amigats. Normalment fou la
vetllada avant que vàrem sortir, avant la
a passar a cal Dr. Tídem on donà una
mone de recepció-concert. Els fills van fer
també una escapada a Barcelona de dos
dies.

Dimenge, 26 de gener.

Aquí hui' venent força en què a lo die
en què, el 1939, coigut Barcelona en
mans de Franco. Què a lluny i a prop a
la vegada tot això.

H514

Des d'fa un cert temps, que tractem d'anar a Vernet el disonable i'l diuincenge restem a casa. Are, mentre la dulce fa lo seu "stage" a l'elne (un mes) això permet qu'ella se pot servir del cotxe lo diuincenge. Lo diuincenge jorop passat (i'l disonable) noi assistir a una sèrie de films sus la guerra d'Espagne; en noi mancar un d'important perquè teniem a casa la família de Sersion la qual n'haie joropitat per venir a prendre el lo sogre qu'hem guardat durant un mes.

Lo die d'ocri l'hai passat principalment escrivint correspondèncie i' cors de "T. C." Aquesta setmana passade la televisió ha projectat un film "L'amicia particuliera" sus l'homosexualitat. La pel·licula, per elle mateixa no ere pas lo més extraordinari. L'extraordinari es, qu'en lo debat que reguè, hi haviè quatre hores que's presentaven abertament, com a homosexuals, dos d'ells s'ien ferve conegut: Roger Peyrefite, ex diplomàtic reconvertit en escriptor i Jean Louis Bary, escriptor també, joropi Pelecourt fa uns trenta anys. Fins que'n a mi m'is repugnant l'homosexualitat, apruve l'iniciativa d'un tal emissió pel real fet que l'homosexualitat es un fet real; no's pot, deus, ignorar. So que joropi a pue hi ha des me. de d'homosexualitat - tant en lo gènere com en lo home - lo natural i lo vicios. Fins are, i' are encara, ambdies s'ien joropi de en el mateix rac, so qu'ha veat i cree, traumatisms als naturals. Et alts, no s'ien de joropi, m'is aguts i' ni perquè no s'ieren així, no s'ieren dont l'origen de la perturbació s'ien explicade pel mecanisme d'una concepció - reguè jo - joropi divide just en el moment del passatge de la concepció masculina a la femenina. No's just, deus, que'ls individus exists

d'aqueixs concepcions n'hi ha, una regone
 vegada i durant tota l'lar vida - viciada, a-
 quet cop, de la societat. De conseqüent tenen
 dat al respecte i a la llibertat de viure com
 l'lor inclinacions naturals, es en fa, podrien
 dir, una necessitat fisiològica. Entre
 los que n'han esdevingut per vici ~~no~~ hi ha
 una categoria que té circumstàncies molt ate-
 nuants; proter, fins i tot (caldric exbrinarho)
 tot el vicior tenen un origen semblant, un
 origen degut al fet de que'han viscut, un
 moment important de l'lor personalitat,
 en un mitjà no normal. Viure no normal
 es viure col·lectivament mixsexualment: la
 separació en ls esols primàries i secundàries
 es ja una anormalitat; es pensionats, ls
 colònies infantils, es convents, es seminaris,
 religiosos o no, l'exèrcit, etc., són anormali-
 tats. En en la tendra infància, en l'adolescèn-
 cia i en la primera joventut, reguen pel
 temperament, qu'opareixen los conflictes
 afectius que poden crear deformacions i
 desviacions sexuals. En definitiva, ni tot los
 vicior tinguessin, més o menys, un origen
 així, mereixerien el mateix respecte que l'altre
 car n'agueten vici un producte natural d'una
 concepció defectuosa, aguelh vici el producte
 d'una concepció defectuosa de la societat. No
 hi ha en efecte, cap societat animada que repara
 ni los mals d'un estat i ls funells de l'altre
 i menys encara entre ls generacions en forma-
 ció, en creixença. Saverit, naturalment, que hi ha
 aberracions homosexuals en d'altres societats
 animades; mes, ni aqueixs exèrcis, menen opo-
 den menar, una vida viciada alteració per
 l'intervenció de la mà de l'home, regure-
 ment que ls aberracions venen vici d'ori-
 gen natural. Hi ha, evidentment, molts cops a
 dir sus d'un problema qu'ha estat tabú
 - i ho es encara en molts llocs - durant tant
 temps, mes per avui ja n'hi ha prou.

En Nell l'han "quintat". Amb retard, en relació als estudis. Ho de marcar - un any - pel mes d'octubre. Des de l'arribada de T. C. a Tolosa hi ha passat dos dies. Aquesta plaque de l'espèrit encara dura; no es veu avant, més encara dura. Fins que tal i com està organitzada la societat, cap estat se'n vol - ni pot - fer-ne'n, la solució emprada pels Anglo-saxons és millor (voluntariat) que la de França, Espanya, etc. Ho vau dir en un article en "T.C."; no d'encoble més de men punt de vista.

Dilluns, 17 de febrer del 1975.

Akir la Dolce va retornar a Tolosa després d'haver passat un mes amb moraltes, amb motiu de qu'ha fet lo seu "stage" d'alumne-inspector, en l'espècie de curers d'elne. Cada dia, inclús a dinar, la teníem a casa. Ha deixat un gran buit, tot mes qu'el mateix temps, en Nell estava absent per 48 hores.

Poques coses per ventar i poc temps i gaus. A la fi estem compaginant el bro d'hivern de "T.C.", retard degut al canvi de linotipista, canvi improvisat per l'impremta perquè no'l pagaven regularment. M'han fet retornar amb el que vau començar i qu'abandonarem per identífics raons... fins que caldrà tornar a canviar, sempre per 4 mateixes raons, mes per anar en?

Dimecres, 26 de febrer.

A la fi hem pogut "retirar" el bro d'hivern de "T.C.". Nous dificultats administratives (Curers) per nimeros destinats a l'extranger amb un augment del preu de cost del franquencig de més del doble.

Dissabte, 15 de març del 1975.

4517

Poc escriu en aquestes pàgines; sempre per la mateixa qüestió: manque de temps i d'ambient. Professionalment es quan tinc més feine. Després les ocupacions no manquen pas. Tot just comences a sobreviure les reaccions a la darrera paraució de "T.C." que ja comença a preparar el número venent, a veure si puc forçar-me al carrut del retard, pertorbada pels de tardar (vagues postals) i d'hivern (canvi de linotipista).

En l'aigua de mar la que dissolt la terra i les pedres, transformant-les en sorra (platges) o bé la sorra és el producte de l'assequeument del sol (terra-pedra)? El Saare abondera pel perquè hi hauria lipòtesis car les platges si existís no ho pas per l'acció dissolvent de les ones contra la terra-pedra, sinó pel l'assequeument exercit, com al Saare. En efecte, per tots els costats de mar no hi ha platges: no és, doncs, pas l'acció de les ones que les fa aparèixer.

Dissabte, 28 de març.

Com qu'és go qu'en l'iney "divendres nant," tenim feste. Jo n'oi profitat per treballar per casa, llegir, escriure l'editorial pel número de primavera de "T.C.", etc. Aquesta tarda comptem anar a fer encàrrecs i jo a prendre el carrut a l'impressoria (car la majoria de carruts estan oberts) i a càr Figueres.

Referent a "T.C." tinc ja tot el dit número de primavera. Com que'l més llarg es la complicitat, si n'olive ti parau, hauriem de poder "rectificar-lo entre el 15 i 20 d'abril. D'aquesta manera, seria en plena primavera i els retards anteriors (vagues postals i canvi de linotipista) estaria superats.

Dimercs, 10 de setembre del 1915.

Més de cinc mesos sense escriure res en aquests pàgines! Durant aquest laps de temps no hi ha havut res de sensacional. Naturalment que, si haviés notat quotidianament, hauria registrat més d'una novel·la interessant, ara és massa tard per fer-ne un resum de les principals, tant més que, com sempre dit, no hi ha havut cap de sensacional.

En canvi, la lectura d'un llibre qu'acabe de llegir: "Franco, la conquesta del feu-veit" m'invita a reprendre aquests pàgines. És que la lectura en qüestió (l'autor és francès) m'ha après moltes coses que no sabia, de la guerra d'Espanya en general, i d'el Franco en particular. Dic tot seguit que tot ho llegit, que ignorava, m'ha confirmat en la meua tesis, segons la qual, l'evolució de Catalunya no tenia res que veure amb l'ella de quill d'Espanya i que, per consegüent si allà era inevitable un afrontament (seure Franco no haviés pres les proporcions tan terribles), a corc nostre no. Sónes varem ésser víctims d'una guerra invorade, que no era nostre.

Naturalment que les doctes (en general) espanyols no pararan mai de lluitar contra la República; l'exèrcit i l'església també. Si els dirigents d'esquerra hovesin volent per ço que calia, l'acció subversiva d'aquells, no haviés estat premible. Els esquerrers governaren poc i malament i en quant a intolerància i sectarisme poc tenien, qu'envià al pitjor del bàndol advers. És llegint aquest llibre que m'heu demanat ^{més} compte del lluny i estroany qu'era, per mi, aqueixa Espanya d'extremat, d'extremat.

En quant a en Franco pròpiament dit, l'heroi del llibre en qüestió, hai

virtut qu'ere un ~~esser~~ ~~mol~~ molt més objecte del que'm creie. I encara l'autor no diu coses terribles, que un dia se sabran. De tots moments amb tot ço que publique en Philippe Noury n'hi ha prou i de sobretot per veure quin individu repetit i'ha apoderat d'Europa, amb quine freqüència de quineu i de llob a la vegada, ha anat fent la conquesta del poder, quine mena de poder personal ha instaurat. Per tot que qu'en la lletra i la darrera crec li deie que del seu "regne" no'n restaria ⁿⁱ ^{puic} ^{propius} d'història negra. Tenie ras ja aleshores no-més fent al·lusió a la seva acció a la llum del dia; empero, quan se podrà dir tota la part tèrbola, enigmàtica, criminal que ha ofegat amb el seu triomf, el balanç serà espantós. L'èxitime que'l seu domini erent tan llarg la majoria, per no dir la totalitat - en ell era molt jove - de les seves víctimes del seu propi bàndol seran ja morts, sino quant general i altres personalitats ~~havent~~ ^{havent} ^{pres} ^{estat} ^{testimoni} ^{de} ^{tant} ⁱ ^{tant} ^{gratades} i ^{gratades} i tot. Malgrat que compueri el poder d'una manera a la vegada brutal i subtil, presentant les davant del fet a un ^{plis} ^{irreversible} ^{quant} ^{no} ^{n'hi} ^{haurie} ^{puc} ^{podrien} ^{dir} ^{que} ^{se} ^{n'} ^{empenedien} ^{d'} ^{haver} ^{he} ^{deparat} ^{amb} ^{tan} ^{enlla}. Segurament en Jean Mery inclis.

L'autor trace un interessantíssim retrat psicològic de l'individu partint de l'infància. L'esquifit, l'guardalera, el di petit estatue, el "comandantín" - com li deia, serie, a més a més, impotent, amb veu sexualment indefinida. La seva filla no serie d'ell. Tot això de que centulim - amb molts altres frustracions - a fer-lo de més mole llob. Cal apreciar hi encara el cas de la seva família d'origen: son pare

4520

abandone donec i fills; un germà, en Ramon, més cèlebre qu'ell al començament (aviador famós) empero políticament - al començament també - d'extrema esquerra; l'altre germà - el gran - causant erisudol de "paldille" quan ja l'havia fet una "personalitat": ambolador, etc.

Dimecres, 12 de setembre.

El número d'estiu de "Terre Catalane" sortí normalment; hagués, inclús, pogut parèixer encara més normalment si la una posició i l'imprimerie no s'haguessin retardat. Ara cal començar ja el nº de tardor i fer el possible a fi que pugui parèixer cap a fi del mes pueve. En aquest número me caldrà encara insirtir per la qüestió del pagament des obsequis; fa ja dos números que tenim (la dona i jo) un gran treball per "relancer" els que no paguen - que són molts. Entre aquests molts n'hi ha puec per negligèncie; el fet s que per negligèncie o per mala voluntat, ens donen molte peine suplementàrie i me fan anar molament des del punt de viste administratiu.

Dimecres, 14 de setembre.

Dimecres al vespre, la família d'Jeneiz, en Lleida el sogre; anaven a una noce a Barcelona. Ret quaderem un o dos mesos. Te prop de 85 anys i va molt bé de volut requint un règim més o menys estricte. De l'últim vegade que va venir (primavera) físicament lo trove igual; en corvi, flúideja en memòrie, en aide i en viste. En memòrie, per exemple, no's recordave pue havia vingut per la primavera i per

vers H 521

d'hivern passat. Allà dalt a Veruet - ja hi
n'hi havia un gran aïr - tampoc no's recorda-
ve de nos, fetç en la terra, i que ja havia
vistas. De tots maners, cal 'felicitar-se de
que envelliaï en tan bonç condicions fi-
siques i, fins i tot morals. Ja signaria ja
de poder arribar a la seva edat en idèn-
tiques condicions; encore que muni's has
fins a 84 anys, fite que, ja ja molt temps,
me vai propoar unu ruficient per aca-
lar la meua existència pel fet que'm
promette d'arribar fins a l'entrada de
l'any 2000!

Dimarts, 16 de setembre.

Hai acabat de llegir un nou llibre sus
la civilització inque. M'ha interessat moltís-
sim També. Vai a anotar "pèle-mêle" ço que
m'ha inspirat:

El socialisme inque ere l'especialització i
la solidaritat gregòria. Es possible que tots ç
societat primitiva hunses, horgin passat
per aqueix fase avant de començ en la rear-
tat de la codicè, de la dominació, del puany.
L'aparició de la moneda - benaurada a l'impel-
centribu en passat a aqueix fase. Com puç
Turques vivien en economia autàrtica, la
moneda (intercanvis comercials) no aparegué.
Surs conquestes de territoris i tribus s'toven
guiaç pel principi d'evèr cada vegada un
nombrosos per viure en millors condicions
i vençut, vençedor tot eren administrat
i regit de la mateixa manera. Caldria ravel-
ni aquest sistema inque havi's propat evolu-
cional vers un comunisme inegal tal
com jo me l'imagino, sense autoritat, (insq-
ulació) ni altre llore que la del municipi.
A priori sembla difícil sense llits de classes, ve
ls castes (cast- clergat- funcionaris) s'hi ha publicat
aproat. De tots maners, la destrucció brutal
de la societat inque pel Cortellans, han

une pèdne immense, irreparable. Caldrie, si pas possible, regroupar tot lo pue reste d'aquest poble inque, ~~tot~~ ^{re} ~~de~~ ^{re} ~~un~~ ^{re} ~~territori~~ ^{re} ~~convenient~~ ^{re} ~~a~~ ^{re} ~~invitar-los~~ ^{re} ~~a~~ ^{re} ~~refer~~ ^{re} ~~l'act~~ ^{re} ~~collectivitat~~ ^{re} ~~tal~~ ^{re} ~~com~~ ^{re} ~~elly~~ ^{re} ~~d'entendrey.~~ En aquest cas, la veve civiltzaciò ha vent estat trencada, es quan refer que refer-naries a la pœ en la qual vorez aver detruït, mès endarere i tot pel fet que no tots ls condicions d'opuelle èpoque podrien aver reunide, principalmente per l'element human.

De fet, el sistema inque es un sistema natural fin al nivell de la comunitat de base (tribu-vilatge). Entà d'orsò comença l'imperialisme malgrat que feu socialista, dunes, immensament mès human que tot el altre cone-gut com haver existit. Se podrie dir, que fou una societat gregòne molt evolucionada o, si's vol, no enore depurada. No es estrany que llur religiositat fos primitiva. Repetetto que so pue caldre aver es, si d'altre societat (d'Europe, d'Amèric, d'Asia, etc.) han passat per aqueix pœ avant de depurar en societat a dominaciò i a profit en l'ay caigut tot ls societat modernes.

Si del XVI al XXe veple la religió inque ha pue pogut evolucionar normalment refer-ment qu'ovni no veie, ja, una religió animiste. La confèsiò (a l'òrpen) ere rindime d'esporeisme, tant al Perú com en el cristianisme. Per pue estranyar-se des Inques? Lo pue caldre veie estranyar-se pue la confèsiò cristiane o catòlique, mès ben dit, haqri depurat fin a la pœ actual.

No hi haqri arivada des Inques i menys enore invasiò: hi havé evolució des poble autòctans i apariciò de lo societat inque; ls reys conquestes no tenien el mateix sentit ni fe que ls des Castellans i alts poble imperialiste. Agrandey el territori per acollir novs tribus, no per retreure-ly.

Lo furt no hi ere, pràcticament desco-negut perquè el sentit de la propietat ere

diferent del nostre i perquè, relativament, a cada classe o grup de població, les necessitats, les atorgues, satisfetes. No hi hauria ni rics, ni pobres; hi hauria gent que, del fet de la naixença, pertanyia a una classe determinada i ho trobava normal que fos així (gregarisme). Com que, a més, a més, la moneda no existeix, no hi hauria possibilitat d'acumular i valorar per demanar crèdit a la riquesa. L'or, l'argent i altres objectes preciosos, sense més motiu d'acumulació en relació a una funció social, un paper, deus, no tenien cap necessitat de proporcionar i l'altre personalitat que en tenia, no podia negociar res perquè llur valor d'intercanvi, "moneda", etc. era nul·le.

Dijous, 25 d'octubre.

Després d'aquests darrers dies no he pogut escriure res en aquells propis propis estaveu nostre en finalment amb la pre-pressió del número de tardor de "Terras Catalanes". Ara ja comença a tenir redactat tot o quasi, els articles que compto publicar, afegint-los, naturalment, els assaigs que he faré i altres col·laboradors. És tot un treball, una gran tasca d'ensenyar director de "T.C.", redactor en cap, secretari de redacció, corrector, compaginador, administrador, comptable, difusor, expedidor (amb la dona), etc., etc...

Dilluns, 29 d'octubre

Lo propi partit dirigit li ha hagut cinc execucions a Espanya: 2 a Madrid, 1 a Burgos i 1 a Barcelona. S'ajacen de 3 militants del P.F.A.P. (maiestes) i de dos membres de l'E.T.A. (Bascos). 6 altres condemnats a la pena capital, dels quals 2 deus, han estat indultats. De fet, però,

aquests, enge condemnacions han provocat un al·lau immens de protestes en quasi tots els països d'Europa, car són el fruit d'una repressió brutal del règim franquista, apròpiant-se en un decret recent que no dona cap garantia al ciutadà aporant. L'opinió internacional, els governs inclús, està astorada i indignada que, a la acoballa d'un règim, hi pugui haver processos-mascarades, com aquests, en els quals no hi ha cap garantia de justícia, ni cap possibilitat legal de defensa pels acusats. Tals intervencions, propi, la de nombrosos governs i personalitats de tota mena no han pogut evitar aquest nou crim franquista. Tampoc han servit per res les protestacions i manipulacions populars. O, potser sí, qu'han servit per evitar que s'afusellés en bloc de 5 car hi dus dels, segons veu, encinte, no podien ésser executats, que quatre, menys després d'haver donat a llum. Que ripen 9 o 5 l'horror és tan gran - quaranta anys després de la "victòria" - que tinc l'intenció d'estigmatitzar-ho en l'editorial de "T.C."

Des dels dies avant aquests, encara, la secretaria del diari franquista de Perpinyà, me va telefonar per invitar-me a anar a veure'l (el diari) dient que'm rebria amb molt de gust perquè s'interessava per "T.C." (serie València i d'obtenir segons m'han dit). No tinc cap intenció d'anar-hi, malgrat qu'és de l'entorn li ha anat i insistit perquè jo hi anés també; però ara encara molt menys. Si avont m'he després d'aquest nou crim no puc anar, voluntàriament, a cap autoritat franquista: consolat, ambassade, etc. car avont t'hi farie una reconeixença implícita d'aquest règim

4525

monstruos que damnina l'Estat Espanyol des
fa tant anys. De fet, ni la policie francesa
en ho haquis impedit, ni haquis, potes, entret el
divendos prop-parrat en el consolat de Perpinyà.
Un barratge policieac imponent lo protegi
centre la grandiosa manifestacio que tenie
per objectiu arriivar fins el dit consolat.

Dijous, 2 d'octubre del 1975.

Les repressioens sus les execucioens d'Es-
panye continuen tant a l'interior del
país com a fora. A l'interior, air, amb
motiu d'aver el 39e aniversari de l'establ
al poder del general Franco, el règim
n'ha profitat per fer-ne una manifestacio
popular d'adherio al miserable. La vetlla,
el cap del govern invita tots les organiza-
cioens del règim a anar davant del Palau
de Madrid a aclamar el decret. Natural-
ment, entre els molts obligats per compromís
i els irresductibles hi va haver gent: uns tres
cents mil alin la premsa franquista, més
d'un milió alin els franquists. Tot això
no vol dir res, així com sempre tots les
accioens commemoratives improvisats en les
provincies. En canvi, pocs hores avant el
comencament de la manifestacio se produí
un fet que compte: tres policie morts i un
gravement ferit pel claudetiu. Com veuen
aquests no dormen. No se'n van els Bat-
cens de l'E.T.A. o d'altres oportans; en tot cas,
els de l'E.T.A. van anunciar que si hi ha-
rie execucioens hi haurie represalies terribles.

A l'extranger la reprobacio continue
engrandint-se. Tots els governs membres de la
C.E.E., llevat Irlanda, han apelat llur
ambaixador a Madrid. Hi ha, a més a més,
nois, altres governs europeus qui hoen per
igual. D'America menis ve' de Mexic, sem-
pre sempre. Els E.E.UU. me vergenze:

Com qu'han de renovar el pacte amb Madrid representant a la base a Espanya, s'han abstenut de tot crític. Que'l govern ho hagi fet, pas-se, veient que l'interès compta més que'l ven-tat de justícia, més ho p'ies curios i que no hi hagi havut tampoc cap reacció entre-dane.

Jo ja tinc escrit l'article previst; me semblen p'ies bo, dins de la meua optica. Com qu'ovini hui portat el primer text a la composició, si tot va com de costum, el n.º de l'ardor de franciscana pas avant fi de mes. En aquest cas, si no hi ha nous eveniments, l'article en qüestió serà encara de poca actualitat.

Lirunenge, 5 d'octubre.

Les repercussions sur les especulations fran-quistes venen atenuant. A Espanya diuen que no hi ha cap consell de guerra en prepa-ració, que'ls detinguts actuals passaran per tri-bunals civils més tard. Dues doble circumstàncie benèfica: ni consells sumaríssims ni precipitació de noves imputacions ni arres-tacions.

A França hi ha un premi de 8 nrets per dia a causa d'accidents de treball. Una gran verganya! Un jutge d'instrucció de 4 anys⁽¹⁾ ha fet detenir un P. D. F. responsable d'un d'aquests morts. Tota la corte de la magistratura, ministre de justícia inclús, s'ha escandalitzat al mateix temps que'ls patrons i fins i tot aquest venut de P. D. Bergeon. La reacció d'aquests "sempers" ha fet que un tri-bunal s'ha venut el divorci (inhobitral) per estatuar i, naturalment, liberar el detingut. Ah escandalitzat tenen una raó suplementària d'odiar el dit jutge, per esser noble i procla-mar-se abertament d'esquerre. Cal cratge

(1) de Charvotte, d'origen noble i ascendentia rae.

per actuar sí i sí diu de la possibilitat de magistratures,
car la seva carrera estava compromesa mentre
durin govern i règims com l'actual.

La mode és els reuolucions d'opinió. N'hi
ha per tot i per no res. Quasi cap d'ells denota
el baix nivell general dels francesos i l'ignò-
rancia i de bestiere que regna a França.
Es veu considerat aquest país com un dels
més avançats, tenim una idea esprantosa
de la bestiere i de l'ignòrancia que hi ha pel
món.

De fa force temps que no heu vist passat
un diumenge a casa. A parte setmana, a
causa d'un lleuger grip de la dona, no
més vam anar a la Vermet i, en lloc
de dormir vam retornar al verpò.
Del dia d'avui, davant, l'heu passat deure
sortir de casa llegint (poc), escrivint (molt)
per "T.C." i veint el diari televisat, a un
film i una emissió d'actualitat satírica.

Dimecres, 10 d'octubre.

Poc després d'haver acabat de llegir aquell
llibre on la civilització ingue, en veu començar
un altre mes la civilització moie. La compe-
ció, redacció, etc. de "T.C." no m'ha presen-
tats altres diversos tapers i que est- d'acabar-
lo fins avui. Ja no tinc avui les impressions
freqües que mai experimentar quan estve
en el fort de la lectura. Anotant, tamateig,
tractant de rememorar-me, seguint la publi-
ques notes que mai trobre.

El sentit veiel dels Moies actuals, malgrat
els regles transcorregut, és molt superior al nor-
te. No destruir res, no destruir res que no sigui
ten, no destruir res l'alternament ni la fan-
ne que l'habite, viure i deixar viure. El ca-
gador moie memés mate per necessitat i
s'espere d'haver matat, (el cerf per exemple). S'esp-
cure també davant del seu die de neure's

en l'obligació d'abatre arbres per reemplaçar-los blat d'Indi, per exemple. Els pol·lucions actuals haurien de canviar l'oració: prec dels moies (propius 147). En tot un programa!

Pel ~~hòmic~~ tot a viuent, cal, doncs, excusar-se de prestar atenció al paisatge natural a la terra, a la "brounaille" que's disposa a modificar. De fet, la majoria de les hísties (les excepcions són la conseqüència de l'ús artificial) fan igual: menys, manten per nodrir-se, no atempten a la natura que, que per ventuir-se abries, caus, gasses, etc.

Contràriament als Inques, els Moies vivien ja en una societat no gregària sinó en una societat social immensament avançada. Mai sentíem parlar els gran domy conrat per Cortellans, destructors de la civilització amerindiana. De tots maners, pel cas dels Moies cal reconèixer, pu'abans dels Cortellans, els Tolteques ja haurien destruït molt de la civilització moia, al superposar-li l'altre civilització. De fet, no fan destrucció de civilització, fan superposició o imposició de la tolteque sobre la moia. En canvi, els Cortellans ho destruïren tot. Quin contrast! Els Cortellans, veritables salvatges, horribles dits civilitzats; els Moies veritables civilitzats dits salvatges, horribles.

L'esperit de "rapera", de calma, de ponderació, de moderació, de respecte per altres i, sobre, únic al món.

Curios de comparar els modes d'enregistrament i de notació gràfica dels avançaments (escriptura) en els Inques (cordets) i Moies (jeroglífics). Aquests s'assemblen molt als Epiques; les altres a cap altre civilització coneguda. Dic he' coneguda perquè el gran d'evolució era molt diferent entre ells: els Inques (gregari perfecte); els Moies social (perfecte).

Els Moies, amb l'altre estat-ciutat, podien comparar-se als Grecs, mes sense l'esperit pueril: viure i deixar viure ~~era~~ era l'altre deure pràctic. Tanmateix, el fet que hi havia ciutats i vilas, la llei natural de la disto.

ciació, enlla d'una certa aglomeració humana, no estave pas respectada, potser perquè les grans ciutats-estats no facien pas atès aquest "estade" de dissociació pròpria a les societats gregàries naturals. Al mateix fenomen aparegut, o, més aviat, no aparegué en la civilitat inque.

Del que fa a l'abandó, tan ràpid, d'aquelles ciutats-estats, probablement no se'n sabrà mai la causa. Revolte dels humils (majoria)? Letonmirrió a un problema conqueridor baixant del nord dels toltecs? L'abandó dels monumentes podria ésser el fet de que, essent religiosos, no éren utilitzables per la religió dels conqueridors. (Els Cortellans tingueren una visió més pràctica, utilitzant tot ho que poderen dels monumentes ameríndis, llevat, naturalment dels elements religiosos; no, no es pas precisament un horror per ells). Siqui com a ríspu, un cop los monumentes abandonats per no utilització, la selva tropical invadió ràpidament negant-ho de vegetació.

Si els Toltecs feren la conquesta per capturar presoners en vista a sacrificar-los a llurs déus, tot aquest abandó veurí explicable, tant més que, segons creible, els primers presoners dels Toltecs foren els dirigents més benens la elerècie al davant. Sense dirigit, sense elerècie i tractant-se d'un poble tan pacífic, es lègic la desagregació i l'invasió forestal. En resum, se pot dir que les societats ciutats-estats, sense aparell de defensa (militar), no són pas viables amb civilitzacions agressives veines (Toltecs) o susceptibles d'assaltar-les (cas dels Cortellans llevat i de tant altres avant ells i després).

En fi, una mirada més, senta envornament que les civilitzacions, ~~de~~ ameríndies: Maies i Inques, extraordinàriament humanes, hagin desaparegut.

El, Maie, com el, Inques, tenien, segurament, una economia autàrquica i, com el, Inques, sense moneda.

1520

Dilluns, 12 d'octubre.

Apena ha fet - rebtadament - un fred anormal. Segons la premsa, feia 102 anys que, a data igual, no havia fet una temperatura tan baixa. La ure ha sorpres encara més perquè, fins ara, havia fet un temps, qualsevol, d'estiu. Al dir 102 anys cal entendre els que aquest any hi existeix.

Dimenge, 19 d'octubre.

Apena era la commemoració anual de l'afusellament del president Campouys. Ha anat, dues, al cementiri de l'Oest per participar a la dita commemoració. Avant i després, a casa en, la major part del dia l'hi ha passat entestint el meljador i lo ralomet del que l'ha anava estudejar.

A Vernet hi van anar dir. Ara menys hi anirem, generalment el dissabte, en encara que valguéssim gitar-hi, no seria possible degut a que tot lo molinari s'ha en la prece antiga ja les altres estan en unes de rebstar. Entre rebstar les parats, aillar fermigament les exteriors, a coliar lo cabinet de "toilette" (de dalt) i enrajolar les enals exteriors ni hi ha per un cert temps, per dormir-hi caldrà esperar el retorn de la formenere.

Dimecres, 22 d'octubre.

Estem preparant un viatge a París de vuit dies, pel passar-los en campouys de na del. Aquest sembla que s'ha actiuat. Tot force bé en treball, allotjament, etc. Té un "studio" (pece principal, uninetz i bonny) semblable, force ben disporat i situat. Dues, ni no hi ha res de nou, tenim l'intenció d'anar-hi durant la regene retornanc de novembre.

I, per Nadal, veurà lo tory d'en Vell. D'aparte manere tindrà sus vivits a datz diferents 40 pue li parà la solitud miú curte.

Dir hi va trovar una agènie americane que va demar la notície que Franco havia mort. Tan el mateix moment a Madrid nones d'aray que la grip, de la qual sospie, no n'havia derivat una cose cardiaca i qu'istore en vil de recuperació. De fet des emen més oriat aigü pui qu'ocuri no hi ha cap more seunacional. L'any passat a tique'ja a front de morir i se'n h'ortí; en qu'onny veu- ble que veigü igual. De totz moneres, lo vintitres perseveratge està a 4 acaballes, no per pue veigü massa, mussa vell (el rogre te'mi d' des anys que Franco i està ben lú de valut) rino' p'pue està miú o meuss molalt. Aquest mati havi telefanat al linotipiste per dir-li que cancepon l'article sus Franco a la fi, car ni, entre temps, ac- les' preu morir, l'haurie de modificar.

Ah van passar en Joffe i na Rose, secretary d'Andorre. Varen ropar i gitar aquí, repar- tint aquest mati cap a Montpeller.

Dimenge, 26 d'octobre.

Lo diari d'arrii portè la nove de la mort a France, de l'arquistre espanyol Cipriano Meru Sanz, que feu comandant (general) en cap del ~~del~~ l'art exercit republicà durant la guerra d'Espanya. Del que recorde per- sonolament, i del que se'n olia, se desprèn que feu un bon combatent, arribant a obtenir lo miú alt comandament de tot els caps militars arquistes. Lo revers de la medalle es que feu del que s'olia a la junta carabiste de Madrid precipitant la defete de la Reprublique. Se salvarà tan- mateix de caure en man del vencedors, mes el govren Pétain acceptà, amb d'altres, l'establiment de monarhie per Franco. Si

4(32

qu'els altres foren fusellats (no ve'n ni tots) mal-
grat que n'hi havia de menys reputables
Guill. Ell arribà a Espanya el 78 de març
del 1942; fou condemnat a mort el 26 d'abril
del 1943, indultat en desembre 1944, i posat en
llibertat en octubre 46 i refugiat a França en fe-
brer 47. Tot això es manté clar per no veure-
hi "ls darrers de Judas". Franco recompensà
l'ajuda que Nera li aportà en l'acció con-
tra Reguin, el seu gubeny i els qu'el vete-
nien, particularment els comunistes. La ven-
guina de Reguin era justa: "Resistir, vencer",
l'avenir ho compensa amplement. N'hi
havia que no ho requereix - sincerament o pel
odi als comunistes, a Reguin i altres partidaris -
erent, per altra banda, qu'hem podic encara
obtenir una gran honorabilitat amb Franco. Ex
no conceïm aquest ministre individual el
qual escrigué una sentència sense condicions.
L'enemic també ha compensat que no podic
erir d'altre manera. Amb guerra, la guerra
que li donà l'ocasió d'assaltar lo podic Fran-
co només persegueix transformar l'assalt
en victòria, en victòria absoluta contra la Re-
pública primer i contra tot los altres després,
del seu propi bàndol.

En ^{novi} pàgines acabem de registrar un premar-
cable expit en l'espai. Dos vèndes "Venis 9" i "Venis 10"
han reeixit a posar-se en el sol d'aquest planeta
enviant a la Terra fotos molt bones les quals
revelen qu'el sol en v'han posat (dibut el di l'una
vonda de l'altre de 2200 f.) està comporat de grossos
pedres (de 1 a vènis trs) com les nostres de riu. A
més a més de la perfecció tècnica qu'això
representa hi ha l'altre, tant o més important:
els qu'els materials, aparells, fotos, etc. hagin resistit
i funcionat en una temperatura de prop-
le 550 graus i amb una pressió de propor-
cions de diferència similars amb la temperatura
en relació amb la pressió terrestre. Sus la
nature del sol veulic no trove qu'hi hagi
res del descobert per les vèndes vènicques que

11533

niqui contrari a la mare cosmogònica ja reposada
en aquests fràgiles.

Dimarts, 4 de novembre del 1975.

Franco centèsim en estat molt crític. Una
quinzena de metges especialistes (dixen que té dotze
malalties) el requereix, en permanència; han
transferit al Pardo en una clínica ultra-
moderna per fer durar un ~~ser~~ ser que
- contràriament al que diria, representa la veu
resistència - està de aguantant en vida. Al co-
mencement minimitzaven la malaltia;
ara ja fa dir que sembla que diguin la veritat
al·lògic del malalt el qual és virtualment
ja mort. Apena nit darrera l'han, in-
clús operat dues vegades, canviant-li inter-
ment tot el sang, més i tot (? litres) car es
perd constantment i quoví per hemorra-
gies internes.

Lo més extraordinari no és ^{pas} la veu supera-
de resistència física nió la veu resistència
a abandonar lo poder. Durant una colla de
dieg tots ls pressions fetes feren vagues for que aban-
dons ls seus punions de cap de l'Estat. L'altre
el titelle - tampoc ls volia provisionalment con-
l'any passat pel fet de l'humiliació que repre-
tà. Finalment ha cedit a ls pressions pld que
ls accepti, de nou, provisionalment, veient
qu'ara ja no ls haurà d'abandonar. Hi
ha, tanmateix, nova humiliació, mes se n'ha
empassat tant que...

Apena llengua supervivència ha donat
temps als ults per prendre disposicions lli-
res en llur favor i en el de ls institucions que
valen o valdríen conservar. Això no val pot
dir que tot niqui positiv car, del estat de l'o-
fudicis, ni volés de'auclit per la ure, ni veu
qu'el franquisme, es gairebé nou, Franco vell
dir que tot té ^{alguna} pel seu cap i com qu'opúest
cap es, virtualment, mort...

En tot cas, o queixe oporció acaba de fer un pas endavant de decisió, les dues branques principals (en l'una hi ha els socialistes i en l'altra els comunistes) d'anar a l'acció comú per obtenir un règim democràtic pluralista basat en la sobirania popular. A tal efecte projecten de constituir el poble, pel nucli universal, en la forma d'Estat i de govern.

La declaració comú no fa cap menció del retorn a les institucions republicanes d'avant de la guerra civil. Sembla, me sembla, que això és algú altre a part d'emplenar l'audiència de la coalició oportunista al franquisme i als qui el valey perpetuar, la qual ve dels monàrquics i carlites als comunistes, tot proclamant acceptar el veredicte del nucli universal.

El cas és que la situació a Espanya me fa veure d'una manera molt provisional en quant a plans pel futur. Florin, anunciat, tants regals, que Franco estava a la acabada de la mort, que l'esperada, qui a la millor, podria anar per tota part, per la tumba dels meus pares, per ferme regala. No havent pogut ésser així varem anar per la tumba de la sogra. Varem passar per Liencres veient i gitant a can Chou-Moni-que.

Amb en Chou varem tenir una llarga conversació relativa al seu país, informant-me de com sembla que el comunisme s'instal·la allà. Si es veu dir (direcció sense líders, col·lectiva i anònima i independent en la participació popular, treballant com els altres, canviant de nom per evitar el favoritisme) la cosa m'és molt simpàtica, car, en certa manera, s'assembla a xo que jo proposo o tinc l'intenció de proposar en el projecte de llei. En tot cas, diré que començarà amb l'interès dels altres països, és a dir, per l'agricultura primer, en fer menjar tot hom, després vindrà l'indústria.

Dijous, 18 de novembre.

Varem marcat cap a París, la Dama i jo el divendres 7, retornant el dimenge 16. Han resistit la dolce, hem conegut els seus allotjaments, lo seu lloc de treball, la seva vida de cada dia. Anem a fer per manera de que resti obligatòria d'allotjament lo menys possible.

Aquesta nova etapa en la capital de França m'ha permès de veure coses vistes i de conceïr-les-ne de noves. M'ha permès, també, de constatar, una vegada més, la monstruositat de la gran ciutat on res, o quasi, no es a l'escala humana, a començar per una cosa essencialment primordial en l'ordre del perill: la població en general i l'atmosfera en particular.

L'impressió m'ha permès que de retorn tindria la campaginació de "T.C." onança de la manera que després diuenes, tindria l'edició col·lectiva. Una vegada més la primera no ha estat respectada, retardant una publicació, que, amb la malaltia de França, es encara més perjudicial. Au fi, si la puc tenir a fi de setmana serà ja extraordinari. Si este- tant França m'ha no podré modificar res; tanmateix en presència d'aquesta realitat, he tractat d'afegir un "chapeau" a l'article que vai redactar arrel de la darrera ef- lucious capitals.

Dijous, 20 de novembre.

Au la fi! Aquesta matinalada, cap allà entre 4 i 5 (oficialment serà a la mateixa hora) que, 39 anys enrere, la República fusellava J. A. Pàmies de Rivera, quan, si fet era França qu'ell feia fusellar) el monstre ha mort. Hi ha tant a dir seu aquest monstre i aquesta mort que embeutaria massa pàgines d'aquest Diari. Me limitari a trobar el fet i deixar per altres, o altres mitjans, tot l'argu-

4536

mentació que podria exposar aquí. Aparent ja que ^{no} morís havia enumerat la demitificació en el n.º de tardor d'"T. C.", no pravegut encara sempre, per les mateixes causes alitmes a la meua voluntat.

Des del front d'virtut íntim hi ha, tanma, felp, altres conseqüències amb d'algunes mort. La meua decisió de no retornar a Sud-Catalunya, mentre el tirà la dominés, s'ha acabat. De tots maneres, fa 36 anys que me'n pèn partir; mes dij o mes retindres més o menys, la use no canvie gaire. Esperaré a veure l'evolució d'aquest franquisme sense traucos, qu'han voldre instaurar, amb el títol de Joan Carlos al cim i, potser, profitare' de la festa de Cap d'any per tripitjar, de nou, aquella terra estimada.

Dimenge, 23 de novembre.

Dir vorem anar a Vernet. Faie les retinq. no, sense anar-hi; en teniem ganes.

Tot lo die per core, ordenant, endresant, llegint, mirant la televisió i treballant per "T. C." A Espanya hi ha havent Joan Carlos, qu'ha estat proclamant rei, jurant fidelitat als principis del Movimiento tal i com ho havia fet prèviament Franco. Aquest ha rebut repultra aquest moti al "Valle de los caídos" com prèvist també. Dia la premsa qu'unus 300.000 persones han desfilat davant de la sepulcra del tirà. Exproe per una ciutat de la talla de Madrid, tenint a més a més, en compte que hi han desfilat els funcionaris (no sé si tots) amb llurs caps de servei. També amb funcionaris, llurs famílies i tot els "exxufats" (i famílies) del règim n'hi haurie havent d'haver molt més a desfilar, tant més que n'ha vingut també de fora de Madrid, consells municipals, entitats, etc., etc. Va fet significatiu el que, en els funerals, no hi haurie cap cap d'estat estranger llevat dels excepcions que no comptem: lo petit rei de Jordània i l'altre monarca vivent: Pinochet, de Xile. En canvi,

H 534

a l'intonització de Dijon, propiament hi haurà cap d'estat (France, que no hi hauria d'esser). Mes lo fet, en si, significarà encara més, la feque consideració que el estat, estranger tenies per Franco i el seu execrable règim.

Dimecres, 26 de novembre.

Demà hi haurà lo "Te-Deum"-intonització de Juan Carlos. Com previst i com es d'usatge quan se canvia de cap d'estat, hi haurà mesura de gràcia o d'amnistia. La cosa no serà tan com ho desitgen els antifranquistes i, probablement, mostrarà pels ultres. Es veurà com començarà a aparèixer el primer indici de diferenciació de la nova vida política espanyola.

Dijous, 27 de novembre.

Després referent a l'amnistia. Sue cosa ridícula. Vori a tractar de documentar-me més avant de parlar-ne més.

Air vni depositat - a la fi! - el no de tardar de "T.C."

Dilluns, 1er de desembre del 1975.

Re de nou encara que ningú la penca d'un comentari per mi.

Dionote nam ancor a Vernet i air aveme en Gilbert Gram a Blne el qual ha tingut un començament d'atac de ferides.

Dilluns, 8 de desembre.

Comunicació de visita de la mare germana de Barcelona i família m'ha quedat informació complementària de la qual se'n desprèn que no cal, encara, anar allà per lo pels de Cap d'any. Re, d'emergència ha canviat. Els "ultres" tenen encara, de fet, tot lo poder. En la revista "Science et vie" hi ha, rec, pel

4538

primer vegada, un estudi sur la "ciència-ficció".
 És curiós de constatar-hi qu'aqueixa mena
 de creació és descurtable en los dominis de la
 ciència, tecnologia i bel·licisme, i a dir
 vers on hi ha referències imaginatives exi-
 des de realitzacions. En canvi, tot ho que
 s'ha escrit en "ciència-ficció" sociològica
 és una prosa desoladora, pràcticament pre-
 que no hi ha referències imaginatives exi-
 des de realitzacions, altes que les conseqüències dels
 diversos tipus de societat modernes o del passat.
 Ningú ha estat capaç d'ouar més enllà de
 tot això, la qual cosa denota que la capacitat
 veritablement creadora de l'esperit humà es be-
 minua quan se man en un terreny abso-
 lutament nou. Tot ho que crea l'home ho fa
 a la veu innatge: deus, religiosos, mites del
 Cosmos, etc.

Dilluns, 12 de desembre.

A la fi hi ha un nou govern a Espanya.
 El primer de la monarquia. La primera im-
 pressió és qu'és lo menys dolent que's potia
 esperar. Naturalment, aqueixa impressió nova
 és molt relativa car no comença pràcticament
 ningú, cap ministre, etc.

Dilluns, 29 de desembre.

Com promet, en Nell morrà la vetlla de
 Nadal cap a París. Hi restarà fins a un mome-
 nt de gener, profitant de les veus vacances
 d'estudiant. Tenim noves qu'on cada dia
 per telèfon, i ja delec.

Això fa qu'hem passat vel aqueixa fer-
 ta nadalencques i venim per res d'extraordi-
 nari, segons la nostra tradició. D'iròble prop-
 passat varem venir per anar a tornar
 a Mme Sabatè, una invitació veu a restau-
 rant. Profitant de l'ocasió d'aquesta vetlla,
 varem anar a veure el primer film porno.

Hi vai anar per praxe curiositat filosòfica, fent
simpli una excepció, per veure si convienc o no
de parlar, ja que s'ha de d'un filiu qu'ha batut
tots los rècords de projecció a Perpinyà (dus anys
d'exclusivitat).

Lo veig trovar Marquissiu pel pàstic que m'
fieu i en lloc de canviar de parlar, m'hoi
ben firmat en la meua aversió per aquesta
menre de films. Continue, dures, exprimint
que l'amor es una cosa massa natural i
màssa noble per esser tractada d'aquesta
manera. Ho concebeix tot i ho admet tot
en l'intimitat d'una parella - d'una parella
inclús no normal, si hi ha acord mutual - mes
trobe repulsiu tots aqueixes (films-revists, etc.) vils
comercializacions.

"Le Canard enchaîné" publiqua una inferma-
ció que condemna la societat actual d'una
manera més ignominiosa encara: el director
de l'Hospital Pitté-Salpêtrière demana al metge
en cap de mantenir, lo més possible, els ma-
lalts en ocupació de llit a fi que pugui conti-
nuar rebent los fons de ls estats, en quistió.
Diu això amb motiu de ls fets de p' d'any
durant ls quals molt llit resten inocupats.

Això val dir, d'una part que hi ha malalts
que no ho són ja, qu'amb motiu de ls fets
se fan durar d'altre. Dures la Seguretat Social poque
per no res i hi ha metges que ho curren. Per altre
part, pel director, l'important es comptabilitzar
butrades - que requirir veritable malalt e no, se'n fa -
Que la S.S. argumenti el seu deficit per l'import
inclús ara qu'està a punt de fer fallide. I tot
això ho diu veure ni pensar-hi en la S.S. ni en
l'immoralitat de la demanda al metge en cap.
ho diu, fins i tot, per escrit. Aquesta societat de
profit no pot, decididament, canre més baix i po-
rar més al descobert ls seus tares morals. O pot-
ser ni hi ha encara més baix, més indignant: el
mateix "Canard" en el mateix número fa re-
morcar qu'el delegat ministerial a l'Armanent,

Mr. Delprat "redueix" me raturativ, de marxes d'ar-
mes a l'exportació. En canvi ni crida "visca la
mort... del altre" a fi que l'Estat francès pugui
continuar venent armes. Fin ara, almenys
s'ha fet semblant de tancar la guerra; se re-
torna la pau... a França, i, en un país malalt
no malalt que ruina la S.S., hem te' la barre
de dir-ho públicament.

Dijous, 31 de desembre del 1975.

Relativament als films pornogràfics me cal afi-
gir qu'a l'Argentina, me semblava, se n'ha fet un
de forjat en el qual hi ha filmat l'acte complet
i veridic i... finalment... la mort real i veri-
dica també de la Juie (segurament me prot-
tutada la qual se li formenté me dona recom-
pense...) L'extraordinari no es, donet, l'acte sexual,
es la mort de la juie, la seva visió plena
d'herrer quan comprèn, massa tard, que
no es ficció ni comèdia. Un tal "realisme" està car
per veure'n la projecció, la qual se fa, claudes-
tinement ab. E. V.

I encara un altre cas de desaprovació: Aci
a Perpinyà - segons sembla - hi havia un
cabaret en l'acte complet i veridic se feia des
de l'escenari, amb el concurs d'un espectador
voluntari. Segons sembla també "l'espectacle"
fou prohibit, en aquell indret, me, ha reaparegut
en un altre cabaret sense participació d'acte
del espectador.

I l'any s'acaba sense haver anat cap a
Barcelona. Sem decidit d'anar cap a Mont-
peller. Tenem marxar demà al matí i
retornarem segons; lo més tard, tanmateix,
dimenge al vespre.

Dijous, 8 de gener del 1976.

Vam anar a Montpeller, com preveist.
Vam retornar dimenge al vespre. En

Nell arribada de París al mateix temps.

A Montpeller la meua germana se comporta molt bé. També vau anar a can Joffre (dos dinars), veient-hi na vívia i filles. Cerebomies veient un "Carris". Amades, Mme Bouteaux i Germaine. Estaven alevant: Fugé, Gougué, Troy i Altomir. La meua germana veíll qu'hi torkem amb en Nell.

Dimecres, 18 d febrer del 1976.

Quan tinc temps d'escriure en aquestes pàgines no tinc res per dir i quan en tinc no tinc temps.

Entre les coses a esmentar, almenys breument hi ha la sortida del rº d'iviern de "T.C." i la possibilitat de poder-lo vendre a l'altre costat de ls Alps a partir del rº de primavera. És a tal efecte que, profitant del meu govern espanyol, vai insistir per obtenir l'autorització necessària. Aquesta vegada m'han respost enviant-me el "dossier".

Des del punt de vista polític general hi ha un fet significatiu: el P.C.F. (i d'altres d'occidentals) va evolucionant perdent lo proc qu'els hi retorne de revolucionari. Ha entrat (han entrat) en plena fase reformista. Amb motiu del seu darrer congrés, ha oblidat amb esclat el lema de la "dictadura del proletariat". De fet, el P.C.F. a la fi d'aquest congrés, ha retornat a les posicions del congrés de 1920 d Tours, on se produí l'elecció sovielo-comunista, més a les posicions de la S. F. I. O. d'aquell temps...

Actualment el rei Juan Carlos està a Barcelona. Ha fet un gest que mai cap cap d'estat espanyol havia fet, e un gest de ma gègic però riupràtic: ha fet un discurs en català, doncs, un reconeixement oficial de la llengua catalana dins l'estat espanyol. Això e molt més de tot lo fet precedentment per Madrid, avant i després Franco.

Dijous, 22 d'abril del 1976.

Allò de vendre lliurement "T. C." a Espanya encara no està ben clar. Heu sortit el N.º de primavera sense haver-ne enviat cap altra baix, primerament esperant l'autorització i, següentment saber en baixotes els exemplars dels abonats. Resulta que sense vendre-li al públic, s'a dir, directament als abonats, no hi ha necessitat de cap autorització, res per Madrid; cal, doncs, saber qui i on es baixotes. En quant a la venda al públic i heu renunciat principalment perquè hi ha l'embolic de la censura pràcticament prèvia i després prèvia veu enviar la dreta en recerca d'un distribuïdor (aquell contactat al començament ja no existia) i no hi ha interès ningú després a la joque veu prèvia després, essencialment, a la dreta trimestralitat.

Durant el capítol, transcorregut des del darrer comentari hi ha havent ordenament més o menys important. A Xine, per exemple, un nou conflicte intern ha estat més per un marxisme que d'altres - i ho heu cregut - científic, i, just abans aquest lamentable nou fet, un viatge (nou) del desverganyit Nixon a Xine. ha 1.º regala hi agraïent que Cap d'Estat i no hi hauria res a dir sinó aprovar-ho enterament, almenys en nom de la convivència. Mes agraïent regala s' deshonrar-se d'invitar un tal personatge i més encara per un país dit comunista i molt més encara rebent-lo amb honors de Cap d'Estat americà quan n'hi ha un altre en exercici. Els Xinesos deuen fer això per envenenar la relacions Sotro-americanes; hi ha limit: Rebre un barret de la talla d'en Nixon, anticomunista i en un país comunista, això ultrapassa lo possible i l'impaginable en decència.

El mes passat nou anar a l'illa de Sardegna en viatge organitzat i aquest mes heu anat a Alemanya. A Sardegna

ere per mitalar l'Alquer, aquelle "tête de pont" catalane qu'encore perdure 600 anys d'après. Com que tinc l'intenció de fer un article per "T.C." no m'entendí més aquí, car, de que paig "T.C." hi ha certs problemes que no tractats allí i no val la pena de comentar-los aquí.

A Alemanya hi hem omat invitat com a "T.C." per participar a un seminari en vista a convocar un consell de les dretes d'els de les minories d'els de l'Europa del 9. De retorn ens vam aturar a Ginebra a cà la cosine Victòria, del Eli.

Tant un viatge com l'altre foren interessants turísticament parlant, especialment per la dona que no s'havia de preocupar de fer res de les feines domèstiques la qual cosa havia d'aconseguir quan viatjàvem amb la caravana i els fills.

Referent a Alemanya el seminari en qüestió era massa ambiciós per arribar a un resultat amb vuit dies. Per fer, jo, personalment, quelcom de seriós, me volia més del doble de temps i treballar amb un ambient més adequat, a casa, per exemple, amb possibilitat de consultar textos, documents, etc., especialment jurídics. De fet, la cosa era, potser, volgué dir per Alemanys de l'Est. Hi vai veure una fase de la lluita d'influència per la supremacia d'els de l'Europa del 9: arribar el conflicte ètnic i lingüístic a casa dels altres. Sull dir que els Alemanys deien, volgué error el preponderant en l'Europa de demà i no deixen escapar res que pugui anar en aquest sentit. Vai tenir l'impressió que fíem el joc d'un nou pan-germanisme. Com que no tinc per què jugar aquest joc i com que, per altre banda l'Europa del 9, del 10, etc., no es m'era la que jo voldria (la dels 100 per exemple), me vai limitar a erer un simple espectador o, millor dit un observador. I, observant, la dona i jo, vam, regreument, descobrir, un infernal de l'Estat europeu que vai creure més útil de neutralitzar que de desmoralitzar, tant més que no li podia aportar cap prova irrefutable.

HSHH

Dillun, 24 de maig del 1976.

No tinc pas temps per escriure en aquestes
fràgies. Vei que fa més d'un mes que no heu
escrit res. I per tant hi heu com per anotar,
me, almenys, important i que no arribi a
recordar-me. Anotare, tanmateix, que la Dolce
està amb novaltes per quinze dies; repartirà
dimanche prop-veient. Estava ja aquí
per l'onivertori d'en Vall, el 15, en febr 23!

Això va a anar a fer una corralada a can
Dauder, la pare de la secretària Christiane. Avant
d'això anarem tots més l'amic d'en Vall, Michel;
l'amic de la Dolce, Marie-Joëlle, a Veruet. Després
la Dolce i va mare ve'n van a Montpellier; la
fille volia anar a veure natie i l'Eli l'acompanya.

Dijous, 17 de juny del 1976.

Així la Dolce em telefonà, com ho fa sovint.
Em anuncià que s'anava a posar "en mena-
ge" amb un company de treball de 25
anys, en instància de divorci, pare d'una
filleta de 8 anys que viu amb sa mare.
Digué que des de febrer ^{que campanya} no hi ha havent
la més mínima discussió i que creu que serà
feliç. Per les vacances de setembre veient vindrà
amb ell.

Aquesta nova em coigué com una mala
malgrat que durant la seva recia etapa entre
novaltes, llançà una petita insinuació. En canvi,
la setmana passada, que la vai veure a París,
no m'hi digué res i quan va marxar de
l'estació, vai restar trist perquè creie que con-
tinuava vivint aillada de tota especie.

De ~~la~~ ^{d'} fruit de vite la nova és positiva. Vell
dir que, tenint 26 anys passats, si, finalment,
aquest enllaç es solid, pot ésser efectivament
feliç, tant més, que per un estat com la seva
ho més normal e un home de més de
trente anys i, a aqueix estat, les homes que
no estan casats són ja rars, o hi ha
queleuns de particulars. Si hi afegim que

en un company de treball, de grau inferior, si bé dir que estude per passar el mateix concurs qu'ella, materialment parlant, se'n ha riu de tirar bé.

Mes, des d'un altre punt de vista, aquesta no me m'ha acompanyat, m'ha desil·lusionat, m'ha entristit. Car haurie volgut per ella, haurie volgut altre cosa. Tota una sèrie de sentiments han desaparegut, d'il·lusions perdudes, de projectes avortats. Naturalment que val més això que no pas qu'hagués restat volter tota la resta vida; ms, no puc deixar de pensar que no era això que jo haurie volgut...

M'ha demanat com la mare reacció; (jo no estave a casa) me la demanà així. Li heu respost que no demore mai una opinió de per "à chaud". La done també m'ha dit que en preure. En preure massa cosa; li haurie de dir massa cosa; dues, no dic res...

A mi a mi de la resta estat, force gran ja, per trobar un home sense un dic i passat, hi heu el cas d'opuell company de promoció de Tolosa, un indeent propietari, que intol a punt de casar-se i tingué la barre inclús de venir a casa i, quan se van tornar a París li continuà amagant la cosa, cosa que, entretant, haurie entevingut un casament efectiu. Col comprendre el drama pu'xiò representat per ella, drama, tament, en el qual ella té force culpa, per no haver estat més perspicaç, més cautelosa, més reticent, car molts jous d'avis no mereixen la llibertat qu'el home, madent el l'heu fet possible.

De de fa uns dos anys que cada dia lle- pie el annuís notimonia del diari per veure si hi trobave un candidat possible per ella. Vei preude contacte inclús amb set i només un sol @ lo vai introduir a casa per fer unificació i messe per negativ. Tot el altre eren p'fios. I no obstant, per arriar a aquest magre resultat, heu escrit diversos de lletres, heu d-

H5H6

pués a conceïbles els anuncis sincers, els purement comercials, els immorals i més encara. En resum, per aquest veïe d'anuncis no hi ha gran cosa de bo; primerament pel motiu ja dit, qu' a partir de trenta anys qui no es casat, té ja quelcom d'examinat en la vida o qualque defecte, tala o altre cosa pitjor; segonament perquè ~~per~~ l'anunci es, a l'origen, una bona cosa per fer ~~per~~ trobar dos ~~o~~ vers que la vida ordinaria ciutadana no permet, l'indecent comercialització d'aquesta bona cosa ho ha potut tot enlairar.

Divendres, 9 d' juliol del 1976.

A Espanya hi ha un nou govern. El rei va demanar la demissió d' Arias, reclamada pels republicans i l'esquerra per error un franquista, un cap de govern nomenat encara per Franco i no anar més endavant en les reformes. Pels franquistes també estava criticat per raons aprovables.

Totbeu supose que el rei nomenaria un dels liberals republicans més en vista, del mateix govern demissionari. Deves, no fou així: hi el consell del rei, d'on n'ha de sortir una llista, important les candidatures, entre els quals el rei ha d'escollir el seu 1er ministre, no figuren cap dels candidats en qüestió. Si guanyés, el rei pot evitar, al moment, que hi figuren el seu preferit del moment. És així qu' el rei ha escollit el candidat que, probablement volia: Adolfo Suárez, 48 anys, ex-ministre del "Movimiento" és el govern demissionari.

Totbeu ha estat més o menys reprès d'aquest escolliment car, a priori, hi ha contradicció entre la democratització proclamada pel rei i el nou 1er ministre, falangista, etc., etc. Jo vaig pensar qu' això podria haver passat si el rei, veritablement ho que diu, és a dir: per

4547

un govern de transició amb un 1er ministre (i el 2^{on})
arriviste al qual farà fer la "vraie besogne"
que d'altres no podrien o no podrien veure sense
reaccions violentes de tot ço que resta del franquis-
me. Entot cas, el tal Suñer, ex-ministre del
"Movimiento", del partit únic, falangista, etc., etc.
i que's declari demòcrata, etc., etc., és una bella
prova de camaleonisme, i un gran oportunista,
un gran arriviste. Si re l'ha nomenat com
a 2^{on} ministre de transició - com sembla - etc.
"Juanito", non pare o és que l'ocurrent ha
jugat molt hàbilment.

Da proc vai llegir el llibre de Pierre Vianthou-
Ponté, de "Le Monde", "Lettre ouverte aux hommes
politiques". Vai a referir-me cada una de les lletres
en qüestió: Comença per la lletra a Pireard en
la qual se mostra amable. Donne l'impressió
d'ésser del seu partit.

Mitterrand. - Es vengeu i agressiu a
la vegada. Mitterrand és una partalera que no ha estat
mai senyada, mes en la qual s'ha obert profundes
"brèches" que no han estat mai enterament tapa-
des.

Chirac. - L'autor es ben agressiu amb aquest
ofensiu inclús; lo tracte sense autocomplacència. El lli-
bre es Chirac; el altre, el "remplissage".

Marchais. - Regle un petit compte amb els
comunists a través d'un cap que té certes sen-
sibles molt espertes. Un cap que, ben reflexionat,
pel que jo us sé, no hauria d'haver estat mai
cap d'un tal partit. Val a dir que Thorez
també tenia certes sensibils, mes aquestes sembla-
ven més fàcilment dissipables.

Pania. - Lletre perfida, sarcàstica, plena de veri-
tat i "soubterendus" més virulents que tot ço qu'ha
estat dit referent a aquest home.

Mendes-France. - Sim un resum qui's el millor
el més íntegre, el més dret. La seva rigor extremada
le ha fet mal servei apareixent com un poli-
tic vulgar, un aventurer, quan era tot lo con-
trari.

Debré. - L'autor "le ménage"; en canvi, per

mi, menús el fet qu'hagi acceptat de fer tots les palle-
rades i canvis que li va imposar de Goullé, en fer
una ser sense dignitat, sense grandesa, tot lo con-
trari de P. M. F.

Record.- També "le ménage", mrs, per mi, ve-
nint d'on ve i passant per on ha passat per cause
en es ore, no pot inspirar-me cap confiança. Crec
un es a l'extreme esquerre, crec creu trovar-lo a
viat del D. S.; anirà més endarrere, encara m'l'o
li continue escapant.

Diversos, 16 d' juliol.

Puis que hi ha electricitat positiva i negativa; qu'el
món està fet de + i de -, de positiv i de negativ, de
masle i de femelle, etc., potser hi ha també una
matèria positiva i una matèria negativa (matèria
i antimatèria) es a dir, a l'origen, gasos positius
i gasos negatius o, dit altrament: gasos que
s'atrauen i gasos que s'"repulsen" i, en cas
de xocs desintegracionis, transformacionis, explo-
sions?

Si fos així l'antimatèria no seria pas en l'espai
(~~de~~ es una rèplique del nostre planeta) sinó en
cada ú de nombroses matèries, en cada ser
vivent del nostre món, es a dir, pertot on hi ha
positiu i negativ.

L'equilibri d'aquí, en tot: univers, seris vivents,
valut individual, etc., resideix en les justes propor-
cions del positiv i del negativ, en l'atracció i la
repulsió dels contraris per formar l'estat de
cada cose i de cada ser, de cada gran unitat com
de cada petite unitat: univers, planetes, el nostre
món, la nostre espècie (masles i femelles) el nostre
ser individual, etc.

Aquest comentari, i lo que requereix, fa ja
temps qu'el vai anotar esperant tenir temps
d'escriure'ls en aquests pàgines.

El petroli es el mal nomenat: no ha estat
mai "l'oli de pedra"; es, de fet, "l'oli de mar", el
producte de la descompensió de la fauna marina
o, millor dit: de les grasses de la fauna marina.

On hi ha petroli hi ha o hi ha, havent mar i hi ha, encara, aigue salade fidoil. Damont d'aquesta aigue hi ha el petroli i sobre el petroli el gas produït per la transformació, fermentació.

Hem podrie comparar lo fenomen a una vinificació per una banda i a una fabricació artificial d'oli de fruit, per una altra: Lo petroli, veïe lo producte de la fermentació (putrefacció) de l'aigue de mar i de la fauna marïna que conté; lo gas veïe lo producte de la putrefacció-fermentació, com lo gas de la cervesa de vinificació. A la fi del cicle, l'aigue salade reste al fons de la covitat terrestre, o sub-marïna, empresada, el cossos grassos, (petroli) monten a la superfície i los gasos produïts per la fermentació plauen sus la massa líquide. Dues, allà en hi ha gas hi ha, o hi ha havent petroli; l'importància del primer determine la del segon, ni hi ha aquest pot haver-se infiltrat en nivells inferiors. També lo gas ha pogut evaporar-se, per esclatx, cap a l'exterior. Dues, la massa de gas-petroli pot esser errada, ço qu'es cert e, qu'en hi ha gas, o petroli, separadament hi ha havent, a la vegada, gas i petroli eures; hi ha havent, també, aigue salade, dues mar; la presència d'aquesta done l'indici de l'existència de les altres (present o ~~en~~ desaparegudes, per infiltració). Dues, tot es països productors de petroli haurien d'esser productors de gas, i inversament. Dues a Lacq i als Països baixos, grans "gissments" de gas, hi ha o hi ha havent (perdut per infiltració) petroli en importància proporcionade. Per què hi ha tant petroli en el desert d'Àfrica i del Michja Orient? Perquè són regions redimentàries d'anties mars desaparegudes més recentment qu'es d'altres indrets de la Terra. Igualment en el Càucas (mars interior) i probablement a Lacq i als Països baixos. De petroli (i gas) n'hi ha havent per tot, mes en les regions més velles, n'ha suat diluïnt o sta en profunditats inaccessibles per la nostra tècnica.

Dijous, 22 d' juliol.

Les Americans (E.U.) aubien d' relleir un "exploit" surracional al fer aterrirar suuainent un explorador espacial interplanetari en el rol de Mary el qual fumione normalment. L'è dit woman, a la fi, maris, facassos (tout ameri-can) uen roieties. Les primers noes (fotos) fracomers per l'enginye son de gran qualitat i fan apareixer un rol marcia raux vegetalis, no accidentat (feu esclit aicci) i omb qualques groors pedos ^(D 20 a 40 C) per ci per cla; es a dir un desert. Hi ha tambè force crà-ters, poter no tant uen a la Llune, ni bé, hauri dieu que n'ageis de qualesun d' paree semblant a orgueis.

I ore comenem o, millor dir, contine amb nos interentat, la discussio robe n' hi ha havut, ni hi ha, ni hi haurà vide en aquest planete. Caldrie - segun la meue conoposic - començar per dir que de mo-ment que hi ha un rol, que hi ha terre d'ere i pedos, i cràters, hi ha havut vide, puip que la vide precedeis la matèrie, en lloc del contrari. La matèrie no es altre uoe que l'exp. vide o vide fosilitzade. Es segur, deus, que hi ha havut vide a març i, ni tot el planete es com la regio' q' s'ha porat l'enginye, fa milions d' anys, que hi ha havut vide. Chin ere querie vide? Aispò nose'n pot dir res. Quine forme tenie? exclusi-vement vegetal? vegetal i animade? superior i inferior a la vegade? la vegade manis? I, en cas d' superior, ere semblant a la nostre? Tot podrie erer nis o meys semblant a la nos-tre; tot ho haurie d' haver eret, ni bé no poro-rement l'estacio d' rete des Marsians superiors. Aquete error-progre's de l'estacio d' rete des humans es possible que no l'hapiu fete es eventuals Mar-cians; es gaisbé segur; com tambè es paisebé segur que no hapiu fet l'error-progre's de la vestimente. De tots maners, la mitizone q' se trove l'enginye, ni bé es deserte, no val pas

dir que tot el planeta sigui desert. En la nostra terra hi ha quantitat d'indrets on entre terrats evolucionats podria fer aterrir un enginyer el qual ^{el} infermarie qu'està sumit d'un desert de tota vida vegetal o animal i en més llors encara en menys podria infermar que hi ha vida vegetal.

Tanmateix - vejam la mateixa circumstància - no hi ha cap vida en Mars actualment. És un planeta no tan mort com la Lluna, precisament perquè la seva mara és més important. En tot cas, ni en qualque regió de Mars hi ha encara un xic de vida, i ben bé encara que cal dir, perquè veiem no el començament de la vida sinó la fi. El fet que ja no hi hagi vida en Mars i ni en la Terra s'explicaria pel fet d'altres mares diferents. És a dir que si la mara de la Terra fos idèntica a la de Mars, faria (perquè ni a prop del sol) més temps encara que la vida s'hauria acabat en la Terra.

El misteri - per la mateixa circumstància - és el cas de Venus. Segons les observacions actuals dels observadors hi hauria temperatures de 4 a 5 cent graus (d'acord) i envoltat de graus mínims (desacord). Absolutament hauria d'esser un planeta més mort que Mars, ja que veiem cap nível; o es, potser, pel fet de la seva proximitat al sol, que no hi ha pogut haver mai cap vida, i els gasos primitius s'estan acabant de concentrar (els nívels veiem, els gasos no concentrat). En aquest cas, Mercuri veiem encara pitjor: una mara ~~sense~~ de gasos concentrats sense haver pogut donar mai cap indici de vida, ni vegetal ni, menys encara, animal. En canvi, per Júpiter i els altres més llunyans encara, la ^{cosa} veiem a l'invers: altres mares restant únicament gasos encara, des de unitats de gasos: l'atmosfèrica i l'esfèrica.

Poseu resumir que no hi ha altre vida en el nostre sistema planetari que la nostra; i ni hi ha havent a Mars; ni haurà, potser a Júpiter. En tot els altres cas, els uns per mara calent, els altres per massa fred: quan altres mares, gasos

4552

Estaran prou concentrats, esclataram i recamen-
garan regous el principi que ja reste anotat
en aquestes pàgines.

Per retornar a Mars cal tancar a pre-
isar que si hi ha vent hi ha encara aigua; un
més vent més aigua; es val dir que hi ha en-
cara un xic d'atmosfera, com ja veu, ni
bé de corrent del vent sensible que ripui infini-
tament més feble del que se suposava, de qual
quadrada amb la mateixa teoria es a dir, que resta
absolutament la transformació de l'atmosfera en
líquid i de líquid en sòlid. Aquests aquests processos
no n'acabi es possible que hi pugui haver un
xic de vida, de qualsevol de molt resistent a les
condicions duríssimes d'existència, qualsevol que
hauria d'esser primer vegetal i aquest permet-
tre encara la supervivència de qualche vida
animada. Sembla poc probable menys no abso-
lutament impossible ~~que~~ ^{que} ~~de~~ ^{de} ~~fora~~ ^{de} no acabi
entant com la Lluna, es a dir, sense cap
mena d'atmosfera.

Referent a la Lluna - no sé si ja ho he anotat
en aquestes pàgines - la seva mort es relativament
recent car la pols es molt abundant. Acabarà
solidificant-se, a queste pols, i concentrant-se més
i més; emperò n'hi ha per anys, per re-
gles, per milers d'anys, per...

El destí de la Lluna, i el de Mars, serà el
de la Terra... Trist destí, per l'orgull' humana;
mes, els humans parà temps i temps, que ja
no existiran quan això se produirà.

Dimecres, 7 d'octubre del 1976.

Heu passat les meves vacances d'aquest
a Veruech. En Moll després d'haver fet una
colònia de vacances a Rivis, no lluny de Celles
(Aixant) on un any hi van anar en vacances,
ternà a marcar a una altra que lluny
de Limoges; n'ha d'arribar demà per iniciar,
des d'un mes, al servei militar.

La Dulce ha per la fet un any qu'està a París. Continua telefonant nos sovint; ho ha fet inclús, durant les nostres vacances a Tarradellas car ha per la hem fet instal·lar el telèfon. Ara la tenim a casa en vacances. Arribà dimenge després d'haver fet una parada a cà la Campià a Montpeller. Ha vingut amb el seu futur marit. La desil·lusió que mai tenir el 16 de juny no ha pas estat ateyada per aquesta concepció. D'aquest jove en en cultura ni en personalitat ni en intel·ligència està al seu nivell. És superior entot, inclús físicament, malgrat qu'ella tingui el mateix defecte que jo relacion a les exigibles carregar: Porte ulleres també; mes no per miopia sino per llargues estrabisme la qual cosa és, malauradament, transmissible. Naturalment que no li puc pas reproduir aquest evolliment, tant mes que jo mai puc haver una "pragmàtica"; mes les condicions no són iguals: la pragmàtica en qüestió és enuare de cultura superior a la d'aquest jove, mes, me remble, d'intel·ligència superior, la prove n'és qu'ocasió té un nivell intel·lectual que noté res a veure amb el seu estudi currats. I, en quant a jo, si bé tinc una cultura superior a la seva, mancove totalment de diplomes. Siqui com n'heu, no puc dirar d'haver tingut una nova desil·lusió; a mes a mes, en aquesta primera 24 hores de convivència, lo contacte afectiu no volament no s'ha establert sino ~~que~~ qu'ell veu llunyà...

Dilluns, 4 d'octubre del 1976.

Air ^{mit}eam avuyanyer en Vell a l'estació. Marxave cap a Estrasburg des d'or, aquest moti, anirà cap a Fleuryange on ha de fer el seu servei militar en la zona dite encara d'ocupació francesa. Ha ja un any qu'havie d'haver anat a la mili; ho retardà per qüestió d'estudis.

HSSH

Dimecres, 20 d'octubre.

Air vam rebre la regene lletra d'En
Nell. Dir que ha passat el permís de
conduir de peson pesat! Ell, qu'a pures
vonic conduir cotxes! De tots maners, com
que no ha tingut mai cap atracció pe-
ra que sigui violent ni simplement me-
iànic, la ure no l'embale per goire i dir
que ni li ofereixen un bloc d'opieina, l'ac-
ceptara tot requit, malgrat que sempre
no té cap atracció pel "sonde mir". En fi,
veulle que no s'hi trovi pas massa ma-
lament, qu'el menjar s'carrete, etc.

Entre la darrera date i la present me cal
señalar un altre fet: lo de la virgude del
meu germà Delfi la reve clare, llur fill
Delfi i la reve imbecil de duna; fa visita breu
curta en relació als altres; massa llargue y
relació a aqueixe darrera. I oisó qu'arri-
bareu a mitz moti per repartir el nevre!

Dimecres, 3 d' novembre del 1976.

Amb motiu d'anar a fer examinar l'is-
patlle esquerra de la duna, que li fa mal, a
Montpeller, en vam propitar per passar-li
meu nit i nueve oisó la meue germane (en
vam dinar dirotte a l'arribar, i dormir) en
Poyès (en vam repal) i en Trip (en vam
dinar el diumenge).

La dolce no ms telefana allà com en ho
esperavem. Poc després vam saber qu'è tove ma-
lalte: me pericardite. De moment, un transtör-
nä i feu un serie de comunicacions telefüniques
amb elle, en faè, etc. i'li. è tove disparede a anar
hi, però elle no ho volgué. Finalment ovim
sistem de tenir un resultat informatiu com-
plet: s'è me pericardite però hi ha tombé
la pleure inflamade. De tots maners, m'acabe
dir - i ho ha dir tombé a ra more - que vindrà
dins d'proc, com previst i acabarà la camva-
lèscie amb normalty. Aixó m'ha tranqui-

litgat bon pic i hi aïso de "l'èpandament pleural"⁴⁵⁵⁵
no deixo d'inquietar-me.

En Nell ha vingut de permuís durant les festes
de Totsants. Va tornar a marxar avui. Ens confirmà
que estava bé, menjava bé i hi havia bon ambient.

Dijous, 19 de novembre.

La Dolce ha arribat, com previst, a casa
frangale d'en Jaï i tornar a marxar
demà. Sembla que la malaltia no tindrà
conseqüències. Aquí ha menat una vida nor-
mal, restant al porrajor, d'espumós, a Vermut.

En Nell, em diu que la seva operació
definitiva serà Berlín, tal i com ell ho desitjava.
Dius de joc li ha de marxar.

Dilluns, 22 de novembre.

Fa anys que tinc una idea de calefacció
domèstica aprofitant la calor continguda en
l'aire com combustible. No és ni bona i
realitzable. També en tinc una altra relativa
a un motor d'aire. En la primera el prin-
cipe es d'extreure la calor continguda en
l'aire: fins al zero absolut (-273°) la energia
és important tant més que per la calefacció
domèstica, de 20 a 240° rays superficials, i
amb l'avantatge, invertint els termes, que l'ins-
tallació seria, en realitat, de climatització. En la
segona, el principi es crear, per supercom-
pressió, l'origen de l'aire. Ambdues solucions
si en passin a realitat el problema de l'energia, ca-
de dieu més agut i més car; mes, no sé com
fer-ho per saber si què hi ha de positiu. Asten-
gut tots dos deceptacions en el camp de les inno-
vacions!

Dimarts, 23 de novembre.

De la Dolce - pu' emore no ha repris lo treball-
en Jaï em diu - per telèfon - que continua

H556

lle, anàlisis negatiu, etc.

D'en l'ell air vam rebre la primera nova de de Berlin. Dir pu'rtà aspectat a una oficina de l'Indústria. Continuè ambent d'hoer obtingut q' que volie si bé vent que no podria venir a S'pinyà tan venint; afegim que no compte tenir percuís allant de fis de gener o començament de febrer.

Dimecres, 1er de desembre del 1976.

En la revista "Science et vie" comencem a donar detalls dels resultats dels enginyers "Viking", enviat pels Americans a Març.

D'aquest sensacional "exploit" se'n troa una sèrie de correspondències noves. Segons el "Viking" hi ha aigua en Març; hi ha també vent d'anel atmosfèric i núvols, doncs pluja o neu. Malgrat, enyera, que hi ha aigua i atmosfera, no s'ha pogut demostrar que hi ha qu' cap mena de vida. Això confirmaria q' qu' escriure en una altre ocasió, en aquestes pàgines, que s'ageix d'un planeta no tan mort com la Lluna, ni bé definitivament acabat per que la vida - que hi hagi desaparegut. Afe, seguint el meu procés, cal que tota l'atmosfera que resta (gas), se transferrim en ~~l'atmosfera~~ aigua (líquid) i d'aquesta en terra (o gel) (sòlid). Si es en gel, com tot ho deise suposar, podria subsistir, subsistim potser, una certa vida, inhibida pel gel, car el glaç es un agent neutralitzador de certa vida, mes no de mort de tota vida. En aquest cas, si un dia sideral - molt improbable - favorable se presentés, podria tornar a hoer-hi aigua doncs vida. Aquesta aigua, tanmateix acabada per error lliberal un dia sideral molt llunyà, com a conseqüència de l'escolpament produït per la superconcentració del planeta, es a dir, p'oc temps avant d'esclatar; alhora, serà massa tard per que hi hagi vida. També podria produir-se qu' el gel, per fosilització, s'edificaria nec: fotes el març, blancs no

son altre cosa.

Cal encara tenir en compte que, de la mateixa manera que hi ha vide rote els nostres pòls gelats, n'hi podrie haver ^{20/2} els de març.

Aquí hem rebut una extensa lletra de la Dolce en resposta a una de nostra. Ens confirma qu'està completament curada i que reprèn el treball el proper H.

Dijous, 9 de desembre.

A Sub-Ràdio (Andorre), li ha una emissió de 3/4 d'hora durant la qual hem pot consultar, per les ondes, un "vegant" anomenat ^{MANTELLA} Mr. Montell. Me vai adonar d'opèrse emissió durant l'estiu passat; me va interessar pel caràcter extraordinari de elevació que tenia. No vai parlar a la Dolce, però, entre mes coses i altres no fan per res. Retorn de vacances vai aigora force temps a tornar-lo a escoltar, entre altres raons, perquè tenia en "gràcia" l'escoltador del meu aparell (que tinc al despatx). Quan vai tornar a començar, l'Esti s'hi interessà al mateix temps i, poc després, davant l'espectacular "vegant" en qüestió, me va proposar de rebre-li el cas d'en vell i el meu de la "retraite". Costà force cos a molts auditors telefònics al mateix temps, es molt difícil d'obtenir l'emissió. Finalment, la vai obtenir dilluns prop-passat. Per en vell, en Montell me t'ipicé que farie una carrera administrativa en la policie. Per mi, que rebrie una resposta positiva la qual solucionaria el meu problema ^{clou} "retraite", la qual passaria en la cosa que sove (Veruit) i que veie un gos enteru meu.

Tot això ^{en} donà satisfacció pel que fa referencie a mi, mes en respondre que en vell fa policie. Dimarts i divs dimencs, vam conti-nuar escoltant la seva emissió. En la d'air anuncia qu'il uspre donave una conferen-

4/5/58

vic en un restaurant a Carcassonne. L'Elizabeth
me va proposar d'anar-hi, per millor imper-
mais' robe aquat us tou para normal, de
passar la nit a Carcassonne i l'endemà (a
quest mati) anar a consultar-lo millor
sobre'l cas Bell i, pués, tot el meu relatiu
a Espanya. I és així que la wa ve feu.

La conferència no feu tal, sinó més oïat
una sèrie de preguntes i reports dels assistents
tot reportant (bo i cor). Se presentà com d'o-
rigen tzigà (naixent en el Lleudà) i roman-
çant a 9 anys (enté 45). Ha anat a l'estrany,
E. D. Méria en alt, an feu el "voyant" del president
Nixon, etc., etc. Per mi té un do extraordinari
no inexplorable, inexplicat encare. L'estime
que la seva freque cultura li fagi trobar ex-
plicacions que no són altre wa que deipall
de teologie cristiana, sense cap bona sim-
fonia ni tou rolemant lúgubre. L'estime,
també, que, per deipall rimbors, requi-
en lletiers, encare més graus. N'heis harric
de creure en ell mateix (el seu do) que ja
es pren, ~~seu~~ i deixar als savis que hac-
tessin retrovar-ne l'origen veritable si tant
se qu'en l'estat actual de la saviesa d'occi-
di' des seus prejudicis) se pot ja explicar aquest
do. Tant com fa - com feu air nit - algun-
rà d'ell el veritable savis i continuará es-
sent englobat entre els moltíssims solta-
fars ("voyants" i tota la caterva d'assimilats) que ex-
ploten la credulitat pública.

Després d'haver derivat en una cambra
del mateix restaurant (boe i cor) hem anat
al seu cobinet consultatiu. Una gentada! Dos
hores i mitja d'espera i ens tocat el torn.
Per en Bell ha confirmat qu'el veie amb lo
simbol de la Llei. Com que no pot aver magim-
trat (manque de dot) lo veie dins de la poli-
cie, sense precisar hé (la deuae també a la
Llei). Li hem demanat se'l freie també en

la "bande destinée" (qu'è la seva dèria de di petit) ⁴⁵⁵⁹ ~~Ha dit~~
que no per monque de mitjans econòmics. Des del
punt de vista sentimental dir que dir d'un 78
any concipirà una minque "aux chaux luy"
i que serà una unió fèrme d'afecte.

N'hem profitat de parlar-li de la Dulce: Ha
vist en ella un doc emotiu molt fort fa
poc temps i una conclusió feliç i normal,
dir d'un any o dos, amb un gai (que no ha
momentat perquè ni bé veu ~~del~~ personatges qu'hem
li propose d'enviar, no'n pot dir llur estat civil).
Dir que tindran un fill.

Per mi mi ha enferventat també lo de
la "retraite" i, des del punt de vista valent, ha
vist qualcun (pas gros) en lo ventre que sembla
correspondre a la Terrible aerofàgie que tinc
més rovinat del que ~~caldré~~ i ~~voldré~~. Li hem
parlat del meu cas relative a Espanya i
ha consellat d'esperar envia un any o dos
per amar-li (mariat amb tinte roge) i no
per establir-n'hi.

Dimecres, 17 de desembre.

Dissabte passat 11, vai tenir l'idea
de posar la tele espanyola per veure de fer-me
una opinió sus lo eleccions (referendum) del 15.
Vai trobar en la conclusió que l'Esquerra feia
me l'utiera de preuar l'abstenció. L'endemà
vai decidir de fer un article explicant lo per què
i enviar-lo a "Le Monde". Malgrat que l'article
partí de Perpinyà lo dimenge al vespre, lo
temps era molt just, puix qu'arribà a París,
lo dilluns 13, quan "Le Monde" componere van no
del 14 i lo 15 era ja massa tard; lo cas è
que no ha paregut.

En vai transmetre una còpia a l'Embassade
d'Espanya i una altre la vai prestar al consel-
lat d'aquí. Malgrat qu'el text nom's tenie
de conforme el vot "sí", dues que lo raons de
motivació no eren lo mateixes, l'Embassade,

Wibbo en resposta a voltes de correu, me manifesta el seu interès i m'ofereix de recuperar la cinta d'aquella enregistració si ho desitja.

Dilluns, al vespre vam enviar (amb en Delan- de i en Penrose) l'Eli a representar-me a la Nit de Sta Lúcia (distribució de premis literaris) a Girone.

Dilluns, 20 de desembre.

S'acaba de fer un intercanvi ("trac") dels més properament entre Estats: Xile ha lliurat el cap del P. C. (CORVA) a l'U.S. i aquest ha lliurat un desti- dent de març, el savi Boukovsky. Això s'ha passat en l'aeròdrom de Zuric. El Xile embarca immediatament cap a Moscou i el Rus resta lliure.

En aquest turbul afer hi veï, primer, la mà de Pinochet, el dictador xilè, el qual, en la seva primera temptativa rebé un repús ofus- cat, semblant de l'URSS. En la segona hi feu in- tervenir els E.E.U.U. gràcies als quals està al poder, i ara, els Soviètics, accepta. Per mi l'eri- gen es què Pinochet no podria guardar més temps el cap comunista en presó sense jut- jar-lo, i com que per-lo passar davant d'un tribunal l'havia de condemnar a mort, no podria fer-ho sense aixecar una nova vaga internacional de protesta. Li calia trobar un mitjà "honorable" de sortir de l'impàs...

El mitjà d'honorable no'n té res; ni pel mi ni pels altres: dos expropiats, d'un tipus nou, per un metin sempre vell: delictes de- pòsits i d'intolerància. Pel Xile, de l'assassí Pino- chet, la veu no's d'estranyar; per l'Unió Soviè- tique, lo cas es lamentable.

Lo referendun del properabat dimencs a Espanya fou un gran triomf del sí; més ~~pot~~ qu'el previst. Un no'entenc més perquè tinc l'intenció de fer-ne un article per "T. C."

Dilluns, 21 de gener del 1977.

Des del darrer viuentori hem entrat en un nou any. De vos per escriure un aquestes pàgines no'm manque, és que'm manque el temps, suplantat qu'estic a casa i al treball professional.

Aquest vespre heu de rebre lliurament del no d'hivern de "T. C.". Prefitorem - la dona i jo - del "vreec-eus" per entendre tot el treball que representa l'expedició a fi de tenir-lo llest per dilluns al matí i deixar-lo a correus.

Dels fills que dir que ha Dalce en tel·lèfon regularment i no li ha res de nou que valgui la pena d'esmentar act. En a l'Orrell un pareix per escriure'ns. Fa uns dies, tanmateix, ens anuncià la seva arribada amb 15 dies de permís; ha d'esser pels propòsits dillunge o dilluns.

A Nèmet hi vam omnar dillunge passat, me no le dire, retornar, procedent. Hi comptem retornar demà.

A casa no estem sols: tenim el roge de Nadal. Ajuste vegade menis s'hi estarà un mes aproximadament, dures no tant com quan les veremes, que s'hi estigui prop de dos mesos.

Dilluns, 21 de gener

En Orrell arribà avir al vespre. Ell, que tant tenie la "mili", s'hi trove bé i, segons dir, en memoraria un bon recort i una sèrie de vivències i experiències noves: la vida a Alemanya de l'oest, vintz (ja tres) a Alemanya de l'est etc. Vol a dir qu'ha tingut sort, primerament per haver estat destinat a l'Intendència i, segonament, en el servei (epine) en el qual ha anat a parar. Per seris visites a Berlin - Est l'han decebut.

H562

No m'estranya. Moltes les països socialistes no deixin sortir, lliurement, llurs propis ciutadans per amor averse del món i no deixin entrar, lliurement, tots els ciutadans estrangers, lo socialisme no serà tal. Si lo socialisme es millor sistema qu'el capitalisme - i, ben aplicat, ho es efectivament - cal qu'els seus ciutadans puguin anar on vulguin, fent passadís a tot el món i a tot el millor propagandista. Durant molts anys vai creure que la vida "en vase clos" imposada als ciutadans dels països socialistes, era necessària per acabar d'assegurar el règim contra tots les pressions capitalistes. Més de 60 anys després per l'URSS i més de 30 per altres, han passat a la llibertat socialista no es lo qu'houria d'erre. Es, molt decepcionant això. Es molt decepcionant també que llurs economies no siguin superiors, en tot, a les economies capitalistes i que després de tants anys, tinguin encara un nivell de vida força mediocre. Ja ve' qu'home podrà dir qu'eren països molt endarrerits i que calie rattrapar lo retard. Això es veritat, empero s'han molts los anys transcurreguts i no s'aprecien los resultats, car, d'altres països capitalistes endarrerits (lo Japó, per exemple) han fet progressos superiors.

Dimarts 25 de gener.

Ja proc vai llegir un llibre d'un Desmond Morris, referent a l'home. Com que l'autor es zoòleg ha tractat de l'home com si fos un mico més i el títol del llibre es: "Le singe nu". No tenia cap interès de fer-ne un comentari, mes com vai prendre qualques notes per comentar-les amb l'Esti. en lloc de llançar-les, m'atortoré l'essencial: Confon la nuditat de l'infant, del rinoceròs,

dels mamífers marítims (que no són nus!) amb la de
 l'home, la qual no interpreta correctament. -
 "Primate carnàssic" es fals; primate herbívor
 i primate omnívor després i encara ara. -
 "Les primates n'ont pas conquis, jadis, la ter-
 re ferme." Ils continuent à la conquérir ^{est} proba-
 blement bien malgré eux ^{est} mais sans pos-
 sibilité de retour. - L'estació d'acte deu tenir
 el seu origen en la vida orbivivola en la qual,
 les mans, estant més a prop de la boca, se
 van especialitzar pel menjar; aquesta espe-
 cialització fa ajuda pel fet que la posició
 vertical dels arbres los feia estar a ells tam-
 bé en posició més aviat vertical. - Com més
 hi ha allunyament dels òrgans morfològics, més
 llarg es l'aprenentatge de la vida i lluny es
 l'edat adulta. - Explique a la Bernardin de
 St. Pierre la desaparició de la nostra teixó. -
 Confon també la teixó (pelatge) amb els at-
 luts racials i sexuals (paraches). - Confon també
 el pelatge (teixó) amb el pelatge de protecció
 entre l'habitació de la regió sexuals; note la dife-
 rencia regions ^{com en els altres mamífers} pràcticament nudes a l'erigir
 i ^{com en els altres mamífers} pelatge després pel fet d'haver adoptat
 la verticalitat. - No existeix pas la tendència
 guipant a formar parelles; ~~est~~ existeix la vocació
 de formar les de resultes de les estructures socials
 que comanden les bestes materials. - Es infant
 d'estranyar-se que certs ocells "parlen" i no
 els humans. Els humans parlen llur llenguatge
 natural; lo nostre los hi es tan incompreensible
 com lo llur per nos; tot es que no formen part
 de llur món, no hi es incompreensible (cal reur-
 lar-se dels infants humans que no podran
 parlar ni adaptar-se i integrar-se al nostre
 món humà si se'ls ^{est} porten ~~est~~ als primers anys
 de la vida); en quant als ocells no parlen, no
 nos fan qu'articulacion sons (paraules o alts so-
 rolls) qu'han oit, mes, aqueixa facultat d'ar-
 ticulació no té res a veure amb llur llengu-
 atge d'especie. - No sap res de es que es lo

H56H Lenguaatge natural i lo lenguaatge convencional.
totes les espècies tenen ambdós, l'única diferència
és que l'home ha desenvolupat considerable-
ment el seu.

Si a la primera infància l'infant i el ximpanzé
són semblables en jocs, descobriments de la vida
de cada dia, etc., després el ximpanzé ja no
segueix perquè el desenvolupament qu'home li
proporciona no fa part del seu món simiesc.
Per altra part no hi ha rolemens al comen-
çament de la vida qu'els jocs del ximpanzé
s'assemblen als de l'infant; tots els mamí-
fers evolucionats juguen, en certa manera, com
el ximpanzé i l'infant d'edat tendre.

En les lluites humanes no es pot l'intel-
lipència que cal atribuir-li els estralls, és
a la codícia humana, a la set, a l'afany de
poder i de dominació; la volució que
dóna (p. 221) és idiota. - La seva concepció
sobre la innocència de les religions (p. 225) és
infantina i finalista. - Infantina també la
seva concepció de passatge a l'estat omnívor.
Aquest passatge se fa, probablement, de
la manera següent: comença pels insectes
paràsits i continua amb els insectes dels vege-
tals nodrïdors, més tard continua encara amb
els aus dels rius dels arbres nodrïdors amb els
ocells dels quals al volquer-se solvar, s'inicià
la caça, la qual baixà dels arbres per prendre
una nova extensió al sol.

Una altra concepció infantil és la de l'idee
de fer evulgar la vida per menjar-la ca-
lent com la presa acabada d'abatre. L'opra-
ció de la cuera, els elements té un tot altre
origen, molt més pragmàtic. - Tampoc no
pot estar d'acord amb la seva concepció
sobre l'origen de la domesticació. - I menys
encara en l'horror que provoca amb la
desaparició de tots les besties espècies vivents
llevat de la mortre (p. 304).

Dimarts, 28 de gener del 1977.

Avui ens quedem sols de nou: el roque ha retornat a Servian i en Vell se'n va a posar lo "well-end" a Barcelone. No veí res més d'important; naturalment que ni tingué més temps, i ambient, hi ha variis subjectes que valdria la pena de consignar en aquestes pàgines; ni'l temps ni l'ambient no fan la febre adient. Estic escrivint aquestes mot en lo despatx, després d'haver acompanyat ~~lo~~ el roque; dius de poc me cal reportar per anar a acompanyar en Vell.

Dimarts, 1er de febrer del 1977

L'altre dia vai veure una emissió de televisió sobre l'astronomia. Vai estar sorprès d'entendre dir que no novien perqué la rotació, per exemple, de Júpiter, és més ràpida que la de la Terra. A mi la cosa me sembla molt normal: la velocitat de rotació dels planetes és en proporció inversa a laur massa; és a dir que com més ràpida és la massa d'un planeta, més lent ha d'esser la seua rotació. Com que Júpiter és, encara, una massa, pràcticament, de gasos, és normal que la seua rotació sigui molt més accelerada que la de la Terra. Dins també, els astrònoms, que Júpiter "diga" més energia que no'n rep del Sol. És normal també, perqué, els gasos que la formen, a l'origen, eren calents, com ho eren los de la Terra i los de tot els altres planetes del nostre sistema: los gasos perifèrics de Júpiter estan molt freds, més a l'interior continuen essent calents. Trobem, a l'observació, que Júpiter posseeix una massa enorme en relació a la Terra; efectivament aquest planeta és molt més gran que la Terra, més, de fet, no tant com creiem, car es qu'observem no és, prou per dir un planeta, és una massa gasosa que està

H566

transformant en un planeta. Si un observador sideral pogués observar, a la vegada, Júpiter i la Terra en condicions humans, idèntiques, ja no veurien tan gran Júpiter i molt més gran la Terra del que nosaltres la veiem, car veurien la Terra i la seva atmosfera a la vegada, o com nosaltres veiem Júpiter amb la seva atmosfera. Partint d'aquests principis, cal deduir-ne que pels mateixos observadors, en el passat, hauríem vist la Terra encara molt més gran i que la veurien molt més petita, que actualment, en el futur sideral, car la Terra cada dia se fa més petita (en conjunt: massa sòlida líquida i gasosa) i cada dia -relativament, naturalment- la seva velocitat de rotació se redueix per l'efecte de la seva concentració, deves. de la seva densitat.

En l'emissió de televisió en qüestió se parla també dels cometes sense arribar a donar-ne una definició satisfactòria. I si els cometes no fossin altra cosa que planetes en formació? En aquest cas hi hauria, en el nostre sistema solar, una gènesis semblant a la de la Terra, en lo sentit que hi ha una evolució de continents com d'espècies vivents. Diferent la diferent orbitació, dels planetes enters del Sol, dóna ja una evolució diferent per cada planeta, com la diferent latitud, en la Terra donen diferents evolucions continentals. Els cometes (cambuts i desencuts) que se rituen, de fet, en el país del nostre sistema planetari, a col·laborar per mantenir-se suficientment i poder formar una massa planetària la qual s'instal·larà en òrbita per fer com les altres planetes. Mentrestant, són masses grosses "turbil·lomants", que algunes ja amb trajectòries establides, no tenen cap energia diferent de la dels planetes; ni ens apareixen, lluminoses i esplendoroses amb llur immensa cua, no es batreu cosa que

l'incalfament de l'aura gasosa produït per l'acceleració de trajectòria, accelerada, frotar, per les atraccions que poden encontrar en l'espai sideral.

Dijous, 3 de febrer.

En molt temps ja que tinc notades de línies veigient, com que notem temps per desenvolupar-les mi, les veig a veuençimatal com les veig escriure:

La nostra Terra hauria ja explorat una vegada la qual cosa hauria donat naixença a la deriva dels continents així com els mateixos continents pel fet que abans de l'exploració la Terra era una esfera (terre) dins d'una altra esfera (aigua) i dins d'una altra esfera (atmosfera). Aquesta explosió podria ser d'ordre volcànic l'energia enorme del qual projectà els continents, en línia dreta, com sempre, més endavant de centrifugue per l'esfericitat de la Terra. En aquest cas no hi hauria deriva nió projecció i projecció d'erigir volcànic, d'auel biològic, d'auel de fermentació. En tot cas, la trencadura de l'esfera sòlida primitiva en continents deu ésser de data relativament molt recent puix puix el futur hauria - i certs altres espècies ~~proliferaven~~ proliferaven ja l'esfera primitiva la qual cosa explica qu'hem trobi, en tots les continents així creats sense necessitat d'explicar ~~la~~ flicar repoblament (Amèrica, per ex.) més o menys fantàstics.

Heu dit que les muntanyes continuen de créixer (Himolòide, 5/6 cm. per any). Si tal és lo fet seria degut a la redimentació general (en superfície i en profunditat) d'una compressió també la solidificació de l'aigua.

Retornant a l'esfera terre dins d'una esfera d'aigua i a parte dins d'una esfera d'aire sensible que ^{la terra} hauria d'haver aparegut a la superfície de l'aigua, i fins i tot, que nos hauria d'haver format, precisament perquè la vida

terrestre no haurie estat possible. Jo m'explique la
 via de la manera següent: La primera solidifi-
 cació ~~(Sedimentació)~~ (Sedimentació) fou marítima, produïda
 pels vegetals i animals marítims (és en la mar que
 hi ha la més gran quantitat de petroli, per ex.).
 Celles qu'aquestes aplumencats (fossils) eren més
 lleugers que l'aigua, suraven com ho fan
 les ilesbergs i la part emergida esdevingué, més
 tard, un gran fegatge de fide, vegetal primer,
 amb l'adaptació al mar mitjà (frantonió)
 de fames de fide vegetal marínes, i animal
 després, en condicions similars.

Dimecres, 16 de febrer.

La setmana passada la vai passar a cap
 de resultats de la procedent, el dimarts de la qual
 vai atrapar un refredat esperant l'autobús
 de Barcelona en lo qual retornava en Vall.

Un concurs malhumat d'inventories fets
 qu'esperé davant meu d'una hora i mitja
 per no res. En altres inventories i si
 l'evidència ni hoagués quedat a cobrar el refe-
 dat en vint-i-plots hores, hoagués acabat.

Repreneu la transcripció de notes, qualque
 ja vells de veus, anys. Segurament que no va-
 den gran cosa, mes per si deca, així unsignats,
 seran més fàcils de consultar:

Instituir un sistema de punt-contribució in-
 dividua a la vida col·lectiva per l'obtenció de tot
 ço que cal per viure.

Retorn a la vida i economia municipal
 de l'activitat en honor de la qual existien aquests
 punts. Retorn dels municipis a llur importància
 primitiva, transformats en petits societats socials
 planificades independents. De la petita societat mu-
 nicipal, passant per la comunal, ètnica,
 europea, mundial, tot per llivres associació
 i participació. De fet, la societat municipal seria
 una mena de cooperativa i les altres, unies
 de cooperatives, segons el gran territorial.

Dire economia planificada a tots los nivells per-
què la planificació es natural i faer lo propi de tots
ls societats primitives, les quals, menys casaven, pres-
cones, etc., reguen les necessitats.

Des de la ubiència a la mort, cada individu
disposaria un presuport: fins a l'estat d treballar
tot hom igual; durant l'estat actiu el ciutadà
rebric regués produït; a l'estat inactiu rebric
lo mínim de tot hom - com en la 1ª estat - més
la quota-part del seu expedient eventual d produ-
ció durant l'estat actiu. A la mort fore los her-
tatges; tot los béns retornen a la societat, de la
qual són potencialment vivit en definitiva.

Dijous, 17 de febrer.

Force centrífuga i force centrífuga? La pri-
mera que crea la regués produït així una
energia gratuïta. Car, sembla que menys
existenci la force centrífuga; la force centrífuga
es una force-recte perturbada. Deués no es
force, es energia. Daus, tots ls forces són
centrífuga, a concenrar per la force central,
la que concentra, que men, qu'ho aglutina
tot: de l'oli a l'univers enter.

Es la force centrífuga, ultra-aglutinadora,
qu'esclata (micro i macro univers) lliberant l'ener-
gia, la qual se propaga, únicament, en
líng recte. Si aquesta lliberació en líng rec-
te, està perturbada, la force es divé energia
centrífuga (recte perturbada). La force, d'auet, no-
més es centrífuga; la lliberada - o recte perturbada - cen-
trífuga - no es force, es energia. La force es lo
producte d'una concenració; l'energia lo pro-
ducte d'una lliberació. La force es una força,
l'energia una aplicació d'apueix força. La
force se crea per moviment centrífuga i se con-
serve fins a un cert grau regués los costes.
L'energia - propiada o no - es lo producte de l'elc-
tament de la force; d'auet l'energia es la force
lliberada.

Per crear força cal crear moviments centrífugos; tots els altres moviments no creen força, lliberem energia. De tots maneres, per crear moviment centrífug, cal energia. És lo cercle vicis... Tanmateix partint del principi: quèls moviments centrífugos existeixen naturalment: l'univers n'està ple: la Terra, la Lluna, los planetes del nostre sistema solar, de tots los altres sistemes, de les galàxies, etc., l'home hauria de saber-los utilitzar per lliberar energia. És que, per exemple, si aconseguim imprimir un moviment centrífug a un cos durat, igual a la velocitat de rotació del nostre planeta, aquest moviment seria perpetu? En principi sembla que sí. Aleshores caldria trobar lo mitjà de lliberar i d'utilitzar l'energia així creada.

La solució de l'energia gratuïta seria dues: crear una turbina a la qual se li imprimiria la velocitat de rotació de la Terra; dues, moviment perpetu. Per evitar la centrífugació i obtenir l'energia desitjada, caldria posar una altra turbina al mitjà, o un acumulador, dinamo, etc. per recollir l'energia creada. Un motor així em rebria d'una energia gratuïta, derivat de la que caldria per posar-lo en marxa; se compondria d'una turbina a moviment perpetu que engegaria una altra turbina a moviment mecànic.

Un sistema per obtenir electricitat gratuïta podria ser el següent: satel·litzar una turbina a l'òrbita de rotació igual a la velocitat de la Terra (en rotació). D'aquesta manera, la turbina hauria de funcionar per la força de rotació; i essent la mateixa de la rotació terrestre, estaria sempre en la mateixa posició; dues l'electricitat creada podria ser recollida amb cables fixos.

Dilluns, 21 de febrer.

Vam marcar l'impossible prop-passat a Venet i, per primera vegada en.

quany, li haem rotat a dormir. Com qu'hi
fa molt bo i li ha force feine per la dans,
elle li reste fins al dimencs propiament.
Aquest mati li he telefeuat, s'ha orga-
nitzat com ho havia previst. Jo agui, a
part la volitent per variaria la mare exis-
tencia quotidiana.

Voi a continuar anotant idees velles per
simplificaci i destrucci de les notes en forma
consignada.

Climatitzador: Un ventilador envia l'aire
a un radiador de gas frigorifer (freon?).
Aquest n'absorbeix la calor la qual reste
en cambra-closa "sur place". D'alli, un altre
ventilador ~~ta~~ projecta vers l'habitacio a cli-
matitzar, l'aire calent i un altre l'aire
refredat vers l'exterior. A l'estiu, inverteixent
els circuits, s'obtiniria l'efecte hivernic.

Això e l'idee a seguir. Cal admetre que la
realizaci (si s realitzable) hauria de comportar
un compressor per comprimir lo "freon"
com ho fan tot los refrigeradors actualment
fabricats. A l'ora de comprimir, lo procés veie
molt més elevat i potser no justificaria lo su-
plament d'eficiencia. Potser la relació simple sus-
notada permetria de climatitzar una habita-
cio; en aquest cas, ~~se~~ caldria un aparell per
cada peça de casa, com es ara lo cas amb
los radiadors de calefacció central.

En fi, com que probablement tot això no
val res, no m'estere més, limitant-me a deixar
en aquesta pàgina, el petit roquis que vai fer
en el moment de la naixença de l'idee.

Dimarts, 22 de febrer.

Motor a aire: Principi: tots los gasos son
inflamables; l'aire es un gas, dans es inflam-
ble. Segon principi: tots los gasos tenen una
"taxa" de compressió diferent; la un cert grau
de compressió, tot los gasos s'autoinflamen.

El frió es un gas no prou frigorífer. Aquest principi meu és, pràcticament el mateix de la "pompa à chaleur" ja realitzada, la qual pot funcionar amb aigua i amb aigua o mixta; mes lo rendiment no es extraordinari 20° - 2° d' "efeite" = 18 de val màxim. Lo prou: l'ideal seria de poder-ne obtenir de 30° cap amunt. Fins al o absolut de - 273° hi ha calor suficient per ^{calor} calefaccionar o climatitzar totes les habitacions humanes i d'animals domèstics.

De totes maneres, en lo cas del meu radiador, caldrà trobar un altre frigorífer. Poter mi àcid?

H 572

Caldrà comprimir suficientment l'aire per obtenir el seu autoinflamació. Així s'obté el motor sense dispositiu de combustible, s'alimentant en aire a mida qu'onirà funcionant o corrent, si'l motor està instal. lat d un vehicle autamobil.

Aplicació: Una bomba elèctrica, funcionant en acumuladors, enviaire aire (comme s'infla un pneu-màtic) a un compressor, el qual el comprimirie fins al "taux" d'autoinflamació o, almenys, fins al "taux" propici que l'expansió d'una buè-gie el pugui inflamar.

Altrement dit: Serie el mateix principi del motor Diesel, mes amb un "taux" de compressió molt més elevat per permetre l'autoinflamació de l'aire comprimit com permet, el Diesel, l'autoinflamació del "gasoil".

Dijous, 24 de febrer.

Voleu anotar la darrera nota-idea que tenie per convinguar en aquestes propicues; mes no ho fai perquè no es basen ni a mitges. S'agie de l'organització civil i intq. claud. Deixem-ho en reflexió a veure si'n surt qualcun de més bo.

Vou, tanmateix, a anotar qualcun d'un tot altre coire: Des de fa ja me cello d'any, los ^{bits} estats occidentals d'Europe, importent^e grous contingent de mà d'ebre la qual fa, naturalment, los treballs q' més perats, perilleus i més mal pagats. Aqueste mà d'ebre es voluntàriament, en dos estats en qüestió, atrète pels ralaris que no tenen en llocs positos d'origen, si bé hi ha una certa "mise en condicions" per decidir la gent a expatriar-se i, fins i tot, veritables xarxes de traficants d'aquesta mà d'ebre.

En una certa manera, la situació actual es comparable a la del temps de l'esclavatge europeu a la descoberta d'Amèrica. Hi ha, com llavors, traficants de mà d'ebre, com hi

573

havia traficant d'esclaus. Quasi podrien dir que els
immigrants d'origen xinès l'equivalen als es-
claus d'origen d'Àfrica, i que els "negres" que
s'ignoren, tot i que, o quasi, trovent la vida normal,
quan, en realitat no n'és gens, ni normal,
ni moral, car si la mà d'obra que s'exporta,
tingués la possibilitat de treballar i viure,
almenys com ho fan a l'estranger, en llur
propri país, ningú, normalment, emigraria.
Un dia vindrà, doncs, que les generacions futures
jutjaran tan severament el tràfic de mà d'o-
bra immigrant d'origen xinès, com jutgen ja severe-
ment el tràfic de negres cap a Amèrica
que no solament fan un crim immens als-
hores, sino que ho és encara per les múltiples
conseqüències que encara perduren.

Dijous, 3 de març del 1977.

Àfrica, actualment a Madrid, una reunió entre
els sectors generals dels P.C. espanyol, francès i
italià, malgrat que el P.C.E. encara no té què
(per tàctica governamental) autoritzat oficialment.
L'important, per mi, no és el fet d'aquesta
reunió, és l'ocasió que m'he donat de veure que
mentre hi ha grans partits comunistes - en
Europa occidental - en els països llatins, en tots
els altres països occidentals no tenen cap in-
fluència ni cap avenir, almenys imme-
diat. És que hi hauria una relació de causa
a efecte en el fet que els països llatins tenen
partits guanyants i els altres països occidentals
no? És que aquesta causa no seria de tipus reli-
giós? Els països llatins són essencialment catò-
lics i els altres essencialment protestants. Una
altra curiosa coincidència: com l'Església catòlica, ex-
tremadament jerarquitzada, els països llatins
tenen una organització política centralitzada
mentre que els altres països occidentals la tenen
o federal o molt descentralitzada. Hi ha matèria
per filosofar aquí... Avui no tinc temps.

Alegre, tanmateix, que tot lo mal vindria de France; al trobar entendre començà a prendre forma rota Lluís XIV amb Richelieu. És aquest el primer gran culpable. Mazarin (dos cardinals) no agrava la cosa per la seva acció car la seva no tenia res de comú amb la de Richelieu, l'agrava per la seva lletícia intrigant i inconsistent. Tot això feu conegut per Lluís XIV, ja de petit, i contribuï a formar-li la seva acció futur absolutista i centralitzadora. Aquesta forma de governar l'exportà a Espanya amb el seu nét, Felip V i el entrà encara dures. L'is. perit de Lluís XIV feu també exportat lo regle passat a Itàlia amb Napoleó III lo qual l'heretà de l'altre Napoleó. Heus ací, doncs, com s'han format aquestes tres estats, i eny que, en aquells temps, (Lluís XIV re proclamava el mateix lloctinent de Déu sobre la Terra) la religió se preparava, amb l'any, amb Lluís XIV i Napoleó l'exemple d'autoritarisme i de jurar que contribuï al centralisme polític estatal i religiós intereuropeu; mas tot això no ensent del gust de les poblacions occidentals no llatines, d'una lo protestantisme en religió i accentuà lo federalisme en política. Tot això explicaria també per que hi ha partits comunistes parts a França, Itàlia i Espanya i pràcticament inexistent eny als altres països d'Europa occidental.

Dimecres, 6 d'abril del 1977.

Fa més d'un mes que no escrit res en aquestes pàgines! És que tinc una feina molt forta: professionalment es la temporada més activa de l'any; a casa el temps l'heu emprat preparant lo nº de primavera de "T.C." el qual m'ho vie d'esser lliurat el propòstat divendres i no sé ni ho serà aquest vespre.

Aquest nº de "T.C." es lo que d'una més treball administratiu car tracte d'enviar notes personals a tots els abonats (i depositaris)

4575

que no paguem regularment; i n'hi ha que
no han pagat mai encara!

Dimecres, 13 d'abril.

Amb motiu de Pongie he tingut quatre
dies de festa; m'han anat molt bé per fer tot
los treballs que comportava l'expedició del no de
jornalisme de "T. E. S.". La darrera i ja en hura mat-
nat los quatre dies vau sortir de casa i tre-
vallant intensament.

El darrer dia, vau tenir la visita inopi-
nada d'un delfí i cuigada, acompanyats d'un
matrimoni o unic que havia vingut a pas-
sar la tarda al cinema "cocheni".

Dijous, 28 d'abril.

Avui, que tinc un xic de lleure, vau a es-
crure un peu en aquestes pàgines. El propi-
ment dimecres, al matí, arribà la Dolce amb
uns dies de vacances. El dimecres regirant ar-
ribarà en Nell amb parents. Aquest ha passat
dotze dies a l'hospital per un angle del peu "in-
carvadé" i dos verruques plantàries. Se proposa
de que ma Dolce passi vuit dies amb coroltes i
després marxar tot quatre a passar vuit dies a
Pòris. En Nell demorarà una quinzena de dies de
parents la qual cosa li permetrà de passar-ne
la meitat a Perpinyà i la meitat a París.

Dimarts, 3 de maig del 1977.

Com previst, la Dolce arribarà dimecres. Amb
me amigue de sa mare vau anar a la car-
golada de "True", un bimensual rovellat, un xic
d'etil "Le Comar enchainé". Després una visita al vell
"Coll-lliué"? Colliuè? i cap a casa. Així, tot tres, cap
a Vernet i a collir farigole.

4576

Dijous, 24 de maig del 1977.

Al cap d'una setmana de l'arribada de la Dalce i de tres a quatre dies de l'arribada d'en Xell, vam marxar tots quatre cap a París, on hi vam passar la setmana. Després retornem de tres cap a Perpinyà i, tres dies més tard, en Xell ve Berlín, altra volta. Ha que tornem a estar ambdós sols i com puc de treball (particular) en tinc més que de temps, no podré més extens en aquestes pàgines, malgrat, principalment, que voldria ha pena de mentar el nostre rojorn a cà la Dalce.

Dimecres, 18 de gener del 1978.

Les dues dates, que parte aqueste pàgina, són ben eloqüents per expressar el buit que separa l'una de l'altra. Doncs, me regalé més, hi ha havent interrupció d'aquestes memòries, i aqueste es de les més llargues. Com que durant aquest lapsus de temps m'han ocorregut i han ocorregut coses (a la família) importants, vai a tractar de currijar-ne lo més important.

Quan vai deixar d'exercir estava en ple període de treball professional (labelització) i a casa, sempre força ocupat. (T.C. - Tèrnet, etc.) Poc després aparegué un fet nou el qual anava a tenir grans repercussions en la meua vida: Normalment per l'agost-setembre havia de retirar-me de la vida laboral, però feine el problema econòmic no resolgut enterament. Entantant aparegué una decisió governamental la qual, per facilitar l'inserció de joves en el treball, preveia, una garantia del "resources" als vells de més de 60 anys i de menys de 65 que volguessin abandonar llur treball. Aquesta garantia estava calculada sobre la base de 70% mínim del darrer salari, amb dues revisions anuals, degut a l'augmentació del

cost de vida.

Aquesta disposició me permetia de resoldre fore
 bé el meu problema econòmic, malgrat l'apre-
 hue del 70% en quèstió, tant més que continuava
 beneficiant de la S.S. i de junta "retraite" fins a la
 jubilació definitiva a 65 anys, després durant qua-
 tre anys encara. De fet, la vida s'ha resolt en-
 care millor car, durant dos anys a més a més
 del 70% en quèstió, hem m'ha atorgat una al-
 locació especial la qual fa que percebi pràc-
 tícament, el mateix quan que quan treballa-
 ve. Això ens va d'altó treballar car correspon
 precisament, als dos anys d'estudi que li man-
 que fer en Vell a París. És una allocació que
 no hem demanat i que no volem ni el be-
 nefici no ve, justament, d'aquest fet que tingui
 encara un fill en estudi, després d'haver acabat
 el servei militar.

L'obtenció d'aquesta "pre-retraite" donà lloc
 al treball a un violent conflicte amb el Dringau.
 Ell volia que partís el 31 d'agost amb el com-
 pany de treball Vila. A mi això me feia
 24 i 11 mesos de treball agrícola en lloc
 de 25 anys justos al 30 de setembre. Però ell
 que s'equivocà en el càlcul, però com que
 no sap reconèixer les seves errors - i en fa mol-
 tes - s'encaparrà i jo també. Finalment vai
 cedir perquè, entre temps, m'ocorria l'aproxim-
 ació de la "pre-retraite" en quèstió la qual me
 donava entera satisfacció. És, precisament això
 qu'ell temia perquè sabia que la seva posició
 era il·legal.

Aquest conflicte, arranjat al darrer minut,
 creà una sèrie de trivertors i fa qu'eu lloc de
 marxar en perfecte harmonia, feu fore violent.
 D'ell no li vai dir res; als president, que va
 manobrar tampoc. A ell l'he berrat del quadre,
 no reb, dels audes, nió de les concepcions; als
 president manobrat no, un dels quals vai tenir
 l'ocasió de saludar, el mateix mes d'agost, a
 l'universitat catalana d'estiu. El company de

Travall van fer, a l'últim moment, reu-
te'm el regal que tenien previst. Però el fet de
que no vagi a veure'ls a l'oficine, ha pro-
duït un trellucament, malgrat que, segons n'An-
drée, sigui favorablement recordat per tots, com
a company de treball i com a competent,
inclinat pels Presidents.

Oficialment James vai restar salariat fins
el 31 d'agost darrer. Les vacances d'agost i fins
vers el 15 de setembre van estar a Veiniet.

Durant aquest període van rebre parents i
amics; els més importants, per la circumstàncie,
foren els pares i la germana d'en Gal.
Podem dir que van celebrar les "fiàngdilles"
Pae-Dalce. A mitg setembre van partir cap
a Estrasburg, estant-hi tres dies de visita i
de ensenyances-estudi del proble abraçat. D'Estras-
burg partirem cap a Berlin-Oest. En Vell
ens esperava a l'estació. Van estar allotjats,
molt bé, en un pavelló-hotel per parents de
militars de guarnició, en la gran caserna-
franc que feu, la del mariscal Goering. Podem
menciar especialment i utilitzar alguns dels res-
taurants civils de Berlín-Oest o els militars del
sector francès. Aquests darrers eren baratíssims,
els altres caríssims, almenys per nosaltres, amb
el canvi de moneda.

També van poder anar a fer una
visita a Berlin-Est, costat on hi havia, abans
la tenebradura, el cor de la vida. Aquest cor
ha estat reconstruït, pràcticament, amb el
mateix estil d'abans; això fa que, mal-
grat la fredor de l'ambient la vida sem-
bla més normal qu'a l'oest on tot, o quasi,
ha estat bastit en ultramodern.

La visita i ensenyances de Berlin-Oest fan
facilitats per una família alemanya, qu'el
Vell va aconseguir. L'única que la dificultat
de la llengua no va permetre de veure ni la
muller (de l'Alemanya) o sa filla, eren millors
"eiceraue" qu'ell, car, amb un bon "eiceraue",

haquèssim après moltíssim més.

A fi de setembre, comencement d'octubre retornem cap a Perpinyà; amb en Nell, llicenciat. Aquest va haver de començar a preparar-se per reprendre els estudis a aquesta vegada direcció París. Jo me vai llançar a fer el 1er de tardar de "T.C." Mentrestant Totraut's anava a forçant. Com qu'és forçat d'esperar tants anys per anar a Barcelona, és a dir, per retornar al meu país, me'n haviem passat les ganes, l'Elisabeth va voler trobar la manera d'ir a qu'enguany, en lloc d'anar com cada any a la tomba de sa mare, me calia anar a la del meu pare. I així feu com, fora de 39 anys després, vai retornar al meu país. El primer dia, al vespre, reuní amb la major part de la família, a cà la mare germana, recorda que, considerava ben xic com estranger a casa mare, tant més que hi havia variats membres que hi coneixie. A poc a poc, aqueixa primera decepció anà passant reintegrant-me més o menys.

Aquesta primera estada feu de tres setmanes, me de les quals la vam passar entre Lleide i terres. A Barcelona (i a Montcada) no vai trobar cap amics. A Lleide sí, si bé, dels que foren els meus intims cap: o morts o residents en altres llocs. Per Lleide feia 45 anys! És molt, massa. De dones, tanmateix, en vai trobar fàcilment, me: l'Estrelle. La Gregori estava absent. Ambdues són vistes.

A l'Estrelle me decepcionà encara més que quan va venir a Barcelona. Belle, malgrat els seus 59 anys; molt belle, digué l'Elisabeth; elegant, more ríque (profitadora del franquisme?); però tan "burra" com abans. No s'entigué a l'altura de les circumstàncies, ja que la vai anar a veure amb la dona i la filla Natalie; és possible que fins que me certe inquietud, tant més si fos efectivament una profitadora del franquisme. A la fi de la visita, tanmateix, potser assermada, la cosa feu normal.

De Terres proque use en pue dir: hi he naixcut i pascu. La casa pairal (mairal caldria dir) quasi en ruïnes per culpa de l'ende hereu, joort fa poc. Hi vai conèixer dos veïns fermans (Antoni i Antouette); però com que no hi havia viscut mai de records no m'hi ha. Gràcies, taurmateix, a la lectura de la meua partide de naixement, vai proquer saber en l'huia de naixer, si la meua vinguda al món s'hagués realitzat mes detunats abans: Al carrer baix de Sant Pere, nº 23? de Barcelona. Del número no me'n recorde pas bé; mes vai anar a identificar la casa, de retorn a Barcelona.

De Terres a Lleide i retorn a Barcelona.
De Barcelona retorn a Perpinyà amb para de a càr Matamala a Gerone.

A Perpinyà la tasque principal feu la de fer el o d'hivern de "T. C." i un nou viatge ràpid i curt a Barcelona. El dit o d'hivern sortí de porouse la vetlla de Nadal. Vam passar aquestes festes feut la preparació de la seva expedició i, per Cap d'Any, altre cap cap a Barcelona amb un o ell i sa mare. De retorn, en o ell cap a París, en o veulle que estudié seriosament, i novaltres a caseta. Jo he acabat per proar totas les meus uses al dit o raó per la qual he emprós, o veulle, de resomental a o veulle en aquestes fràgiles. Considerant que he anotat l'essencial de l'o veulle regut durant l'interval, me paré per o veulle. D'ore, dudavant, m'vai notant regularment tindrè o veulle de reproendre i d'ampliar uses i fets breument con signats o veulle.

Dimecres, 20 de gener.

Abans d'air al vespre, i air, vai o veulle. tít a dues reunions por. electorals catalanistes en vists a una entere entre les diverses o veulle. cians interessades. L'idee era de l'o veulle Fere

4581

Filles, de Colletres i me va proposar qu'ho fes en
nom de "T.C." per possibilitar una més gran au-
diència. L'eco no feu pas molt gran impacte que
- a part individualitats que hi estan d'acord - menys
vingueren els germans - enemics de l'E.C.T. i de
l'O.S.A.N. Tanmateix, el resultat haurà estat
positiu i, potser, n'eixirà el camí de llur re-
conciliació; es en aquest sentit que, per la
meua part, pense aportar-li una nova con-
tribució.

Així també vai anar a assajar breument
un cotxe Mazda del mateix model tipus qu'il
qu'aj començat. Araig positiu.

Dissabte, 21 de gener.

Albò de la contribució a l'entesa E.C.T. - O.S.A.N.
sembla que podria ésser positiu si acceptessin
les conclusions del breu projecte d'organització
que tractaré de proposar-los-li. Avui l'he redactat;
ara m'hi caldrà pensar encara un xic abans
de posar-lo en forma definitiva. M'he efectue-
ment, profunda reflexió car, si es veritablement
bo seria aplicable a totes moltes altres entitats. De
fet s'agiria d'aquella valució que feie temps
creare.

Dilluns, 23 de gener.

Heu acabat d'estructurar el projecte d'organitza-
ció en qüestió. Me'l cal posar, en bona presentació,
a màquina i anar-lo a portar a les organitza-
cions interessades.

A part d'això he notat dues idees noves:
una vers l'energia i una altre vers les malalties.
Tanm hi hauré reflexionat més ja veurem si
valen quelcom.

Avui, com avui no sortim de casa, on, a
més a més del treball, hi ha lectura, música
i televisió.

Dimenge, 29 de gener del 1978.

Dimencres propassat vai marxar cap a Barcelona (4^{on} viatge) per anar, principalment, a veure l'estat del meu cas a la Caixa de Pensions. Profitant del meu primer viatge (novembre) vai anar a veure, a informar-me. Segons sembla tindria dot a una sèrie de dots. El meu cas - l'últim de conseqüències de la guerra - no ha estat encara estudiat. Ho serà, probablement en febrer. Ja veurem què en sortirà.

Vai profiter d'aquest meu desplaçament per ocupar-me de "T. C." principalment de la publicitat allà baix i fer "le point" amb el Coronamole a Ferane, en, a més a més, vai visitar la part vella de la ciutat, la qual és veritablement monumental.

Dimencs al vespre estave d'ator. Així, l'irritable, treball tot lo die per "T. C." amb tota la paperassa portada de Ferane. Qu'el vespre vam anar all'eine a veure el film català: "La ciutat cremada". No n'he d'acord amb els elogis que se'n fa: És molt "decensu", massa pesat al gust del die, quan l'època és de 1899 a 1909 i hi ha hi ha escenes molt boniques, n'hi ha de molt dolents. Aleshores dient que podries haver trobat o orientat millor el tema del primer ^{non} film parlat en català, car quasi hi ha més parlat en castellà qu'és català. Amb un film així l'afecte simbòlic al Rosselló és ben freqüent avor, i a València i Dalcares no gaire més.

Així me passe lo die ~~per~~ continuant pesat feine al die i lecture sudaheride.

Dimenge, 3 de desembre del 1978.

Deu meus sense haver escrit res en aquests pràgins! Si die qu'és per manques de temps - i d'ambient - sembla

que seria una mentida, estant jubilat com feia ja mesos que estavei aleshores. Dues en realitat es així. Continue, malgrat la jubilació, mantenint-me temps i ambient, he estat tan agraïat que ni jo mateix m'ho arribava a creure: entre viatges "T.C.", Veruet, etc. m'ha passat lo temps habint, fugisser.

A Barcelona he anat nombrosos regals més; ni he perdut, inclús lo compte. Continue reure honor obtingut un resultat en l'afar de la "Caixa": d'un mes a l'altre, ha fet ja un any lo mes passat. L'última notícia era de que tot estaria clar per abans de Nadal; comença a dubtar-me.

Per la primavera passada vam tornar la visita a St. Chamas. Poc després vam anar a tornar també la visita als pares d'en Gai. Com que vivim al sud del departament de Landes, doncs tocant al País Basc de France, vaí ferir l'idea de retornar a Perpinyà, no per aquest costat dels Pirineus, sinó per l'altre. És així que vam entrar a l'Estat espanyol per Irun, avant a visitar St. Sebastià, que tant bonie evocat quan estove a càl Guin a Lleide. D'allí cap a Pamplona i, reuupri seguint els Pirineus, vam arribar a Pont de Shert i Malpas, que no bonie revirt des de qui's vai marxar a l'edat de 7 anys. Fou una evocianant evocació dels primers anys de la mare vuda. Vai parlar amb un home qu'hoie esset almeun del meu pare i que's recorde molt bé d'ell, de la mare, d'en Puc, etc.: meus, de qui eren fills, els meus pares, per quin motiu van haver de marxar, de la mala mort que va tenir el capellà, enfraible de ranció del pare, etc. Me feu agradable de sentir ho d'un altre que d'un familiar, car jo ere mesos jove aleshores i tots ls versius ulteriors eren familiars. Vai retrobar la core-escola on vivieim, mes estavei eufentada, a cause - me digué - d'un desaique de

clavere que no memore elles i que
 recorda les fundacions. Tot ho vai trobar com
 l'imatge que me n'havia esdut al partir-ne
 als 7 anys, ni bé en molt més pretit. L'esglé-
 sia, la place, els carrers, les cases, etc. tot era
 més gran en el record qu'en la realitat. A la
 millor, amb el temps, això d'evallar
 certs records deu ésser un fenomen nor-
 mal car, pel que respecta a mi mateix, al-
 menys les portaus, - que m'ho han dit -
 la víria Lola Marcellis i l'amique Carme
 Celaya, m'han trobat més baix del que
 diu, que jo se. Soure que hagi entrat en-
 core en aquest període de la vida en el
 qual hom perd l'alçada; ho podria comprovar
 immediat-me, empero no'm preocupa.

Devant les vacances de primere torné,
 vam rebre (tres retmans) la fille d'aquell
 matrimoni berlinés que rebie en Nell a
 Berlin durant el seu servei militar. Fou
 una experiencie que no tornarem a repetir
 car aquella nieta resultà ésser una extra-
 ordinàrie demergeride.

Acabats les tres retmans en qüestió, vam
 marxar tots tres cap a París, on ella va prendre
 l'avió cap a Berlin i marxar, tot esperant
 qu'en Nell comencés les seves vacances, vam
 anar al nou allotjament de la Dolce on l'E-
 lisabeth l'hi instal·là els cortinatges. Vam a-
 nar a París passant pel centre i fent nit a
 Issaire per veure la família de St. Thibéry,
 on en Jean-Pierre hi està destinat en la
 gendarmerie.

Vam retornar cap a Perpinyà amb
 Nell i aquest, un cop ha reprès del curs uni-
 versitari reprenqué el camí - amb el tren -
 de París sacolant el curs obtenint la lli-
 cencie de ciències de l'informació (periodiste).
 Per les vacances d'estiu retornà, aquest ve-
 gada acompanyat de la seva amique - Syl-
 vie - També vam veure la Dolce i la Faté.

L'estiu ho vam passar a Veruet treballant amb a burro però acabant, pràcticament tot lo que maneuava fer sucre. Manque encara una cosa important: la clauquere; mes cal esperar qu'el pla municipal ho permeti.

Amb motiu del Saló de l'automòbil vam tornar a París el mes propostat d'octubre. I amb motiu de Totraut, vam retornar a Barcelona. Una setmana a París, una altre a Barcelona, la publicació del nº de tardor de "T.C." i ara les preparacions d'aquesta publicació i el començament de la preparació del nº d'hivern el qual serà el darrer d'enguany i el darrer de tots, car he decidit de suspendre la publicació. Per quins raons? Per vèries. Arrel es massa tard per exposar-les; deixe-m'ho per un altre die el qual espero que no serà dies de deu mesos més...

Bellumb, 11 de Desembre del 1978.

Parlant de les raons en qüestió començaré per dir que, durant molts anys, per manque d'Femp, no havia pas pogut ocupar-me dels aburats que no pagaven pas. Enguany hi he esmerat moltes hores controlant i adreçant un imprèn especial a cada debitar. Malgrat qu'ho he fet ja 3 vegades (nº de Primavera, Estiu i Tardor) el resultat es molt fleix. Resten encara la meitat, aproximadament, que continuen fent el rord. Aquesta gran variació - o negligència - de no pagar la ridicle quantitat de 10 frs. per any, ha estat motiu d'una gran decepció.

Una altre decepció, omís gran encara, ha estat la de la publicitat. Des del meu retorn a Barcelona, fa un any, ~~per~~ vaig empresonar una sèrie de gestions amb noves agències de publicitat. Penso que si Hoval,

4586

Perpinyà, en feia - gràcies al concurs del seu director, Sr. de Cernulier, mort recentment - una quinzena per N^o, quan no hi ha ni indústria ni gran comerç a Perpinyà i en molts comerçants no són ni catalans, a Barcelona, a Gerona, per tota la coste hi havia grans possibilitats: gran indústria, gran comerç, gran turisme, force possibilitats d'exportació, etc. sense comptar els anuncis de tipus filantropia (els de Perpinyà ho són tots), sense comptar qu'agui sense, màxim dos èxits mil catalans i allà variis milions! Malgrat tot això, un fracàs complet: ni un sol anunci.

Sense perspectives noves en publicitat, sense poder fer pagar, la meitat dels abonats, sense equips per fer tots les tasques sense una situació ben definida, administrativament parlant, (oficialment es la patrona de l'Impremta la responsable - com fou previst al començament - quan de fet sóc un client il·legal, tot això i moltes altres coses, han acabat per destruir el meu entusiasme i he decidit de jubilar, amb el darrer n^o d'agost, en silenci als qui han pagat l'any en venut, o sigui 1978.

Dijous, 7 de desembre.

Així va anar al cinema a veure un film que tracta de l'escàndol de l'especulació sobre l'escassetat del sucre en 1974 quan era un any de collita de remolatxe superabundant. Era dir que's va provocar un rarse de sucre quan n'hi havia més que mai; tot això, naturalment per fer pujar, artificialment, el preu i per 'fartums celestials' certs grossos, pluriant els pobres petits qu'havien mit l'hora d'uriquir-se. En resum, una pel·lícula que t'afirme en les conviccions que d'aqueixa inècua societat s'ha de destruir tot o quasi.

Air també era un altre die renyalat: el 56è aniversari de l'Eli. Elle, air, 56 anys i son pare (qu'està ^{ave} amb nosaltres), ovell, 88 anys!

Divendres 8 de desembre.

Abeus d'air hi va haver referendun a Espanya per aprovar la nova Constitució. Per mi, a-
 quette mena de consultacions, rote l'aparició d'es-
 ser altre democràtiques de fet no'n són gens, car
 els votants no estan en condicions de votar si, veri-
 tablement un tal document - llei de base - es el
 millor possible. La "Democràcia pel cim", en lloc
 de "per la base", t'obliga a prendre partit, a votar
 per la solució menys mala per tu com la
 menys dolent. És lo qu'haigés fet si haigés vo-
 tat; es així que ho vai escriure a "Avui" el
 qual ho publicarà el 03 del corrent. Si la meua
 abotenció no s'haigés pogut confondre amb
 els neutres, vacil·lants i dubitot amb els "jemenfu-
 tistes"; abotenció no'n haigés tret una manera
 de significar el meu desacord amb una Consti-
 tució insuficient, falsement democràtica en molts
 aspectes i inacceptable en més d'un. Votar contra
 era encara més perillós car era portar ai-
 que al moll de la reacció i dels enemics de
 tota democràcia (54% dels votants contra 88% a
 favor). Dues, ni de q abotencions, en resten els
 desprecuprats de sempre (22% en el referendun de
 desembre '76) se pot dir que hi ha hagut 10%
 d'abotencions conscients, volguts en tot el
 país, oi bé aquest 40 no es uniforme en tot
 ell; és inferior per tot i molt superior en Pa-
 lleia (59), Bascònia (54), Artúria (38), Canàries (30) i Catalunya (32)

En curió de estatut l'ordre d'aquest 40:
 Palícia, tot i tenint un procés autèntic menys des-
 desenvolupat que Bascònia, hi ha més descontents;
 es que Bascònia, malgrat l'E.T.A., hi ha ^{qui} tenen que
 tindran un estatut comparable, almenys, al del
 1936. A Artúria - la que jo dic la gran frustra.

la-se veu que va present consciència d'alguna frustració. A Canàries va guanyant el sentiment nacional d'un poble que no té res d'espanyol. ~~En~~ Seguint a Catalunya, es veu que veure ~~al~~ al començament d'establiment de la Generalitat, el 40 ha guanyat enet més elevat de 32%.

Tornant a la meua posició diré qu'havent-se obtingut, de manera més que clara i legal, la desaparició de l'antic estat franquista, la nova Constitució esdevé "l'enemic a abatere", en el sentit que cal fer per manera de modificar-la o suprimir-la per una altra que sigui federal o, millor encara, confederal, també tots les reconeixences i dissolubilitats possibles, car es antinatural, antinatural i anticientífic de continuar dient Espanya, una indivisible Espanya nació, quan tot just es un estat.

Dimecres, 9 de desembre.

Comença a preparar el n.º d'hivern de "T.C.", el darrer número com previst. Llevat ~~de~~ de qualques encàrrecs a fer "en ville", me passe tot lo die a casa treballant.

Així, a l'aurar o crear el corres de "T.C." a l'Impremta, hi vai trobar resposta (a curt recu requit) del Redactor en cap de "L'Independient" d'una demanuda que li vai adreçar per en Nell. De moment, com previst, no hi ha cap vacant, mes diu qu'espera la meua visita en viertes a l'avenir; també diu que voldria conceipir en Nell quan estigui de retorn.

Dijous, 10 de desembre.

Tot lo die segueix eixir de casa, llevat per anar a comprar lo diari. No estic content, empero, de la jornada, car quasi

4589

no he fet res. Per la tarda, hagués pogut fer
~~algos~~ algun article per "T.C." quan ha vingut
a veure'm un tal Armandou, amic d'el
Nell; se veu que no l'he presat perquè la
visita ha estat llarga. Menys mal que
llegit.

Dimarts, 12 de desembre.

Air vai anar a fer la visita demanada
al redactor en cap de "L'Independant". Fou
cordial i probablement positiva. Com que
sembla que, potser, li haurà quedat
dins de los meros, voldria certificar
abans en Nell, li vai dir que vindria
entre Nadal i Cap d'any. Encara qu'en-
grany estore decidit de que no baixaria,
mal que vindria car val la pena. Així
almenys, ho estenem l'Éti i jo (ja veurien
quina vera la seva reacció). L'Éti n'es-
figué tan contente que no ^{va} poder concen-
trar-se en res més durant tota la
tarda.

Aquí hai rebut la regere resposta de les
cinq que vai fer al mateix temps pel
travall d'en Nell. En la d'en Thérog, mes
no del Thérog que jo veie - el de "La Voix
de la Patrie" - Crec recordar qu'aquest estore
a la redacció de "Matoh", emferò al veure
un tal Thérog a la televisió, vai veure qu'ere
ell qu'havia canviat. Doncs, aqueste gottio's
vuse cap efecte.

Dijous, 14 de desembre.

Així i aquí treballant pel número d'hivern
de "T.C." A part d'això he més d'observa-
ble.

Dissabte, 16 de desembre.

Continue treballant quasi exclusivament

H590

per "T.C.": pel proper número, correspondèn-
cie, publicitat, etc. També mateix - ja comença
a no corre darrere l'hore' com ho feie
abans. Quan llegeix ho fai amb més sos-
see calmement inclús; quan menja co-
mença a acostumar-me a fer-ho més
a poc a poc; i qu'encara no hai progut
fer es dormir més qu'abans: prop d'un
any i mitg després de no enser inclús de
l'hore pel treball, encara continue portant
el mateix ritme de dormir; potser, a hui,
me desbotle més d'hore que quan me
calie llevar per anar al despatx: abans
d'air, per exemple, a les 5 - $\frac{1}{4}$ de la matina-
de i, lo més sovint abans de les sis. Es
una veritable estupidese, més no hi puc
fer res encara i dubte que'm porgui mo-
dificar molt car sempre tindrè quelcom
per fer; en canvi, a Barcelona darne
un die més perquè sé que notine res
per fer a case del meu germà.

Dimarts 19 de desembre.

Heu anat a Veruet. Poc després d'haver
arivat m'ha telefonat en Jean Roca,
aquell excompany de la Caixa de Pen-
sions que vai contribuir l'any passat i
que's jubila el 31 de desembre. Segon ell,
creu de la mateixa categoria oficial ma-
jor i hauria de tenir els mateixos dret.
El motiu de la seva comunicació era
per anunciar-me qu'havia rebut - anant
a la Caixa - qu'el meu cas estava resol-
gut, favorablement avell, sembl, de la
meua recent lletre al Director general
(datada del 12). Ha afegit qu'el meu "dormici"
"dormie" en el despatx d'un subdirector. De mo-
ment no sé res més. Caldrà esperar sobre
la comunicació oficial. De totes maneres,
es una molt bona nova.

Dijous, 23 de desembre.

Hai acabat de redactar ^{cair} tots els articles pel darrer número de "Terris catalanes". Aquest darrer, com el primer, el text e, quasi, exclusivament meu. Si tot va bé, haurie de rebre l'edició el 12 de gener proper i deposita'l a correus el dilluns 15. En aquest cas, lo retard encara no seria d'un mes, car normalment, haurie de parèixer abans d'això.

Dijous 28 de desembre.

Aquí la Dolce ha fet 29 anys. Li hem parlat tots tres, per telèfon, per felicitar-la.

Die tot tres perquè ~~de~~ air va arribar en Vell, com prevint. Aquesta tarda hem anat a la vitite prevista a "L'Independant". En Vell ha estat content d'aquest primer contacte amb el Redactor en cap. Hem quedat que farie un "stage" de prove aquest estiu (maig-juny), si es concluent segurament que ja hi restada. No cal dir com de ditgem que sigui així, almenys que se li potentis, abans, que com de millor, cose molt i' improbable, tant més que, pels temps que corren si pogués començar així la carrera seria una gran cose.

Aquests dies estie molt ocupat preparant adreces i comptes pendents pel proper número (i darrer) de "T.C."

Dilluns 1er de gener del 1979.

Dijous en Vell, amb el seu amic Michel, va marxar cap a Barcelona.

Així la família de Servian - retorn a Barcelona - va venir a dinar, emprtant-se Papé el qual ha passat un mes amb nosaltres. Aquí jo haurie d'anar a Geneve per afers de "T.C."; m'he entès amb en Natanael per tal de que m'emiei els papers en qüestió per l'autobús de linye. Això

4592

fa que comence l'any nou treballant per T.C.
i sense moure'm del cas.

Dijous, 4 de gener.

Si tingués la publicitat, de l'agència Havas, ho tindria tot a punt pel darrer N.º d'T.C.; així la campaginació podria començar tot seguit o, per exemple, el proper dilluns. Malauradament, en Sabarrou, (l'agent Havas) continua sense fer ni tenir les seves promeses. Això de la publicitat Havas és un altre dels problemes que m'he de plantejar més: per cada número m'heig de transferir en fideliari.

La part administrativa m'ha donat, també, una feina enorme. En la quarta vegada que enguany faig els comptes individuals de tots els que no paguen (la meitat environ).

Dilluns, 8 de gener.

Dirroble' proposat vam anar a Venet i air a Servian. Aquella regone sortida fura perquè el Vell no's va veure la ritmala passada quan retornaven de Barcelona, probablement perquè el Vell estava encara a Barcelona.

Dimarts, 9 de gener.

Air al vèrso, (21.º) en Vell reprengué lo tres cap a Paris. Finare qui allargà l'estada més del previst, (4 dies de més) malaxa amb recança i pensant ja a veure si podrà venir per les vacances de Pasqua.

En conjunt, a queste vinguda ha estat positiva, car ultrè la qüestió de "L'Independant" hi ha hagut possibilitat d'explicar-se robe altres possibilitats periodístiques i altres, sense comptar també el cas Sylvie.

Dijous, 11 de gener.

Air, després de rogar, a l'arribar a l'impremta (hi vai cada nit per la campaginació de "T.C.") vai trobar la resposta de Maurice Boujot, el director de "Midi Libre" resposta que ja no esperave. És molt amable, diu que's recorde perfectament de mi. Referent a la meua sollicitud per en Nell diu qu'ells efectius estan complets, més que, si vol, el pot prendre durant els quatre mesos d'estiu; és a dir, dos més que "L'Independant" de fet, ve a ser una proporció força similar. Si este d'acord em demane d'entrar en relació amb el "nostre amic" - diu - Paul Bertrand el qual es l'embarcagat de recutar els periodistes suplementaris per la temporada d'estiu. Amic mateix li he adreçat un mot de cita o apuntament.

Villanua, 15 de gener.

Lo prop-passat divendres vam acabar la campaginació en quierció. El tiratge, plegatge i lliurament acabarà present la present setmana; d'ara no compte tenir-ne lliuració, ^{mes} que divendres vinent.

La fi de setmana l'heu passade sense sortir de casa i sense res d'important.

Dimecres, 21 de gener.

Encara hi ha altra setmana d'espera pel nº d'hivern de "T.C."! Quante paciència cal tenir! Com que tot ho tinc a punt per preparar l'expedició, m'hai passat la setmana sense estar pas gaire aqueferat; m'hai profitat per llegir force.

Dijous, 01 de febrer del 1979

A la fi hai acabat d'expedir i distribuir el darrer número de "T.C."! Quine final!

4594

Cum si no n'hi haguts prou amb l'ordinària, ca-
de vegada hi ha un error o altre de l'im-
premta la qual ens obliga a treballs su-
plementaris; aquesta vegada han mancat un
centenar d'exemplars, qualcuns contenen quatre
pàgines soltes, etc. En fi, dins de poc temps
(quan les incidències d'aquesta tramada hauran
passat) podré pensar, verisimilment, a tractar
de respondre aquella obra que fa tant anys
qu'està en gestació.

La setmana passada vam anar a Servian,
Montpeller, Salon, St. Chamas, Aix i retray. A
Montpeller l'objectiu era entrevistar-nos amb un
Paul Gertraud; la retroballé feu molt agradable
i vam resoldre la qüestió tal com desitjàvem:
Si en Nell hagués pogut començar la carrera
com periodista esportiva, l'hagués feta, definitivament,
per mes de maig vinent, car n'hi ha un
que se'n va de retir.

A Salon hi vam anar consultar el Dr.
Rigaud, un amic (ell i la seva dona) d'estu-
diants de ma dolça; era per l'Eli i volia una
consulta sobre altre interès que el mèdic, cosa
rara aquí en diu.

Cum que Salon està molt aprop d St. Chamas,
en vamprofitar per anar a veure Asunció i
marit (Charles) i l'endemà elle volgué qu'aviséssim
a veure la seva filla Roseline a Aix.

Dissabte 03 de febrer.

Des del 1er d'aquest mes qu'en Nell ha dei-
xat d'habitar en la Ciutat universitària de Nan-
terre per anar a una casa particular del 17^è.
Ha pres la successió d'un "dues pees" qu'ocu-
pava un camarade de facultat; dues cam-
bes separades, en el mateix replà. No hi ha lo
confort modern, però tindrà lo calure i la tran-
quil·litat que li manquen a Nanterre, on, a més,
a més, lo confort modern havia acabat per
desapareixer degut a la malvolença dels es.

tudiants que no respecten res i a l'inèrcie de l'administració. És, evidentment, comés car de cloquer (+ d'un terç) empero hi estem d'acord per altres raons.

Dissabte, 10 d febrer.

Hai tingut tot lo die en Matalaule amb mi passant en revista totes les possibilitats de continuar "T.C." Jo ja hai rebut, directament, i ell me n'ha portat d'olla baix, nombroses lletres de desconsol d'abonats, al rober que desapareix "T.C."; també n'hi ha llovent per telefon. N'hi ha que ens adreça masses ditiràmiques elagis; n'hi ha que sembla tan sincer que fau veure les llàgrimes als ulls; fins i tot, n'hi ha un que considere d'aqueix perdut com n'haquis perdut qualcú de la seva família pròpia. N'hi ha també que's proposen per pagar més per suplir al que defallen; n'hi ha un que s'ofereix a pagar 500 abonaments, variis fau diverses suggestions, ~~diverses~~, qualunes d'originals.

Diumenge, 11 d febrer del 1979.

Avui es un aniversari poc ordinari: el 40e d'estar fore. Ha, exactament, 40 anys, en efecte, que, tal die com avui, entro pel coll d'Ares i anòvem a passar la nit en l'"hau-gai" d'une masie prop de Prats de Molló.

Quarante anys! Aviat està dit, quan hi haurie tantes coses per dir. Però què dir-les? Aquest diari, malgrat totés les interrupcions que ha tingut, en registre prou; també "T.C." se n'ha fet eco a més d'une.

Dilluns, 12 d febrer.

Penso més del que creie en aquest 40e aniversari. He enviat el die d'air, i el d'avui, de fa 40 anys. Semble un roumi! Y curiose minúsculament: sense fer-ho exprés avui heu anat a Port-Bo, on no hi haurie estat mai encara.

Es a dir que fa 40 anys entrava a l'estat francès venint de l'Espanya i avui feia l'invers; encara que novès ha arribat per una passejada, ha estat motiu de noves evocacions.

També he evocat (amb d'altres companys i companyes d'aquells temps) na Carme Achura, i fins i tot m'he sentit més disforat envers ella; amb l'estat d'esperit que tinc avui, si ~~no~~ trobés a St. Sebastià, em la jorinaveré passada, segur que ho gués ^{anar} fins a Eibar per tractar de veure-la, i si aquest estat continue ho faria encara, mes es massa lluny Eibar. I si tractés d'entrar en contacte per correu? Al cap i a la fi potser vai error massa sever!

Dimarts, 14 de febrer.

L'idea de tractar d'implantar de nou amb na Carme ha anat prenent forma i forma, probablement li escriuré per veure.

El diari "L'Independent" continue la seva sèrie d'articles commemoratius del 40e aniversari de l'exili dels republicans espanyols. Fou, i continue essent el més gran d'Europa. Malauradament, en altres continents, de de llavors ençà, n'hi ha havut de més grans i de tant o més dramàtics.

Fitir vau anar a Veruet i ens hi caldrà tenir la setmana vinent per començar a podar els arbres.

Continue arribant llets de recerca per la desaparició de "T.C." La més curiosa arribada és la d'un professor (alemany) de català de Berlín, el qual viu que l'ortil passat aquí amb una quarantena d'estudiants alemanys de català. Fou també l'animador principal de la setmana catalana de Berlín. El Dr. Til Stegmann ens evocatge a continuar i praquej els obituaris 1978-79 i 80!

Dijous, 23 de febrer.

Finalment, continuant l'evocació d'aquest 40e aniversari, la setmana passada vai escriure a ma Carme. Hai rellegit (feie molt temps que no ho havia fet) els primers toms d'aquest Diari i, relativament a la guerra, m'hai recordat de moltes amistats, a les quals dee agrairment per motius diversos, particularment amb el d'aquella terrible setptienne que vai tenir.

Profitant del viatge que tinc projectat, per la primavera que ve, tinc l'intenció de retrovar les amistats, en qüestió que podré i palisar-les li la mere reconeixence. No serà cosa fàcil i es probable que torni a retrovar force morts, car és, més encare de 40 anys, són fins a 43 anys només pel període de la guerra.

L'evocació de Malpàs, la primavera passada remontave a 55 anys encare a mínim, poquent auar fins a 58/59 anys, car és allí on' vai patrar els primers 7 anys de la meue vida, tenint-ne, auui, 62 $\frac{1}{2}$ es fàcil de comptar; es probable qu'els primers records de la meue existència, que cauervo, seuen remontan a menys dels meus 4 anys: lo bateig d'un germanet, de quin? lo viatge, a cavall, de Malpàs a Pobla de Segur o a Tremp di, a continuació, en autobus a Lleida? lo meu primer retorn al vilatge nadiu, on els padrins guardaven el meu germa Tonet? Aquests deden esser los més vells; després ja venen los de 5 a 7 anys: configuració del vilatge, de qualques habitants, de l'erglésie, de l'ecole, de tote la família, de l'hoat de la case, de qualques ja amistats, de qualques besties, dels nostros rojerus d'estue a Pont de Suert, etc.

Dijous, 28 de febrer.

Air va esser un nou motiu per continuar evocant el drame de la guerra d'Espanye: la Televisió francesa va passar un film italia sobre

l'assassinat del gran poeta Federico García Lorca a Granada, els primers dies de l'auge-
 caument fecciós. Hi vai aprendre coses que no sa-
 vie sobre aquest el molagunyat poeta. Per altre
 banda, aparequí, ben clar, ço que ja ravia; és
 a dir, entre la diferència fonamental dels crims
 franquistes i ~~els~~ los de la zona republicana. En
 aquest feu lo fet d'incontrolats, mai de les
 autoritats governamentals; en la zona franqui-
 ste ho feia, les autoritats mateixes i quan no,
 ho investigaven. És a dir, ^{que} en lo cas de García
 Lorca, el governador militar investiga l'as-
 sassinat, per no dir que l'ordene, en lloc de
 presentar el delinqüent a un tribunal civil, o
 militar. I carregat - amb d'altres - en un ca-
 mió marxà cap al terrible "praseo". Si enuix
 l'haguessin fusellat! No; los més joves los invi-
 taren a salvar-se corrent a través camps, abo-
 tent-los com si cacessin conills! García Lorca
 i un home d'estat madure i coix, foren abatuts
 pel clavere. És force possible que l'evocació
 fete dels últims dies de vida del poeta en aquest
 film, correspongui a la realitat històrica,
 car me rembla force ben documentat, i com que
 Italians no són pas com los nord-americans quan
 fan pel·lícules històriques, crec vàlida la meua su-
 posició.

Direcció, 9 de març del 1979.

el 14 del current hi va haver noves eleccions
 legislatives a l'Estat espanyol com a conseqüència
 de l'adopció de la Constitució. Hai esperat en va
 tots aquests dies per veure si podie recollir en la
 premsa, un quadre comparatiu, dels resultats de-
 finitius, amb els de les eleccions ~~constitució~~
 de juny del 1977. Pue notar, lamentable, que
 hi ha florsat un ço més elevat de no votants
 - els desillusionats - i ~~una~~ una veritable naixença
 de formacions autòctones, principalment
 a Andalusia i Canaris. És del punt de vista

política, poques variacions: el centre-dreta més con-
 centrat en l'U.C.D.; la dreta clàssica i franquista
 pràcticament inexistent (com a França
 després de la lliberació); l'extrema esquerra
 desparada en una multitud de partidets.
 A Catalunya nete majoria de les esquerres
 com en les precedents legislatives; a Espanya,
 semblable el contrari, com veu qu'ere en les
 drets legislatius anteriors. De fet, sembla que
 per ubs, Espanya, en conjunt, no es d'esi-
 querra, com no ho ere l'any 1931, ni, proba-
 blement, l'any 1936. Tampoc no ere d'extre-
 ma dreta com l'oixquement l'aquiditzà
 l'un costat, i d'extrema esquerra de l'altre.
 Sembla un rotory al panorama polític del
 1931 amb un estat monàrquic en lloc de
 república; es a dir, qu'es la mateixa burge-
 nia la que té el poder i que, si rap ever més
 intel·ligent qu'aleshores, podrie realitzar la "vira"
 revolució - imitant altres burgesies occidentals -
 pacífica, com l'ho vie iniciat la burgesia
 catalana del 1931 i que l'incapacitat de
 l'Espanyole arrosregà a la catàstrofe del 36.

Dilluns, 12 de març

Dissolts i dismenyats hem assistit, invitats,
 a les manifestacions de fusió entre el P.S.A.N. i l'O.S.A.N.
 atrement dit, els partits socialistes de lliberament
 nacional del Sud i del Nord respectivament. Han
 exollit, molt simbòlicament, per aquest exdve-
 niment, Arrià, en el costell (o, més ben dit en
 l'altre emplaçament del costell) del qual han
 fixat una plaqua de marbre commemorativa
 en honor de la naixença de la nació catalana
 i del primer comte independent de Barcelona
 fill d'Arrià de Conflent. Han estat un acte
 molt ric i patètic i significatiu; llàstima qu'el
 que's proposen (reunificació dels que diuen partits
 catalans) ja no sigui possible. No he debatut
 aquest problema en "T. C." per no desenvolupar-lo
 en aquestes pàgines.

Dilluns, 19 de març.

La setmana setmanera, què hai fet? A part haver marxat a treballar a Vernet el dimarts (amb retarder el dijous per culpa d'una nevada) no hi heu res més que escriure. Malgrat això, lo temps m'ha continuat passant rovent sense deixar mai de fer quelcom d'útil. L'únic que rostida la vana fer d'horrible per anar a veure un film de Louis de Funès; a casa, naturalment, veu la televisió (espanyola, catalana i francesa) mes sense aturar-m'hi gaire més que quan treballave; so que fai més qu'abans es, això sí, llegir.

Aquesta tarda ha vingut a veure'm un abonat a "T.C." que treballa a París (controlador d'impressos) mes es originari de St. Andreu de Sorde. És un d'aquests ^(Joan Matilla) que no solament veu la desaparició de la publicació (a la qual tot^{just} havia començat a col·laborar, i bé) sino qu'está disposat a fer una part de l'equip de treball per tal de que continuï a parèixer. Amb aquest minyo i en Mateu (un amic seu) i en Matamala - faríem un quartet epicar i entusiasta i l'espero podrie esser prorequit; mes amb dos a París, un a Ferone i jo a Perpinyà fer un equip de treball aquí, la cosa no's fa factible. Val a dir, afegeix que, pel fet de l'alienació de Catalunya-Nord i també de Catalunya-Sud, i pel fet també de la demoratització de l'estat espanyol, "T.C." ha assolit una època en la qual ha perdut una part de l'interès que representava pels Sud-Catalans, puix qu'el que podrie llegir en "T.C." (llibertat de premsa a França) aré ho podria tant o més llegir amb la llibertat de premsa de l'estat espanyol.

Dimecres, 23 de març.

Aquesta setmana heu retornat a treballar a Vernet, i demà preveuen anar hi de nou. Si no fos que diumenge hai d'assistir a l'A. G. del C. C. C. hi restariem fins

4601

dilluns al mitj dia, car per la tarde, l'Elizabeth
ha d'anar (dues vegades per setmana) a càl mas-
ratgiste.
Res més d'important del dilluns ençà.

Dimecres, 25 de març.

Hoi anat, com previst, a l'A. G. del Centre.
En delauca, el president, m'ha telefonat per pre-
gar-me que jo pregués la presidència; aquí han
volgut qu'en fos el secretari: m'he mantingut
en continuat secretari adjunt només. Com que
no crec en l'avenir d'aquella mena de roue-
tats de "croulants" i nostàlgies, no puc preu-
dre'n part més activa: secretari adjunt enure;
per solidaritat més que res.

Dijous, 27 de març.

Ha terminat a veure'm en Joan Matillo. Es
haves voluntats com la reve, com la d'en
Mateu, com la d'en Matamala, que m'ha-
guessin calgut per "T. C." Malheureusement, los
dos primers habiten a París i l'altre a Gerone.

Demà comptem retornar a Turet, per dos
o tres dies, a fi de continuar los treballs de
primavera qu'es l'època de l'any que
m'hi ha més.

Dijous, 30 de març del 1979.

Hem anat, col·lectivament, a visitar una fà-
brica de tèxtils al Vallès, prop de Ceret, amb
visita d'aquells vils. No hi he après res o gran
cosa; la dona m'hi va inscriure (organització del
seu club) per fer una revista. És que tenen de
més los, revistes així, es que, no cendeint, tinc
més lleure per veure el paisatge. És per això
qu'anar a Barcelona amb l'autobús de
línia no'm desplaça gens.

Dimenge, 1er d'abril del 1979.

Namís he' sortit, com cada die, per anar a cercar el diari. Per la tarda, tanmateix, hem sortit amb els per anar a fer herbe en les vinyes (als parres i fenoll). La resta del die fent els comptes mensuals, llegint, diverses taques, llegint, televisió, mitjdiade, ferriade, etc.

Dimecres, 4 d'abril.

Air vam marxar cap a Veruet. Malgrat qu'el temps continue fred i plujós, he' pogut treballar quasi com volicem. Hem tornat a baixar perquè l'escia ha de venir l'expert pel "dégât de eau" de la cambra de l'aigu, molmate produida, per la 4e o cinquena vegada! pels veïns de ~~la~~ ro-
se, el Bailette...

Això del mal temps en plena primavera conti-
nue; ahir air la televisió anuncia que ne-
varie fins a 200 m. I sembla qu'origi ha estat
llevat del Mediterrani. A Veruet, ha baixat
el termòmetre fins a -1° durant la nit.
Quan m'hai llevat no havia nevut, me
hi havia una gelada tan blanca que sem-
blava neu.

Dilluns, 09 d'abril.

A les 8 del matí he' anat a l'estació
a rebre en Nell el qual ve me retorna
(vacances de Pâsque). Aquesta vegada té més
bon aspecte fèric que quan vindrà per les
vacances de Nadal.

Dimarts, 10 d'abril.

Passeu, tota tres, lo die a casa, treballant,
llegint, moltant mènique i parlant dels nos-
tres afers comuns, en particular continuant estu-

Diànt l'aveuir d'en Vell.

Dissabte, 14 d'abril.

Alir vomu marcar, tot tot, cap a Montpeller, per tal d'anar a "midi libre", a presentar en Vell - en hi ha d'anar a fer un "stage" aquest estiu. Un canvi imprevisit feu qu'el Paul Bertrand - ^{un} antic company de treball de la meua època periodística - no hi fos, deixant emmarce per una nova cita, car, quan telefonà, per impermar-me del correu en qüestió, ja estava en correu.

A) (Montpeller, novís vdm veure la meua germana car en Vell tenie preste d retornar a Perpinyà en hite eh seus amics. Montpeller es hi la seva ciutat natal mes en marçà toy joveut que no'n vurem cap recrd, o quati. Hi hem de tornar el foreper dimarts.

Dimecres, 15 d'abril.

Inou onore a telefonar a en Paul Bertrand es ell que m crida, esperant-se pel contacte del propi passat divendres. Hem restat d'acord pel dimarts foreper. N'aprofitarem per utar-nos Papé a Servian i per parlar-me a Berniers per la qüestió de la venda del nostre clot-jament.

No'ms movem en tot lo die de case; novís en Vell rest amb els seus amics.

Dilluns, 16 d'abril.

Camu qu'el Pàrgia tot, o quati està l'auat. I lo temps no's gaire bo. Calic anar a Vernet a cercar certs vob per en Vell, el qual retorna a París demà-passat; ho haquis fet demà rure el segon viatge a Montpeller, previst per demà.

Dimarts, 17 d'abril.

Camu previst hem anar a veure en Paul

H604 Bertram. L'entrevista ha estat molt llarga; no per relació al cas Nell, més per relació a l'evocació del temps en què en Bertram i jo treballàvem junts. L'hi ha agradat i ha insistit en parlar llarguement.

Del que fa referència a en Nell, en eloc d'un mes li'n reserve dos: setembre i octubre. Com qu'ha de fer juliol i agost a "L'Independent" la cosa va molt bé. Començarà - com jo mateix ho vau fer - la carrera com a redactor de polítiques i informacions estrangeres. Crec que si's rellevés un bon element, podria error que se'l quedessin definitiu. I com que, precisament, la càrrec que li confie es lo que li plaia més, no podria dir que tot dependrà del resultat que donarà.

Dimecres, 18 d'abril.

Heu anat a campanyar en Nell a l'estació el qual retorna a París. Durant el dia heu continuat parlant del veu a venir i la nova orientació als estudis qu'ha de demanar. Dir qu'estic content del seu treball d'encuamany seria mentir-me a mi mateix; ni ~~estic~~ n'estic dels estudis ni de qualques diverses gestions que li vau encuamar quan va venir per Nadal, totes elles relacionades amb la nova situació professional futur, una de les quals (celle de l'Univere) la va, fins i tot, oblidar completament. Del seu treball (estudis) només recorde trobar-ne estat content l'any passat, i en la primera fase dels seus primaris: aleshores, inclús, n'estava orgullós. Si només fossin els estudis en care! Me desplaça enormement certes febleses del seu caràcter, en particular una irascibilitat hipercrenible, les conseqüències de la qual són augmentades pel fumar i cafè. No haurie de beure l'un ni tocar mai el tabac; mes malgrat totes les invitacions, tots els consells, tots els encoratjaments, materials i morals, no heu pogut aconseguir cap resultat vàlid.

Dijous, 03 de maig del 1979.

El 24 d'abril proposat varem marxar cap a Vise. He dimarts i en varem retornar el dimarts vinent. L'endemà, en ovió, emprenem un viatge a Grècia per participar a un col·loqui sobre l'entrall europea de Grècia al Mercat comú europeu occidental. Tot això, a mi, no'm fa gran cosa car no es aqueste burro que jo voldria, mes proutave un cert interès educatiu més i millor, els mecanismes que s'emporten, tant més qu'hi haurie un cert ventatge reduint el preu del viatge i com que s'agix de Grècia la temptació de fer la realització. Heu tingut, doncs, ocasió de visitar un sic Grècia, i suficient per emportar-ne una impressió personal, aprendre-hi coses i verificar-ne d'altres.

Així dimecres, vai treballar tot el dia en afers diversos de fi de mes i d'altres, sense cap timme igual tot esperant l'hora de l'excursió qu'hai de tenir amb un Silavore (i un altre) ~~des~~ quals venen a veure'm per veure de reprendre "T. C."

Dimecres, 04 de maig.

Així hai rebut una nova demanda de reprendre de "T. C." Aquesta sembla encara la més factible de totes. Je veurem com evolucienarà.

Heu anat a 'Desiers per gestions relatives a la venda del nostre apartament, sembla qu'una agència té un comprador seriós. Ja veurem.

Or'hem profitat per visitar uns amics i anar a fer un tomb a La Redoute. El nostre comprador no ha pas construït més encara: s'ha limitat, exteriorment, a obrir una porta nova, front a l'avinguda, posar una muca de glorieta davant, fer un WC, i plantar uns quants arbres. De totes maneres, amb la verdor de la primavera, presentave un aspecte.

4606

Dijous, 06 d maig.

Ara reunió al C. C. C. i fuirite a l'apropiació
Mallol al Castell dels reis de Majorque. Ara,
com em agrada, tot el dia a casa, llegint, escri-
vint, escoltant música, mirant la televisió, etc.

Dimecres, 15 d maig.

Ara la vuit dies que varem marxar cap
a Andorra per afers de liquidació d'un dipòsit de "T.C."
Profitant que ja estàvem a la meitat del camí,
vam anar a Santa Maria de Meià i retor-
nar a Malpàs. Santa Maria (i Vilanova) la
vai retrobar tal com la servore en record, mal-
grat més d'ingnante anys d'absència: ún-
quament que, com l'any passat a Malpàs, tot
en proporcions més petites. De ocupants d'es-
cola del meu temps només m'he trobat un,
mes vâries persones, amb les quals he parlat
se recorden bé del mestre Pàis. M'heu deixat
la clau de l'escola (desafectada) la qual he
pregut veure quasi en el mateix estat. Tan-
tú heu visitat qualsevol peça del que feu
la nostra casa. Tanmateix m'heu deixat la clau
de l'església i del cementiri. De l'església n'ha
desaparegut lo millor: aquell magnífic al-
tar major - (quadribla) - destruït durant la
guerra. Hai pres vistes de la plaça, de la
placeta, del Planell i d'altres, tot evocant
records d'infantesa. Com que l'única hostal
estava en reparacions, vam anar a parar i
gitar-nos a Vilanova, d'on també en serve re-
cords.

L'endemà vam marxar cap a Malpàs;
femie ganes de retornar-hi per continuar l'eco-
nomic de l'any passat i prendre qualsevol
vistes, car l'any passat no portava la càmera.
Vai tornar a parlar llargament amb el
mateix home i, ensegües, amb d'altres, entre
los quals un descendent directe del qui bre
batlle fa més de 55 anys. Varem parar i

devenir allí mateix car hi ha una casa que fa posada, principalment l'estiu, pel turisme. Tant a Malpàs com a St. Marie, la gent, amb la qual heu parlat, guarda - almenys ho diuen - bon record del mestre Boix.

Dimecres, 16 de maig.

Air mit vai tenir una nova entrevista amb en Vilanova i en Deixone, (aquest darrer recrutat pel primer a iniciativa meua) seguint el projecte de recuperació de "T.C." segona època. De moment la cosa se va presentant bé.

Dijous, 19 de maig.

El projectat dijous n'hem marçat cap a Veruet i n'hem retornat aquesta tarda. Allà salt el treball va avançant.

Demà tenen anunciada arribada en Pere i la seva dona. És ²provi telefonar dimarts abans per insistir que fessin amb el viatge projectat. Com que, probablement, només hauran de venir per dos o tres dies, tenim l'intenció de marxar cap a Veruet des l'estació mateix.

Dilluns, 21 de maig.

Com previst en Pere i na Juacita arribaren air proc abans de mitjdia. Del tres vam pujar en el nostre cotxe i, directament, vam marxar cap a Veruet, car, com reportat, només venien fins aquí degut a que demà ha de tornar a obrir la barbeta; en resum una fi de setmana, i una estada. De totes maneres air varem poder veure Veruet i amb Perpinyà; visita curta mes profitada: els que, regals els mateixos, los interparava més. Los hi vai, inclús, fer exaltar veus familiars al magnetofon, entre elles & celle de la mare i de llur fill quan va venir de petit.

4608

Dissabte, 26 de maig.

Dimecres al capvespre vam marxar cap a Vernet. No hem retornat amb la demà arribem a Dolce i en Gaé per una setmana. Pogueu veure de mi a reuylar.

La lletra que vai fer a na Carole no trovent estat retornada cal suposar que l'ha rebuda; em però no val tornar a reprendre la relació. Val a dir que la lletra que li vai enviar, quan vai decidir de deixar la nostra amistat, era molt dura per ella. És per això o per altre cosa que no respon? No ho sé. De tots maneres, ni un dia tinc temps, però n'escriviré quèlqueu d'aquells anys; hi haquí tencu rificient.

Dimecres, 27 de maig.

Ha arribat un xic d'ard, no dolce i en Gaé; la d'ara ja comencarà a estar inquiete, i jo un xic. En fi, l'alegria de consuetud, repal i després heu mirat un film a la televisió. Demà serà un altre dia.

Dilluns, 04 de juny del 1979.

Fou el dimarts qu'eu Gaé i na Dolce van voler marxar cap a Vernet; en van retornar air i aquest matí, a les quatre, n'arribaven per repartir cap a Paris. Ja ha telefocat, fa una estona anunciant qu'ho vey, arribat bé. La diada d'air fou celebrada amb omies d'ella - amb una gran cargolada.

Dissabte, 11 d'agost del 1979.

El motiu principal del meu l'opos de temps entre l'última notació i la present es que hem estat gairebé en permanència a Vernet i no vai

emportar aquest diari perquè navic
 qu'altà d'alt no'm en manœuvre feine.
 Ara ja pòque en reste per estar, finalment,
 tot al corrent de ço que jo puc fer.

El 20 de juny van arribar en Nellina
 Sylvie. D'aquest haurie de retornar a París
 la setmana que ve. Quant a ell, encare
 li toque treballar a "L'Indépendant" fins
 a fi de mes i després cap a "Midi Libre", a
 Montpeller per setembre i octubre.

Durant aquest interval hai anat dos
 vegades a Barcelona: una volí l'altre
 amb l'Éli, per ambdós viatges heu
 uirt ~~no~~ m'olena, la filla de ma Maria
 Teresa. El motiu principal del viatge
 era el meu cas, en la Caisse d'Allocations;
 aquest està resolgut amb una pensió
 formidable: prop de 149.000 pts per mes i
 retroactivitat fins el mes d'agost de la mateixa
 setmana o sigui desembre 1977. De moment
 no l'accepte: vell estar més ben informat
 sobre la legislació vigent en mitja a possibles
 incompatibilitats, encare que la direcció
 mateixa de la Caisse diu que tot el altres
 que foren "depurats", com jo, cabren ja des
 1969.

Abans d'allí voi fer 63 anys; la diada
 feu passade, veure celebrat a Vernet.
 La vau remetre pensant celebrar-la
 l'endemà amb en Nell; mes com que
 na Sylvie no marxà, com previst, es
 definitiva no heu fet res.

Dimanche, 02 de setembre del 1979.

Una altre colle de dies seure notor res
 en aquests pàgines. Vau tornar a Vernet,
 pràcticament fins al 20, car la germana
 de Montpeller anuncia que veu a passar
 una setmana amb nosaltres.

Com qu'el projecte que teníem, per reteu-

bre, de fer un viatge visitant els fronts de guerra, no'l podríem realitzar perquè hem de guardar el roge, vam decidir de fer-lo abans de fi d'agost. En així com el dia 20 vam partir cap a Reus per veure un amic d'infància en Lluís Almonelles, de Lleida, curat i retirat allí. L'endemà progreirem el viatge cap a Horta, on encara no hi havia estat mai. L'endemà encara cap a Carpi, visita relacionada amb el seu llibre "Camprovis" i d'allí cap a Saragossa. Al dia següent, visita al cori de Torres qu'habita a Llera i, finalment comencement del peregrinatge dels fronts, amb Tardienta i Torrolba. Així vam anar seguint fins a prop de Lleide, fent una marxa per anar a Torres i a Lleide. L'endemà represa del viatge fins a Solsona on s'acabà lo més important abans de la desfeita final i l'entrada de la France.

De Solsona - per Montserrat sense baixar del cotxe per la pentada - cap a Parets. Al dia següent Borriolenc i retorn a Perpinyà.

Durant aquesta peregrinació he trobat més morts i absents que vius i residents en els mateixos llocs, més de 40 anys no han passat en va. Tarradellas, a Tarradella, a Sarinyena i a Santarunya Prat d'Arnoic, l'evocació dels records ha estat agreumentada amb cert i emocionant retrovament. A Torrolba vai veure un dels alumnes que vai tenir en aquella escola de milícies: el germà de l'ajudant que tenie. Me digué que no era sol la veure un viu record de mi, qualificant-me del millor mestre que havia conegut citant-me encara en exemplar als seus fills, etc.

A Sarinyena vai retrovar (per casualitat, car viu a Barcelona) l'Elisa, la dona qu'hem fèu més felicitat en aquell viatge. Se casà amb un Català i es viu. En un

vis' viude n'Elisa, viude n'Estrelle, viude na Pepite Gregori, viude na Carme Ciutat, viude, probablement na Carme Achurra...

A Prat d'Ancis vai retrouar la germane de na Caterine (aqueste habita a Barcelona). Na Pilar me digué qu'està paralizada a Igualada. Vai present lo meu agraiment a na Maria, demanant-li l'adrece per la seva germane i pregant-li que'm faciute celle de na Pilar.

Sovic que no podrie retrouar vive a quella beuissime avie de Montclar. Une veine me digué que molt temps després d'ener morte, va tenir ocasio de veure-la, amb motiu d'un transport de tombe; diu que la veie' en perfecte conservacio.

Molts vis' evocacions ha' fet a Almuniente, Grañen, Polinino, Monte Tulia, Sauahuja, Mirraele, etc. No vai continuar cap a Berque, Berreda, Puig Alt de Ter i Camprodó perquè auòneu, alhora, en retirada quasi diaria fins a entrar en territori de France; vai, doncs, preferir anar a Paris i Barcelona.

Parle més amunt de na Pepite Gregori. Al primer, per Lleide, aqeste vegade, elle hi ere i es ha exist vis' de 40 anys després; retrouament molt simpatic i com que resulta pués veine i conegude de la meua coine Natalie, de core veu nom anar junt a iá la coine, on van fer vis' conegude i la vai presentar a l'Estrelle i a la meua germane Rosi.

Dijous, 06 de setembre.

De retorn a Perpinyá represe de la vida ordinaria durant tres dies i després de part cap a Montpeller el 31 d'agost per tal d'anar a "Mid'ebre" on en Vell lla de fer un nou "stage" de los mers. Lo de Perpinyá ha resultat molt positiv i molt del seu cost el treball que hi ha fet. I heu tingut la satisfaccio que se li oferis

un contracte per un any, ofertament fet només a ell, entre els altres "stagiaires". Més, com que a Montfeller lo volien per quatre mesos i ens vam posar d'acord pels dos d'estiu - que li retornes, Aliouf, calie honoraria aquest compromís; vai anar, Lauer, a veure el redactor en cap de "L'Indépendant" exposant-li el cas; encara que no hagué volgut esperar dos mesos, vingué qu'ere ho farie.

A Montfeller, "Midi Libre" ultra reuneix en Paul Bertrand (ja vist aquesta primavera passada) vai retornar el P. D. G. Maurice Bujon, en Roger Delmont i en Jean Viaués, recordant el nostre passat comú periodístic.

Es primers dies de treball d'en Nell li ho agradat tant com a "L'Indépendant" encara que no n'heu la mateixa tasca. També està molt content de la manera com vivrà aquesta dos mesos: menjar (en part) i dormir a cà la neve tè, la mare germana. Inclús l'horari de treball li plaia encara més qu'el que feia aquí a Perpinyà. Aquest matí ha retornat cap a Montfeller després d'haver disputat aquí els seus primers dies, de repò setmanal... quan encara no ens havie treballat tres dies...

Dimenge, 09 d setembre.

Només hai sortit de casa per anar a fer compres: el diari, pa, etc. Me passe el dia fent certs treques, llegint, televisió i traduint al català articles publicats en francès en "T.C."

Dimenes, 26 d setembre.

Tinc poques ganes d'escriure en aquestes pàgines. Encara ^{que} continue estant força afeblat, podrie escriure si'm vingués de quart. Notare' tanmateix que de des de la darrera date, hai acabat les traduccions en qüestió;

ave estic treballant al darrer article de la petita sèrie qu'home previst d'afegir-hi. A part d'això heu fet dos articlets per "L'Independant" i un de correspondència. No heu tingut pas massa temps per llegir, a part dels periòdics habituals (i revistes).

Dimecres, 31 d'octubre del 1979.

Continuo sense tenir ganes d'escriure en aquests pàgines; m'hi heu d'esforçar, tanmateix, encara que només sigui per anar mantenint l'experiència de l'ortografia de fet qu'estic arrajant.

Així vau anar a veure en Nell a Montpeller. El seu "stage" ha acabat i, a partir de demà, retorna a "L'Independant" tal com veníem.

El "stage" en qüestió començà molt bé i s'ha acabat força malament: Onete va fer treball redaccional la cosa anà bé, mes quan lo van passar a la compaginació ja no s'hi va tindre en lo seu element. Donc que, veient la concepció actual periodística, els debutants comencen per la compaginació, el resultat global no ha estat totalment positiu. Per una banda val més dir perquè, si li haguessin ofert un càrrec, s'hagués obligat a refusar-lo pel fet del que ja havia acceptat a "L'Independant". De tots maneres tenim intenció de mantenir el contacte amb "Midi Libre" per si després, en ~~l'hor~~ la veim...

De tots maneres, també, aquests dos mesos a Montpeller són globalment, profitius per vèries raons: per l'experiència que representa el "stage" a "Midi Libre", per la coneixença qu'ha fet de la seva líc (qu'a forces haurie tractat), pel seu rojorn en la seva ciutat natal, pels contactes qu'hi ha fet, etc.

Dijous, 1er de novembre del 1979

La setmana passada vai anar a Barcelona

per dos raons principals: l'afar Caixa de Pensionats i la possible pensió de la guerra. Hi compto retornar d'illius que ve per obtenir els documents que'm calen per la dite pensió. La cosa es, fins, força urgent car, el decret en qüestió, el mes que ve farà un any i, pas-sat aquest, hi ha certes avantatges que'entenen cadues. Aquesta vegada me caldrà anar, inclús, a Lleide i a Terres.

Dissabte, 10 d'novembre

Air va' arribar del viatge projectat. A Mollet, en Vilaseca me féu el certificat que calia, afegint que me'n farà deu més si cal. Van passar tres hores junts (amb la seva dona i un dels fills) parlant molt i menjant i bevint força. Li va' llegir els pòmatges del Diari que'l venen més directament, relativa a la malaltia de Prats. N'estigui emocionat fins a les llàgrimes, quasi i me'l féu llegir quatre vegades: a ell, a la seva muller, al seu fill i a un amic.

A Lleide (i a Terres) els documents oficials me vegada gestionats, va' tractar de retravar en C'asco. Me costà força per saber, en definitiva, que fa dos anys qu'ha mort. L'astúme, llástime car es un de més que s'afeges a la llista dels qu'han tropassat. Tant més llástime que potser quan li va' anar, fa dos anys, a la millor encara estava viu. Na Pepito Gregari i n'Estrella no li crey.

De família meua va' veure celle de Parets la germana de Barcelona i els cotins de Lleide i de Terres.

Después nove estada (breu) a Lleide me' ha permès de reviuir ^{més} records i records del pas-sat deixant-me més satisfet que la primera vegada i no veient ja tan necessari l'inten-ció d'anar ~~de~~ a passar-li uns dies com es tenia ~~tra~~ el propòsit, car, en definitiva, tant

4615

a Lleida com a Barcelona, tinc l'impressió
d'èsser un estranger a casa meua.

Dijous, 22 de novembre del 1979.

Ajít vai anar a Arrià a assistir a una
ben trista cerimònia: el sepeli de la tra. Mardoz.
Amai hem fet l'enterrament, a dos anys menys
un dia de diferència amb el del seu marit.
Per ell als 76 anys, per ella als 72; deuen rela-
tívament joves, ambdós. Ambdós haguessin
pregut viure més tot i que - ell sobretot - no era
fart de valut ni de constitució, si, ell, no
hagués cuidat tant amb els medicaments
moderns (mon' dormint, d'un espèc, probable-
ment, de somnífers) i si ella no hagués
fumat tant. Si qui cam i qui, ambdós
són morts i amb ells heu perdut, ultra
meu de les més velles i bones amicitats
contractes a France, meua la que més orien-
tā la meua vida en aquest país després
de la família Pujol. Menys mal que a-
questa amicitat no s'acabe amb ells, con-
tinuï amb les filles, gendre i llurs descen-
dències.

Dimecres, 09 de desembre del 1979.

Ha vuit dies l'evidència de la temporada (3 me-
ros) d'estada del saire amb moraltes, vau par-
ticipar a l'excursió-estudi de l'universitat a la
qual em hem inscrit l'Eli i jo. Ex a dir qu'eu-
guany que no hi tinguem cap fill inscrit, ha
certe amb moraltes. Ho hem fet per encoratjar
l'iniciativa presa en favor d'estudis catalans.

Profitant encara que no tinguem el saire,
vau marcar tot tot a Barcelona el dimarts,
per retornar-me el divendres al mitjdia, car
en Vall retornare al treball per la tarda.
Ell, en Vall, tinc moltes ganes d'auer-hi
i en vai profitar per diverses coses. Una d'elles

faeu retrobar amics del passat. Me n'hevia proposat tres: Fama, Ducaus i Martí Aragones; vai veure el primer i parlar, per telèfon, amb el segon; el tercer, si bé localitzat, no hi ere. El retrobament amb en Fama feu molt agradable i em vaiu prometre de reprendre més contacte en quant torni a Barcelona.

Dimecres, 14 d' gener del 1980.

Un any més! Continue reuse escriure gaire en aquestes pàgines; es que, de fet, ja no tenen el mateix atractiu ni el mateix interès del passat. Me pose a escriure i no sé que dir. En canvi, recorre que les coses de cada dia, notades en el passat, tenen llur importància i interès, se rellegir-les are. Continuo, per exemple, llegint cada matí, es que m'ocorre que fa quaranta anys, tal com vai començar l'onze de febrer passat, amb motiu del meu 40e aniversari d'entrada a França. Trobant aquella vida i fet, hi trove la poesia de la joventut i es agradable recordar-ho; es agradable perquè per la meua edat actual, veia ja vers el passat més que vers l'avenir.

El primer dia de l'any lo passe fent els comptes (del mes i de l'any), resultant mig-rigue, llegint i mirant la televisió. I, en fet de l'ocurrer, fa quaranta anys, feu la meua primera passejada amb l'Odette sortida que feu relació entre els Espanyols qu'ertaven cantonats a Bretterville i qu'era feu quasi tanta entre els habitants del vilatge que se n'assabentaren.

Dimecres, 2 de gener.

Heu tingut la binte anunciada del matrimoni P. Fairvert. Bone estada, bone parla-de i bon berenar.

Dijous, 8 de gener.

Finalment n'ha acabat l'afar de la "Caixa".
Disposa ja de prop de tres milions de pessetes en el
meu compte. Bone, bone nova!

La primera reacció d'utilització d'aquerts
línies, que tenim, o, millor dit, ~~ella~~ que, de mo-
ment, retenim entre totes les albirades, es celle
de ocupar un llotjament a Barcelona, en vistes
a traslladar allà el nostre domicili, si arriba
a 65 anys. Com que, però, amb aquerts línies
no n'hi ha prou per finançar una tal adquisició,
potser - si ens decidim - tractarí de demanar
un préstec a la "Caixa" mateixa. Ja veurem
què en sortirà.

Aquí heu représ el curs universitari.

Dimarts, 12 de gener.

Notic se retorn de Besiers - on hi vai
mascarar així - per rebre els interessats per
ocupar-nos l'apartament qu'encara hi
tenim (llogat). Entre'ells que van representar
a l'annunci n'est vint (tot interessats). Dies
d'una setmana, aproximadament, l'afar haurà
d'estar en vies de realització.

Aquest desplaçament m'ha fet passar
una nit a l'hotel en aqueixa ciutat que
tantes n'hi hauré passades abans, quan
hi residie amb la família. És lluny tot això!

Dimecres, 13 de gener.

No ens heu mogut de casa. Aquest ven-
pre hi ha un espectacle valencià al teatre; tenie
intenció d'anar-hi, més que res per solidarietat,
empero una gran mare m'ha fet rental a
casa.

Dijous, 23 de gener.

Així vai anar de nou a Besiers per signar

H618

la primera de venda de l'apartament; dins de tres mesos, aproximadament, hi hauria d'haver la signatura definitiva i el pagament.

Havent Dinat hem anat (amb dues veïnes) a visitar el castell de Salses, dins el marc d'una excursió del club de quin femme prop l'Elí. En una altra sortida vam anar a visitar el Monestir del Camp; en una altra, una fàbrica de teixits en el Vallès pir. Mentre jo estava a Besiers ell va participar a una visita de Narbonne.

Dimenge, 3 de febrer del 1980.

El propòsit dijous vam partir tots tres cap a Barcelona. L'objectiu principal era de veure la quicció del préstec complementari per l'apartament. Arribi mateix amic al director general en aquest sentit.

El Jose Temps lliure qui'm va restar lo vam profitar per veure en Martí Aragó, aquell col·laborador de treball de control, a Alignon. Varem estar junts quasi tota la tarda fent pretes la xerrada sense parar.

Dissabte, 16 de febrer.

Air vai anar a Besiers per qüestions de l'apartament qui hem venut. Fiem un viatge ràpid i, en part, no reeixit.

Durant la setmana hem anat dues vegades a Veruet per poder - principalment - els arbres. Fa tan bo, durant el dia, que si hi haques la clauquera i l'aigua corrent de la vila, ja hi podríem rojerbar. Finalment, aquests embrançaments, crec que's faran dins d'un mes.

Dimenge, 24 de febrer

Profitant qui'n vell va marxar cap a París,

amb en Joan Ferrer, noaltres ho vam fer cap a Barcelona. Entre altres coses vam visitar apartaments, un dels quals agradà molt a l'Elia i a la Lone d'en Delfí qui'ens acompanyà. A mi tampoc no'm desplaia, tant més que està en la casa que ja havia visitat, molt cèntrica (ben si en hi habite quasi tota la meua família) en la place Bonaccés, es a dir, a 50 metres de la Rambla. Ara agirem per veure si la podem comprar en bones condicions; m'estic informant.

Dimarts, 14 de març del 1980.

Aquesta setmana he anat dues vegades a Veruet. Ara hi ha la feina d'hivern-primavera que cal fer. He ja acabat la poda dels arbres. Lo més urgent per fer es fer el tractament dels arbres, ara abans que no comenci la nova vegetació; peró fer ho la propera vegada que hi aniré.

M'he passat les altres dies de la setmana treballant fora intensament en afers diversos, principalment lo del lloguerament de Barcelona; Lones, quasi, no he tingut temps de llegir i, quasi no he vist la televisió perquè tampoc no hi havia gairebé cap programa que valgués la pena.

Dimecres, 5 de març.

Ara vaig tenir un petit accident de ciclomotor. Anant a informar-me per la compra d'una finestra porta, per Veruet (pel nou WC que volem fer), vaig patinar sobre la graveta i vaig caure, ferint-me prop de l'ull dret amb les ulleres que, justament, havia portat pel col que tenia suprant. Si no hagués rutilat fora de la calçada (per no entorbir els cotxes i camions que circulaven a gran velocitat) no m'hagués ocorregut aquest accident. De fet, una vegada més, de valguer fer-ho massa bé, n'hauria estat víctima. Com que no lluny d'allí hi havia la policia de tràfic, sense fer res se'm va tornar com si

4620

s'hagués tractat d'un accident greu: però venir
 me l'ambulància, amb equip d'urgència i vulques o
 no, se m'emportaren cap a l'hospital veí. Allí
 me feren una cura i abans d'anar cap a casa,
 vai retornar - amb el ciclomotor - (que no havia so-
 fert gens de la caiguda) al lloc de la patinada a
 veure si retrobava les ulleres en qüestió, causants
 de la contusió, més potser, per aquest fet, m'entare,
 qu'el cap toqués per terra. No les vai trobar;
 potser les vai anar a recollir els guàrdies, tal
 com m'ho varen dir: de totes maneres, probable-
 ment que van quedar desfetes. Elàstime perquè
 feia poc que me les havia fet muntar.

Dijous, 6 de març.

Ab, per la tarda, vam anar a la Guàrdia-
 merie a veure si havien trobat les ulleres en
 qüestió. Precisament me rebí el mateix guàrdia
 que m'heu el P.V. i'm digué que, com me van
 prometre, van anar al lloc de l'accident a veu-
 re si les trobaven i no feu així. Afegí que van
 mirar - com jo mateix havia fet - fins i tot es
 el feu del fossat veure trobar-les. En sortir de la
 Caserna, hi vam anar a fer una nova recerca.
 Elisabet, en va traure la conclusió que queden més-
 potser un dels del servei d'urgència - les va recollir
 i com que devia estar desfetes, les devia llançar.
 Probablement que feu així car, per l'impacte que'm
 van fer al ferir-me, efectivament havia d'haver
 quedat "sua place".

La ferida, ja així, estava completament regue-
 la pell me tibe un xic i res més; en canvi, conti-
 nue tenint mal-de-cap.

Dimecres, 7 de març.

Auui ja m'hai rentat la cara quasi nor-
 malment, qualche crostetes han començat a
 caure inelut. Pel contrari, continue tenint mal-
 de-cap; no es intent més com qu'es, greibé,

continue, no solement me molesta sino que, fins i tot, comence a preocupar-me; tant es així que si no pats, me caldrà anar a veure un metge, fer una radió, etc. Val a dir, traumatisat, qu'a la mateixa edat, una caiguda així comence a comptar, i malgrat qu'el cap no toca per terra, rebé el cap, fransulés per les ulleres, potser, Jones, li cal un cert temps - com a les ferides de cicatritzar-se - per recuperar el seu treball, tant més que deixa fer la natura la seva obra de reparació sense cap mena de medicament. La mà dreta, per exemple, que s'infla per un cop que rebé, avui ja quasi ha représ el seu aspecte normal i tampoc ja no'm fa gual de mal.

Dissabte, 8 de març.

Com que tot av - i la nit - el mal-de-cap no ha cessat malgrat, inclús, haver pres Aspro, deci-deixi d'anar a consultar un metge, car la cosa, a més a més de fer-se dolorosa, me fa augmentar la meua preocupació i el meu malestar.

L'especialiste que volie consultar avui no hi és. Vau, Louet, a l'Hospital i el mateix metge de guàrdia de l'altre dia diu que la condició primere es no pensar-hi, sempre que'm donaria qualcun per la doler; ho fa, receptant-me uns comprimits durant vuit dies. Ja veurem.

Diumenge, 9 de març.

Malgrat els comprimits en quèstió, hai passat el die tan dolent - o més - qu'els altres. Com no hi ha millora, decia pense anar a consultar un especialista.

Com ni no m'hi haqués procu amb mi, ara resulta qu'en Nell també ha tingut (avui) un accident. Aquest mati ha marxat cap a Cerdagne on li havia una meua d'exposició, de B. D. H. 49 anat amb el seu company de col·laboració, en

Jean Ferrer, amb el cotxe d'aquest. Per la tarda, no'm va solenir gran cosa - el cotxe va patinar sobre la neu gelada, va caure, estirant-se més o menys i quedant inútil. Sembla que el més ferit - veur em - ne gaire, diu en Nell per telèfon - i en Ferrer; ell diu que veur la carretge de seguretat, n'ha quedat estat greument; ara diu que ni més veur una maneta de doloret al pit, produït, precisament, per l'estroçada de la carretge.

Com que no hi ha mitjà de comunicació per baixar avui i jo no estic en condicions ni de conduir ni el cotxe de retallar sobre el glaç de la nit, heu decidit que vagin a l'hotel i que baixin demà amb l'autobús de línies.

Dilluns, 10 de març.

Com preveïst han arribat aquest matí. Hi va haver patinada i caçada amb un altre cotxe - molt més gros - que diu que també patinà. En Nell, aparentment, no té res i ha anat a treballar normalment. En Ferrer tindrà una forta contusió a un genoll. Tant en aquest accident com en el meu, diu de la distància, hi ha havent vert en ha quedat prou esportat. L'Elisabet ha, inclús, afegit que en l'espai de menys d'una setmana ha quedat veur marit i veur fill.

Dimarts, 11 de març.

Dir volia consultar un especialista, com preveïst, mes el metge de capçalera em confirmà lo que diu cell de l'hospital i en lloc d'enviar-me a un especialista me receptà un tractament per la doler que continue tenint al cap, afegint que, a vegades, aquests traumatismes duen fins i tot un mes. Traumatisme, com que el mal-d'cap es continue i doler, aquest matí heu decidit d'anar a consultar un oftalmòleg, el nostre, amb el doble objectiu de les ulleres noves - que'm cal -

i de veure si - com ho ha suggerit us Dolce - la doler ve de l'ull propi del qual hi ha la ferida. Segons l'oculista es qüestió, no ve de l'ull el qual no ha estat tocat per la caiguda.

Dijous, 13 de març.

Comence a trobar millors en el meu mal-de-cap. Avui, en conjunt, hai passat un dia ferre suportable; molt més qu'ahir, malgrat que heu anar al cinema a veure "L'arbre", de Molière, interpretat per Louis de Funès.

Dimecres, 14 de març.

Avui meua millor qu'ahir; encara que si no fossin els comprimits, el mal-de-cap se farie sentir force; però es qu'abans, amb els comprimits i tot, la doler persistie; ara hai reduit inclús la dosi i mi hai comprat el tractament del metge de capçalera, utilitzant, rolement cell de l'hospital.

Dimecres, 16 de març.

Al reutar-me la cura, aquest matí, m'hai adonat qu'hoie coigut la darrera crosta de la ferida, o ferides, amb n'hi hoie varies de petites. Me sembla que les cicatrius seran mínimes. La qüestió del mal-de-cap també se pot dir acabat: avui noums vai ferre els comprimits pel matí, com que, veure cosa perfecte, vai presar bé tot el dia, i fins i tot la nit, decideix de cessar la medicamentació.

Dimecres, 19 de març.

Air vai anar a Veriet, parant-me a Prade per fer augmentar la potència eléctrica car, amb el suport electric previst (calfació, etc.), el comptador actual es massa feble.

A l'arribar allà dalt vai veure, amb satisfacció, qu'havien enllaçat la claveguera i l'aigüe de la vila, fins a la porta exterior, naturalment; ara caldrà fer l'ullac fins dalt a la care; es lo qu'omem a fer fer tot seguit per poder, a la fi, fer funcionar normalment tota l'instal·lació sanitària. Si tot va com previst, aquesta mateixa primavera tot haurà d'estar definitivament acabat. No serà pas massa d'hore...

Dimecres, 21 d' març.

Per de miu per renyalar si no fos qu'eucare tinc, de tant en tant, una mica de mal de cap. Potser es pel fet d que vai deixar massa d'hore de medicamentar-me; si fos així no ho sent pas, car crec que val més sofrir un dia qu'esperinar-se més o menys, amb medicaments tòxics.

Aquesta setmana volia retornar a Barcelona, a la vegada per veure en Pere, després de la darrera operació de la pròstata, i per continuar la prospecció del llotjament; com que'm calgué retornar a Veruet, perquè venies allí de l'electricitat, vai reportar el viatge en qüestió a la setmana que ve. Deu, tinc ara el projecte de marcar el proper lillums.

Dimecres, 28 de març.

Vai marcar el lillums com previst retornant av. Sense comptar l'anada i la tornada, vai treballar durant tres dies plens a la recerca del llotjament en qüestió. Me vai fatigar molt, en vai visitar molt, me'n agradares force i, finalment la selecció feta se resumeix a cinc, cinc que es compten anar a veure - potser tots quatre - no la setmana entrant - perquè es setmana noua - sino l'altre; i ja dels cinc me re'n l'ortaque: el més modern i confortable.

Dimarts, 1er d'abril del 1980.

No hi ha gran cosa d'important. Avui hem anat a Verdet per continuar els treballs de temporada i per veure el meu paler pels milloraments que hi volem aportar; altre que en qualsevol cas, finalment, tenir, legalment, la clauquerra, en volem profitar per instal·lar un v.c. clauabo a baix, sota de l'eralet exterior i, si la venda de l'apartament de Beniers se realitza, com previst, acabarem completament l'instal·lació, és a dir, amb l'aigua de la vila, escalfador i la calefacció elèctrica. Penso, tanmateix, conservar l'instal·lació de l'aigua actual de la nostra font, de manera que pugem utilitzar, independentment, l'una o l'altra.

Dissabte, 5 d'abril.

Després d'arribar de Beniers i Montpeller. El motiu principal del viatge a Beniers per la qüestió de la venda del lloguer degut a que la llegatere fa l'obra per acabar-hi. A Montpeller hi vau anar per veure la Srta. Douteux qui a, 88 anys, l'acabarà d'operar dels ulls.

Tant en una ciutat com en l'altra hem madat entre els records que amboluen en arxius del nostre passat.

Dimarts, 8 d'abril.

Hem rebut una triste nova: en Pau Cirera morí el 31 de març properat. Encara que era força vell (més de 80 anys) sentia molt aqueixa pèrdua. Era el meu amic més antic que tenia a França i un dels homes més íntegres i nobles que heu conegut: més dignitat. Conseqüentment, desvelli momentàniament viva la seva trajectòria filosòfico-política de sempre. Encara en pau, en terra estrangera, el dignitatolà.

Dimecres, 9 d'abril.

Aquest motí heu tingut la joia de rebre na Dolce la qual arrive per postar una quinzena de dies amb nosaltres. Ve per revisar, dins la calma i la tranquil·litat, el seu proper examen per tractar d'ascendir d'inspector - qu'és actualment - a inspector principal. Estic molt content de qu'hagi vingut i de qu'intenti aquest ascens. I com que n'ho feu amb la mateixa empremta de quan anava a l'universitat, que prescossi o que reeixi, pense recompensar el seu esforç fent-li un bon regal.

Dimarts, 15 d'abril.

L'arribada de la llegatere de l'aportament de Boniers ha provocat l'anul·lació de la promesa de venda signada, car el comprador ha tingut por de que posseïtin més i més sense poder obtenir el lloguerament. Menys mal - car sentim aquesta anul·lació - que la futur venda que pensarem fer - quasi hagi marxat efectivament - rerà a un preu més elevat: el notari el comprador i el gerent, tots tres diuen qu'en podem traure de 26 a 30000 més. Si' fer dir, el viatge d'oasi a Boniers rerà el més benefici de tots los molts que hi heu fet.

Dissabte, 19 d'abril.

Abans ahir vam marxar, tots quatre, cap a Barcelona principalment per anar a veure els llogueraments seleccionats per mi i d'altres.. I, en definitiva n'heu retingut; uns per una cosa, altres per altre, no heu pres cap decisió. Val a dir qu'un element determinant ha estat el gran elevat de població de què patix Barcelona; població i creixement; i heu trobat que l'aire de Perpinyà, i el silenci del nostre barri eren meravellosos. Si' en el moment de decidir-se i en virtut a fer de Barcelona

La nostra resistència principal, ha aparegut l'aspecte de la pol·lució, sobretot per la dona, la qual, tot passejant per l'avinguda de les Cortes, quasi no podia respirar. Segurament qu'hauréu de reprendre l'afel diferentment, retornant a l'idea de comprar-li noves unes "pied-à-terre", car, malgrat tot ens hi calgués per no haver d'anar ni a l'hotel i a casa de parents.

Dilluns, 21 d'abril.

Aquest matí ma deiee ha retornat cap a París. El buit qu'ha deixat nos em quany vivim amb nosaltres i que marxava per continuar els seus estudis; ara sabem qu'es simp i que fa prop de quatre anys que viu en "ménage", amb en Gae.

Jo, de l'ortació havi anat cap a Vermet, car a les 9 m'havien de lliurar una comanda de materials per completar el tancaat exterior i per fer un cabinet de condició qu'hem decidit d'instal·lar sota de l'eraale exterior.

Dissabte, 26 d'abril.

Vai marxar, vol, dijous, a la tarda, cap a Barcelona per continuar la proposició del llogerment en quartid. A h'ir va venir l'Eli i, en definitiva, sembla qu'aquesta vegada farem afel, si no arribem massa tard, per un qu'ens convindria; en efecte, el porter ens ha dit que hi ha un altre comprador extremid, mas em que sembla que no tingui la quantitat que cal, ha dit qu'el venedor ho farà, probablement, al primer que pagui al comptat. Dins de poc, doncs, estarem fixats.

Dissabte, 3 de maig del 1980.

En Nell ensare up ha acabat de preocupar-

nos; tant en lo sentimental com en lo professional. En lo sentimental ha représ amb na Sylvie, incapaç qu'es de fer-se, ell mateix, no ja una premsa - com d'èiem nosaltres - sinó, ni tan solament, una simple amigue. En lo professional, si bé tingué un bon redacció excel·lent inclús, malgrat la seva lenta llegendaria, tant a "L'Independant" com a "Midí Libre" qu'era colgué, car ambedós periòdics estaven dispostats a quedar-se i passar al periodisme tècnic (compaginació) francès, tot regirant a Montpeller i, finalment, sis mesos després, es el mateix motiu invocat per "L'Indep." per emmendar-lo. Val a dir, en aquest darrer cas, qu'un imprevist ha forçat la decisió i que, de no produir-se, l'haquessin, segurament, mantingut, almenys per sis mesos més. L'imprevist en qüestió es qu'un redactor de l'agència de Cartellnou-dary, havent entrat en conflicte amb el seu cap, aquest ha demanat que preferie treballar sol que tenir amb ell el redactor en qüestió. Resultat que la direcció fa l'economia d'un redactor i l'últim entrat, en Vell, es ell que valte.

Aquest fet ha estat motiu per un disgust terrible i ja estic, de nou, cavilant com li podré trobar un nou reemplaç. La dificultat - ja gran pel fet que la concentració de premsa actual ha fet que, periodiste, sigui la professió on, poder, hi ha més desocupats i s'augmenta per la seva tendència a no més volguer anar a París qu'on, potser podria, force probablement, fer-lo reprendre a "Midí Libre" i potser també a "Niel-matiny."

Dilluns, 5 de maig.

Demà en Vell retorne a París. El redactor en cap de "L'Indep." l'ha recomanat a un company del setmanari "Le Point" un dels grans setmanaris francesos. Aquest periodista - col·laborador de "L'Indep." a París - li podrà, almenys, donar consells per orientar la seva

prospecció en vistes a trobar un empleu. Si no trove res, en l'esperai d'un mes i mitg, podrà retornar a "L'Indep." de "rtagiació", durant els mesos d'estiu, com feia l'any passat.

Dimarts, 6 de maig.

Desolació d'acompanyar al tren en Vall, com presist. Ha estat un dels més tristos acompanyaments qu'hai fet des de qu'en foi; i n'hai fet molts en la meua vida! M'ha semblat qu'ell també ha portat tota la rignificació qu'aquest nou acompanyament representa. En certa manera, pel seu portat, a la vegada estèrid i dramàtic, s'arrebulla forca al comiat de quan lo vam deixar al Liceu de Prade. Causava vivíssima l'expressió desolada de la seva cara a Prade, quan ens vèrem reparar deixant-lo sol; meua cara semblant, malgrat que ja feia fora, m'ha semblat que feia omni, quan el tren començava a avançar, tot valentant amb la mà, abocat en la finestra.

Dimecres, 7 de maig.

Per ~~la~~ dolca heu rabbit qu'arribà normalment; Senyà diu qu'ell ens parlarà per telèfon car haun d'aparar junts.

Ertem aqurats a Vernet. Juei ha vint el llançat i ha començat a posar la cona-plització de la cloveguere i celle de l'aigue de la vila. Havent finalment, obtingut l'autorització d'embranchement a la cloveguere - la qual, de privada ha passat a erber municipal - ara podrem acabar, definitivament, tot ço qu'emane manovre.

Dimecres, 11 de maig.

M'hai recordat, aquest mati, qu'omni es la Festa major de S. Isidre. Quins vells records que

derroctle aquesta evocació!

Havíem decidit de marxar cap a Veruet, en sençà el llaurer ha de tornar a continuar els treballs, mes, com que no fa gaire bo, ho ajornem per demà matí de bona hora. Així fa que, després d'haver fet una migdia de mitgdiada, ens passen la tarda a casa llegint, escoltant música i mirant la televisió. Pel matí, jo heu provat al diu, practicant-los en net, els cursos de l'Universitat que m'interessen.

Dimecres, 14 d' maig.

Heu retornat a Veruet; els treballs previstos s'han anat fent malgrat que no fa el temps que caldria per aquesta mena de feina, feta a l'exterior.

Allà dalt vam rebre una comunicació telefònica del porter de la casa on hi ha el llotjament en qüestió a Barcelona. Ens donà el N^o de telèfon del propietari. Ens heu posat d'acord per 200.000 ptes més demant-me així la preferència als altres compradors. Heu acceptat, car, així i tot, l'afar resta encara una excel·lent opció per novatres: pocs, indret, etc.

Dijous, 15 de maig.

Qui en vell fa 27 anys que va néixer. Quants records! quantes evocacions! Ahir li vam adreçar un mot. El regal d'enquany es útil, tal com lo desitjave: un llet!

Divendres, 16 d' maig.

Heu anat a la collita anual de la farigola, entre Caladraer i Bellter i després cap a Veruet tot seguint, fins a Catllas i Grade, la marge esquerra del Tet.

Dimendres, 23 de maig.

Acabem d'arribar de Barcelona. Hivam
marxar dimenge per la tarda, avant a dur-
mir a Parets. Del dilluns, a l'horè vuinguda,
vam començar tractz i gestions amb el vneuer:
n'Enric Rovira Pujol. Dimarts, ortigué l'horè la
vora i dimers vam marxar cap a Terres a
fer la declaració de recuperació de la ciuta-
dania de l'estat espanyol, passant per Lleide,
naturalment. Dijau vam retornar cap a Bar-
celona i fer les gestions complementaries que ca-
llie per l'aportament. Me calgué esperar algúest
matí per la qüestió de la documentació d'iden-
titat nove. Tan prompte acabade aquette darrera
gestió hem empris el camí de retorn, passant
de nou per Parets per informar-les de que
ambolsí afers (llogement i documentació nove) s'he-
rien resolgut de la manera més bé.

Ja veim, doncs, residència oficial a Bar-
celona i camí qu'al recuperat la ciutadania
espanyole no perde la francesa, me trovari-
ehoer, legalment, un ciutadà amb doble na-
cionalitat, vell dir amb doble ciutadania per-
què de nacionalitat novés, veuridare que tinc
la catalane. Aquette recuperació legal l'he pogude
fer gràcies a la nove constitució espanyole la
qual preven que cap ciutadà espanyol no pot
vover privat de la seve nacionalitat, i la vora
ha estat molt fácil.

Dilluns, 2 de juny del 1980.

Dimendres, proposat vam marxar cap a
Arles de Rodan per tal d'anar a guerir el rogre
per guardar-lo un nou terç de tres mesos
i de passade, emtèmpar la nove residència
de n'Albert i família, camí motivat per
qüestions de treball. N'he vam propitar - disstolte-
per anar a fer una virité ab amies de Sant
Chamas. A l'horè, dimenge, vam viritar la vile
renovant així viritz precedent la primera de les
quals, fou fete fa prop de 40 anys.

Dimencres, 18 de juny.
 Poc després del retorn d'Arles vau pujar cap aquí a Veruet. Com que voli deixar a quart volum a Perpinyà, no hi ha res de conrignat. Poc hi ha, tanmateix, a anotar si no fos un viatge a Barcelona per la qüestió de l'apartament. Aquí la torques va avançant i vriaat podré dir qu'estic al cerent, proter, inelús, podré, vriaat, tenir temps - i ambicent! - per començar els treballs de l'obra.

Divendres, 20 de juny.

Continue la torques: heu acabat de reprinted la caravane i començat l'arranjament de la 4ª font qu'encore no hovic fet mai a font. Ara me remble que farei quilesem de force racional. Ho volie fer per al proete omq cam que deu mouar de temps he decidit de fer-ho jo. Tuca aquest hauerà acabat la "toilette" en curs i la part complementària del cerat de la propietat, començarà, per mi, els treballs d'instal.lació. Siqui cam si qui, enqunoy no vai tan aquerpat com els altres onys; es que no hi ha pas tante feine i, a més a més, heu vingut més d'lore qu'els altres, estiat.

Dimencres, 22 de juny.

No fa gens de bon temps; plou i fa frescar. Heu sucés (air també i deua probablement) la llar del foc i es ben agradable de veure com cre-me la lleue. Jo hai, prácticament, acabat d'eliminar la quarta deu. D'aigue en ténim d robes i lo mínim que cal pagar de consum, per l'abonament de elle de la vile, no veu qu'arriuen mai a consumir-lo; enperò hai volgut arreglar aquesta quarta deu pel riu de quot de tenir-ho ben arranjat. Amb les quatre deus tot justet en fan une de mitg normal; vell dir que ragen molt foe; així i tot, amb les dues principals, fins ara al-

meuys, n'heun tingut de robes per reparar, fins enguany, per la necessitat demostigues i tot. Com que, ndiús de memòrie del propietari veí, abon rajaven més, en cal deduir que, com més avisa passant lo temps, més poc rajaran i que, finalment, acalaran espourint-se. Això es lògic que n'igui així, car cada die hi ha més roque oigues en el nostre món, i només amb la regressió dels temps que podem observar, geològicament parlant, la veritatació es flagrant.

Dimarts, 24 de juny.

Aquesta tarda heun de retornar a Perpinyà a fi d'anar a rebre en Nell qui arrive d'ellà al matí, per fer l'estatge d'estiu previut, puix qu'a París no ha trobat capr empleu. Enguany, però, en lloc de fer-lo a la redacció de Perpinyà, l'ouirà a fer a celle de Narbone. Aquert comu lo molestare i estove dispoat a no venir. A force d'invoritar, mare, pare i germane s'ha decidit a venir.

Dimecres, 27 de juny.

En Nell arrivà, utiu previut. Poc canvi finc; un die exprimatxat. Poc exprimeu; poc ens ha centat de la seva estade a recerque de treball a París. Fortoremment la represe de contacte amb "L'Independant" ha resultat molt primitiva - segons dique. El redactor en capr li ha dixat entendre que, capr al mes de novembre lo jornien reprendre per la redacció de París, car, a fi d'ouy, hi ha un dels principals redactors d'allà que's jubile. Si això se pogués realitzar serie el romon per ell. Aqueta perspective ha fet qu'obri lo vdi anar a acompnyar a la redacció de Narbone en millors condicions morals; rec, inclús qu'hi aia content.

Noraltz, obri matiej vam retornar aquí a Vermet.

Dissabte, 28 de juny.

En Nell ens va telefonar ahir al vespre, manifestant-nos el seu disgustament de veure's sep en la gran casa on hi ha els veracs de "L'Independencia" on li han reservat una cambra.

Per tractar de raonar-lo, millor que per telèfon, li hai escrit llarguement aquest matí. Malgrat tot continue tenint raó i ni ha cap d'apreciar ni en cap tirar profit.

Ahir també em telefonà na Dolce; en definitiva venen a passar la primera setmana de llurs vacances amb nosaltres; arriben demà al vespre. Ben contents de que sigui així.

Dimecres, 2 de juliol, del 1980.

Na Dolce i en Jac' arribaren casaahir, però a l'hora i tot, car, per evitar l'intense circulació diurna, van decidir de sortir de nit.

Sojern, d'unes, segueix res de ben esmentable. Si no fos així que Jalet i Llaura no vénen regularment a continuar llurs treballs, no hi hauria cap motiu de descontent; ara sí car, tot l'un amb l'altre, retarden els meus propis treballs.

Dimecres, 6 de juliol.

Dijous al vespre vam boirpar a Perpinyà a fi d'anar a rebre en Nell dimecres pel matí. Aquest retornà a Narbonne pel vespre. No hem retornat, nosaltres, a Veruet fins aquest matí, després que na Dolce i en Jac' han marxat a continuar les vacances allà on ho tenien previst. S'han llevat a les 5 de la matinalada a fi de fer bona part del trajecte sense que'l rol crealpi massa.

Dimecres, 13 de juliol.

Poques coses per notar. En quant arribarem, na Dolce ens va escriure; l'hi hem respost a correu seguit. Hem retornat a Perpinyà.

mjà per la viugude setmanal d'en Nell. Els treballs de la finquie van avançant lentament; com que, al cap i a la fi, creu de poca suplementària, ja menús reste per acabar el meu complementari exterior. De totes maneres el veí (palete) ho fa durar molt, molt; tant es així que quan decidirem de fer fer l'enclosat, tenim l'intenció de confiar-ho a una empresa; en votará més car, però no durará tant l'espera.

Dimecres, 18 de juliol.

Una data fatídica!

Ahí va arribar de Barcelona; hi va marxar el dimarts. Totes les gestions previstes - pel lloguer - van ser expectades, trancant, però, intencionalment. Va tenir temps per veure un altre - ràpidament - tots els germans i, fins i tot, va prendre contacte - per telègraf - amb el Dr. Toverne, aquell oftalmòleg que va conèixer a Sarinyena; se'n féu molt content i quedàrem per retrovar-nos en quant retorni a Barcelona.

Una de les gestions que'm calia fer era anar a retirar el que m'anomenen, D. N. I. Are tinc, efectivament, la doble ciutadania (francesa i espanyola). Dec ser un dels primers ex-refugiats a França que l'ha obtinguda. Això me facilita les gestions allà principalment per la compra del lloguer. També farà que pagui a cada estat el import corresponent; els ingressos d'allà impositats allà i els d'aquí continuare pagant-los aquí.

Dilluns, 21 de juliol.

Encara no s'han acabats els treballs. Heu perdut una altra setmana per no res. El palete ho fa durar tant, per tan poca cosa que no se'n pot fer venir més; penseu que val més pagar més

car i que la ure s'acabi més oviat. La feine que jo fue fer està, pràcticament acabada; tout es així que'm sembla que'oviat podré tractar de cercar l'ambient adequat i emprendre l'obra.

Dimecres, 25 d' juliol.

Ahir em telefonia en Nell dient-mos que' està bé, tant de treball com de tot. Aneu - lie de repis, per ell - lo va a passar, com cada setmana, a Perpinyà. Hi auríem novalts, com ho feiem mes, com qu'hi va acompanyat de na Lydie, em n'abstindrem, baixant - hi n'auríem, quan ell no hi seran ja.

Dijous, 26 d' juliol.

En previsió del depart de la nostre llogatàrie de Bessiers (li hem acordat un nou termini fins al 31 d'agost) hem passat un nou anuenci en vista a la venda. Aquest ha produït la meitat de reports del primer (26); no està malament tenint en compte el període de l'any. Mes, si en l'altre n'hi hovei rit de positives, d'aquert - almenys de moment - no n'hi ha cap. Si's confirma, caldrà esperar la fi del període de vacances per passar un altre anuenci, tant més qu'altres, llevat non imprenint de la llogatàrie, l'apartament estarà completament lliure.

Dimecres, 03 d'agost del 1980.

Ahir volui fer evacuar el rogre cap a l'hospital de Gode. Penrem que calie fer - lo cap a Montpellier, mes, el seu fill gran, aporant - li n'ostre "però," el metge d'aquí decidí no esperar més i emiat - lo a Gode. Motiu: Un reuisione natural (90 anys, quasi) en crisi que no permet que

se'n pugui tenir cura en llar ordinària. Si la crisi se supera podrà retornar dins d'un dia, del contrari passarà als crànies. Aquesta decisio mèdica ha estat sollicitada pel seu fill petit, Albert, arribat pel matí, que qu'ha deslliurat l'Èli. D'una certa recança, en el ventit que hem podés superar una mena de deslliurança, de treure-s'el de cura, etc.; tot i que'l terrible caràcter de son pare lo justifique amplement. Un home qu'hagués pogut passar una vellesa de reunió, essent sollicitat pels seus tres fills, i, pel seu caràcter, s'ha fet avenir de propis i d'estrangers. Tanmateix, però, el seu fill gran (Jofre) ha tingut propis desentencats, ni propis d'un estranger...

Dimecres, 08 d'agost

Cada dia anem a veure el rege a l'hospital (altre dues vegades). Ahir el metge va dir-me que no'n calie esperar gran cosa. El motiu principal es qu'ha estat intoxicat per un excés de medicaments a cura i vigilància del tractament ordenat pel metge de Montpeller. Ho haurie presint més, no essent metge, el meu pronòstic era veure valor.

Ara que s'han acabat els treballs, m'ha permès aquest nou impediment per ~~veure~~ veure en unitat a reprendre l'obra. Quan veis me veure o ~~o~~ a una altre...

Dimecres, 10 d'agost.

Ahir era del meu 64e aniversari, lo vam passar a casa i a l'hospital, llevat del mitg die que vam anar al restaurant. 64 anys ja!

Aubí han vingut en Jofre i na Rose⁽⁴⁾ per veure el rege. Hem dinat junts i, de retorn, han anat, de nou, a l'hospital.

En Vell lo traslladen a la residència de Car-
(4) Albert (i família) l'hem tingut durant 3 o 4 dies.

castane, remble, fins a fi de setembre. Aquests canvis no són dolents, professionalment parlant; al contrari, aprenen la varietat de la professió. Si allò de proude'l a la redaccio de Paris fessa com a titular, seria magnífic, mes amb l'aliança qu'haurà d'aver com "prigiste"; en aquest cas ja deise d'errer magnífic.

Dissabte 16 d'agost.

Ahír vam començar (en festiu) per anar a veure el negre, després a dinar a Olite i finalment a Rià.

El negre va recuperar tan ràpidament qu'allò que va insinuar el metge de que no'n valia esperar res més, no verà, certament, veritat; és possible, inclús, que pugui error donat d'altre, doncs, sense necessitat de passar als crònics.

Durant els seus dies de desvari el veí de cambre dice qu'invocà repetidament el meu nom. Ahír ja em reconegué de nou a ambdós i a mi me demanà perdo - amb llàgrimes pel seu comportament.

El dinar a un restaurant d'Olite el vam fer a iniciativa d'en George, i va Nick qu'es tan estinejant a Arrià. Com qu'hi hoviem derivat el cotxe, i plòrie, vam restar-li a veure la televisió.

En Nell ja està a Cerastone i, remble, qu'hi restarà fins a mitg octubre. Què faran després?

Dijous, 21 d'agost.

Hem anat dos dies a Perpinyà a passar los en companyia d'en Nell. Hem vist, naturalment, el negre el qual continue millorant i representant aquella terrible set de viure que ténie; diu que no val anar a Montpeller perquè està encadenat de piec allà, no està tan bé com a Prade. Tinc l'Éli force abatut, tant qu'ahír

va haver de venir el metge: Comencava una depressió produïda, principalment, de la fatiga causada pels dos rojers de la família Albert (la setmana passada van venir de nou) i per la por del tercer que tenen anunciat. Veuve demanar-nos si em va bé o no. I hi afegim, a més a més, la por de l'ouy que ve que volen venir - veuve demanar-nos també el nostre parer - durant un mes, durant el qual en Claude faria una cura termal per l'artme, cura que comporta venir dos anys més encara.

En veuís la hora de ve del procediment: invitar-se veuve demanar-te el parer; contradiu-te enormement amb el procediment de la Delee, la qual, en quovoy, no gosava demanar-nos de venir durant una setmana.

Dimecres, 22 d'aport.

Ahír en George i na Vick van tornar a venir i d'ahír hem anat, altre volte, al restaurant (aqueste vegade a Vilafranca).

Dimecres vinent retornem a Nancy.

El negre continue millorant i l'Éli. està en jole en la neve fare depressive; cal esperar que, dins de dos o tres dies, començará a anar millor. És empipador això d'estar malalt per culpa dels altres!

Dimecres, 7 de setembre del 1950.

Vam muntar dilluns cap a Perpinyá. Com qu'en Vell no venie de Carcastone, com preuist, vai decidir d'anar a Barcelone a verificar si hem m'hoie dauat aigue i electricitat neuvement als contractes passats durant el precedent viatge. Sí, ara ja hi ha el subministre del gas, aigue i electricitat. Vai praris altres psions i vai retornar dimecres al moti, atu-

4640

vant-me a Ferroc per veure un naturalista.
El Senyell arribà dimecres al vespre i se-
partí dimecres per la nit. Ahir, deuen, vam
pujar aquí, altre volta, passant a veure el
creix; aquest va millor que quan ho vam
veure al març, mes cree qu'ha acabat
de recuperar i qu'el venilisme ho va guanyant.

Dimecres, 16 de setembre.

Ahir vam arribar de nou aquí a Veruet.
Avienem, normalment d'haver pujat dimecres
per la nit (després del depart d'en Noll) o bé dis-
racte pel matí; però com que no hi havia cap
pressa, vam decidir quedar-nos per tal de po-
der anar, dimecres, a una festa de retrobament
entre Catalans d'ambleds usants, al fort de
Bellaguarda al Portús. Vam passar una bona
diada i vai tenir ocasió de visitar aquest fort
visite que'm donà l'idee de suggerir una res-
tauració al batlle del vilatge.

Dimecres, 24 de setembre.

En l'espai de temps que va de l'última
notació a la present han succeït diverses coses
dignes de menció; però com aquest volum està
a Veruet no es fins encara, die de retorn qu'ho pu-
jer:

L'endemà, o sigui el dimecres 17 vam baixar
cap a Ferriñya, passant, naturalment, per l'ho-
pital a veure Papé, com ho havien^{fet} de l'últim
15 al pujar. En aquesta visita no'l vam trobar
per gaire, i aviat, en relació a elle de dos dies,
abans ^{si} confirmam-me en que, el de l'anyat mig,
més, ^{amant} va avançant. De totes maneres ens rebe bé
més que d'altres vegades, i ens dique "me veis."

Profitant dels dos dies de repòs d'en Noll, l'en-
demà, dijous, pel matí, vam partir cap a Parce-
lone per trobar així en Noll que hi volia anar
abans de retornar a Paris. Al die següent, per

La tarde, repreniem la carretera vers Perpinyà. El mateix divendres, per la nit, en Nell, prengui el tren Direcció Carcassone. L'endemà Lirabte, encara qu'haguéssim tingut el propòsit de retornar a Veruet no l'haguéssim executat perquè va ploure tot el dia. 7 d'Juny, al matí, cap allà a les 9'30, un telefonista de l'hospital de Drade feia infermar nos qu'el regre havia finat.

Ens esperàvem a aquesta fi; tenint en compte la seva avançada edat (90 anys) i la fi de la recuperació ja anotada, era ineluctable; mes, així i tot, ens sorprendia tristament, car el mateix es mèdic no podia preveure ni una fi a Breu Fermini ni una supervivència més o menys prolongada. Val a dir que com que vivie, o millor dit, lo feia viure, el resultat era força llòstimos. L'endemà, dilluns, 22, en presència dels seus fills i mares, vam fer tot ço que calie i per la tarde fou traslladat a Servian essent depositat al costat de celle que fou la seva esposa, la qual ha sobreviscut 7 anys, en termes absoluts, i 9 anys en vintatge, car la regre havia naixent en 1888 i ell en 1890.

Dissabte, 27 de setembre.

La mort del regre m'ha actualitzat la qüestió i potat, de nou, el problema de la despulla: enterrament, cremaçió, embolament? La 1ª i la 2ª d'aquestes solucions tenen l'aventatge que deixen restes possibles, per la generacions futures, a fi de poder estudiar els avantpassats; es gràcies a la primera qu'heun pogut trobar restes humans i prehumans (aquests no foren, probablement, ni enterrats) qu'ees han permès estudis profitosos sobre el nostre propi origen; l'embolament també - si bé no tant per no enar prou antic - ens ha permès estudis profitosos; en canvi la cremaçió del passat no ha permès cap coneixença d'aquest gènere. Sembla, doncs, lògic que s'haurie de continuar enterrant i embolant. D'aquests dues solucions.

la segue, llevat poquíssimes excepcions, s'haurie de prohibir, per la gran plaa que'ls morts preuen als vius i qu'omirà prenent més i més. En quant a la primera també va prenent proporcions inquietants de plaa excessiva. Aleshores la venació semblava ésser la solució que convindria més a una humanitat ja esportada i qu'ho veurà encara més i més: plaa lliure pel vius i solució higiènica; desaparició inclús dels emmentins, inclús cels que nous contradieixen les urues de eudes, aqueixes, serien dispersades llevat de cels que la família del difunt declararia volguer conservar en el seu si.

En la solució de la venació s'hi intercalen molt bé els seus voluntaris a la ciència, per facilitar a aquets estudis fisiològics. Malgrat qu'heu deu usar - i potser, abusar - a aqueixa fi, dels innombrables morts per accidents i altres circumstàncies semblants o equivalents, sembla qu'encara no n'hi ha prou prou que la facultat de medicina continuen acceptant donacions. És, probablement, aqueixa solució qu'adoptaré es a dir, desaparèixer enterament, materialment parlant, del món dels ~~seres~~ vius, després d'haver-los-li fet l'últim servei: la donació del meu cos en virtut a estudis fisiològics. És en aquest sentit que ja he demanat informació a la facultat de Medicina de Montpeller.

Dijous, 09 d'octubre del 1980.

Es lamentable durant els dies envolats. Només ahir arribà en Valt el qual feie tres setmanes de que no havia vingut, a la labrega abans d'acabar la seva estada a Carcassone. Entà, deus, previst que la setmana que ve ven novaltz, que hi anirem a fi d'ajudar-lo a transportar tot el seu equipatge cap aquí, de d'on retornarà cap a París.

Dijous, 11 d'octubre.

Un altre del quori familiar. La casine de Madame Fontaus ens ha telefonat per anunciar-nos que la nostra velle amiguet ha finat. Amb el regre en, quasi, de la mateixa edat; se portaven uns mesos de diferència; ell en menys. Amb aqueixa nove desaparició se'n van me colle de records els primers dels quals datey de prop de 25 anys! Si fos en vida l'aniriam a veure, com ho vam fer - famus mesos - quan la van operar dels ulls. Arc entenc que no val la pena de fer prop de 400 kms. per veure-la morta i acompanyar-la al cementiri (i, probablement, a l'eglésia); t'ont més de la manere que pense jo rotar aquest orpente, com en parlave l'altre die. De totes maneres, com l'immense majorie perso diferentment, vai a telefonar a la meue germanone per demanar-li si pot anar a representar-me.

Dijous, 14 d'octubre.

Finalment, com qu'a la meue germanone li venie molt voste amant, ahir vai marxar cap a Mautpeller. Vai arribar prop d'hoze per veure-la encare de us present i la voi-la vam (els familiars d'ella) - abundantment quan ja el traie estava tot recobrit de terra. Die que "vai marxar" perquè l'eli. no'm va acompanyar perquè està un xic encartirade. Com que, de retorn del cementiri ere ja, quasi, de nit, vai decidir de fer nit allà (a cà la germanone) i ahir hai retornat.

Dijous, 18 d'octubre.

Com promet, vam marxar dimecres, cap a Carcassonne retornant-ne dijous. Demà dimecres part cap a París, en principi definitivament, llevat, si per sort en Paul Bertrand lo repreca

N66H

a "Dirdi Libre", aquesta vegada a Perpinyà mateix. en aqueixa eventualitat seria com a futur titular. La cosa no es segura, només probable i me la va proposar Sillius prop. passat quan vai telefonar-li per saludar-lo, de pas per Montfeller. Val a dir que jo tenie l'intenció de parlar-li del cas, mes feu ell qui començà dient-me qu'acabaven de parlar de mi - i del meu fill - amb el redactor en cap, en virtut a proposar-me, primer, lo càrrec que restarà vacant a Perpinyà mateix dins de pra. Si tot això pogues ésser veritat! A en Vall, en relació a Sylvie i a la T. D., la cosa no l'entusiasma, mes, tenint en compte de les grandíssimes dificultats per trovar feina, hi està d'acord.

Dimenge, 19 d'octubre.

En curió la professió de periodista es, probablement, la professió liberal que té més desocupats a France. Dues es celle qui'atrau més la joventut, regues un reuadatge recent. Les professions més envejades són les següents: periodista, 29%, catedràtic, 21%, metge, 17%, cap d'empere, 13%, advocat, 9%, alt funcionari 4%, batlle, 2%, diputat, 2%

En lloc de partir aquesta nit i viatjar durant tota elle, en Vall ha decidit de partir demà al matí. No portant presse val més així; viatjar de dia es més agradable, tant més qu'el tren es modern i confortable.

Divendres, 31 d'octubre.

Vau^{partir} i altre dijous cap a Barcelona. Hi hem passat 8 dies rojornant ja en el nostre allotjament. A tal efecte ens vam emportar el mínim. Durant aquesta estada hem fet les peticions que calie robre la constitució de la petita imperfecciens - que sempre hi ha - i que cal rempar al constructor. També me vai interessar per l'acte notarial; sembla qu'estava

a punt d'uns d'una quinzena de dies.

Heu fet molt bona impressió d'aquesta primera estada: el barri, tot i essent tan centric, és, probablement el més coluemat i tranquil de Barcelona, gràcies a la configuració de la place i del Carrer Bonaventura i al fet que hi ha la Comissaria central de la Guàrdia urbana. La casa i el veïnat tampoc no es revolloseix; sembla, doncs, que s'hi viurà bé.

Dissabte, 1^a de novembre del 1980.

Ahí vam marxar cap a Besiers, Liuron i Servian. A Besiers per reprodure en mans la venda de l'apartament, car el gerent no ho fa tan de pressa com caldria; a Liuron per recollir una Monique i filles i a Servian per honorar la tomba dels regres. També per nit a Servian i hem retornat aquesta tarda.

Diumenge, 9 de novembre.

Un altre fracàs, semblant al de l'estiu, per l'anunci sobre la venda de l'apartament de Besiers: una quinzena de respostes, per telèfon, i a la cita d'ahir menys en vint i dues i encara eren agències, quan semblava que, almenys, dos o tres particulars li estaven interessats. No ho trobe gens comprensible oïdo, tant més que, segons el nostre amic veí, Mr. Lacout, ara se venen fàcilment, afegint que, fa dos mesos que s'ha venut ell qu'està lamentant del nostre.

Dissabte, 22 de novembre.

Vam partir cap a Barcelona el proper diumenge i m'hem arribat aquesta tarda. Durant aquesta nova estada, fou motivada per la signatura de l'acte notarial i la continuació de la reparació de la im-

HGH B

perfeccions remarca des. També m'hem profitat
per començar a fer gestions pels mobles. Al
retorn ens hem aturat a Gurb, a càr Mata-
male, per qüestions encara de "Térrs catalanes".

Diumenge, 14 de Desembre del 1980.

Acabem l'arribar d'un nou viatge de
8 dies a Barcelona. Allà, aquest cop, ultr
un ar feut gestions relatives a l'aportament,
hem començat a fer compres: la nevera, la
televisió i el despatx. El primer per la potènc
dir necessitat en el dia d'ouy; el segon, per
tenir una distracció per les veprades; el tercer,
que no portove pressa, perquè fau una bo-
ne ocasió de preu i de qualitat. Afe comp-
tem restar aquí uns deu dies i retornar
cap allà per passar-li des festes de
cap d'ouy.

Dimarts, 23 de Desembre.

Ens estem preparant per marxar, altre cop,
cap a Barcelona amb el projecte de passar-
hi totes les festes: Nadal, cap d'ouy i els reis.
Enquany, que no tenim ni el sogre ni el
fill a casa, neta profitarem per passar allà
aquests festes que fa més de quarante anys
que no he pogut fer-ho. Tanmateix, del punt
de vista familiar - fills - ombros vindran a
juntar-se amb l'elles pares allà baix; hem
decidit pagar-los-li el viatge a tal efecte; així
l'ens, comptem estar junt durant quatre
dies: el primers de l'ouy proper.

Diumenge, 11 de Gener del 1981.

Com preuist, vam marxar la vetlla
de Nadal cap a Barcelona i vam retor-
nar-se el prop-prossat dijous. Vam passar
deses aqueides festes amb la família d'allà,

a care dels uns, a care dels altres i ell a care nostra; fins i tot van venir n' Albert i família qu' estaven a Espoliques. La viuguda, però, més important feu celle dels fills, vinguts amb els de París, directament amb el talgo, viatge qu' el hi varem oferir. Van estar - hi quatre dies plens i feu motiu per tenir llargues converses i na delect, per acompanyar- nos a escolliu mobles i complementament pel llotgement. Aquet va present la nostra identitat i ni bé no està encare establert del tot, comence ja a tenir la marca de la nostra identitat; l'establiment complet no res a pas fet ràpidament car la qüestió del mobiliari pore, per nosaltres, un problema: no volem moblar-lo amb "mòduls" (soló menjades) com tothom fa ara (allà molt més qu' aquí); voldriem mobles més o menys clàssics - com a Perpinyà i a Veruet - i a Barcelona es supò foren difícil car lo que hi hem trobat, fins ara, no es del nostre gust. Ben han dit qu' el moble maderquins es el prou satisfacció; com que teniém intenció de venir a aquies illes (Balears), hem decidit de precipitar el viatge. A France, entre el "mòduls", molt de mode també, hi ha, hi continue trovent- hi una fabricació clàssica de molt bona qualitat i, fins i tot, en mobiliari d'antiquari, hi ha també un establiment molt més important qu' allà.

Dimecres, 16 de gener.

Poquet ore tind per dir en aquests fragments, amb el meu estat d'esperit actual; tan poques que l'oçasió me manque per proseguir la meua experiència de català escrit altrament qu' en normatiu; tant més qu' ara, vore tenir "T. C." no se'm preste cap altre oportunitat.

Dissabte, 17 de gener.

Vai començar a acceptar una quinzena de col·leccions de "T. C." a nivell, per experiment i per suggeriment d'un naturalista de Reiligar a Ferrocarril, a més a més les vendries. El poble mateix elevat què hi va passar no en feu venda cap. Vai decidir de reproduir-les; les tres fetes, Reiligar aquí, en la mateixa, vendries de poble i en bloc de vendries, oferir-les a biblioteques públiques. En així com n'hai ofert al C. C. C., al C. D. A. C. C., a la Biblioteca Universitaria, a la Biblioteca Municipal i al Museu del Castellet. (Els Arxius Departamentals ja la tenen Reiligada per llur pròpia iniciativa). Del estat real puc oferir-ne una a cada biblioteca de la C. P. V. E. de Barcelona, Tarragona, Lleida i Ferrocarril, qualsevol a particulars i si hi ha possibilitat encara, a d'altres biblioteques públiques. (La Biblioteca de Catalunya i una altra d'arxius ja la tenen; la primera la va pagar inclús). També hi ha una col·lecció completa a la Biblioteca Nacional de París.

Dissabte, 20 de gener.

Heic força temps que no havia anat a Vernet; de resultes de la nostra darrera estada a Barcelona i després del mal temps qu'hi he fet. Ahir hi vaig montar i encara hi havia uns deu cms. de neu a l'interior del nostre edifici; el dia, emperò, fou magnífic i vam poder experimentar que no hi havia cap desperfecte de resultes del mal temps, que tant estralls ha fet en la nostra regió i, la veïna de l'Aud.

Dissabte, 21 de gener.

Estem preparant un nou viatge cap a Barcelona. Sembla que ha molt temps que no hi hem estat i tot just ha passat la quinzena! Tenim el projecte d'extar-hi una retinència i retornar per preparar una ex-

pedició, cap a París, del més indispensable que demane en Bell, el qual - amb na Saylor - van a viure en un "studio", car continuar fecho en la veu cambre esdevenia insuportable.

A Barcelona, entre altres coses - pensen informar-nos per fer un viatge a Majorque en el curs d'un altre viatge. El motiu principal serà de veure mobles, balnearis, els qualidinesy - que's podrien conveir més qu'els que hem vist a Barcelona (moss a la mode del sic). El segon motiu serà de conveixer aquesta illa, tan meravellósament situada i tan prop nostre, històricament, ètnicament, lingüísticament.

Parlant història (n'estic llagint) crec que rils frances van prendre tanta preponderància, feu encara de resultes de la religió i, en aquest cas, per culpa de la musulmana. Si els Arabs no haguessin representat un perill per l'Europa d'aquells temps, probablement qu'els frances no haguessin estat requits com rionims de cristians. Amb això, es a dir, atribuint-se la representació de tot el món cristià, enfront de l'allau islàmica, van profiter-ne per proclamar-ne herens directes i successors de l'imperi romà. I l'eglètic d'aquells temps ja va tenir la suprema habilitat de proclamar emperador

Carlemany - pràcticament per sorpresa - a fi, per una banda, de tenir-lo lligat i paler la superioritat de l'eglètic sobre l'imperi i, per l'altra, de tenir aplegat tot el poble cristià sota una sola organització estatal per fer miller front a la musulmana elle també - en aquells temps - formant una sola unitat religiosa, militar i política. Les guerres de religió han estat - i són encara - més destructores que les guerres polítiques i econòmiques.

Dilluns, 2 d febrer del 1981.
Van retornar de Barcelona abans d'ahir.

H650

Viatge i estada se desenvol·laren com previst; sense, sense qu'hi hagi res d'esmentable de particular. A l'arribar de nou aquí tampoc res de particular; de fet, una vida ben monòtone.

Dimarts, 10 d' febrer.

A la fi l'aportament de Besiers està venut de nou: a un any de distància aproximadament. Dirò tot el que heu vist per rebre els interessats d'una nova reunió: quatre de tan manifestar interessats. Avui heu acceptat de tractar amb el primer qu'accepte - no sense haver regatejat més i més - de pagar el preu fixat per nosaltres. Estic, a la vegada content i decebut: content de liquidar aquat bé a Besiers i decebut de fer-ho perquè, malgrat les dificultats de vendre, se'n podia fer un preu millor; i tot i l'inflació, en treure un preu millor que l'any passat: 230.000 fr. en lloc de 200.000.

Dimecres, 11 d' febrer.

Avui m'he altre bona nova: un vell amic ha telefonat. Sembla que, finalment seran (ell i en Lécier) publicats en B.D.; els contractes (meu per cadascú) estan en curs i sembla, també, que existeix la possibilitat de continuació, fruit que l'editor proposa de crear un periòdic serial. Per altre banda, potser podrà entrar com a periodista en el "Diari oficial". Encara qu'és la meua atracció de les publicacions; professionalment parlant, la meua més interessant pel seu caràcter exclusivament administratiu, té l'avantatge d'esser una empresa de l'estat.

Dimecres, 13 d' febrer.

Heu anat a Besiers per tal de signar

per la venda de l'apartament. Dins 20 frs
 setmanes, veurà la signatura definitiva (el 30 de
 març). El niquel de pagament ha estat de
 50000 frs., 20000 que ja tinc el de 30 i
 20000 de dipòsit a càl notari. Hai entregat
 laues, les claus al nou propietari, anome-
 nat Louis Reuch i hai fet lo necessari per
 infermar les agències qu'el tenia a la venda a
 fi de no interessar-s'hi més.

De resultz d'aquella venda heu decidit de do-
 nar, com a regal, 10000 frs. m's a cada fill.
 die en m's perquè, en menys d'un any, puide
 comptar els regals en natura, havent donat
 a na Dalec 23.400 frs. i a en Vell 75400 frs. en
 total. De fet, la valor adquisitiva, rebuda per
 cadascun es la mateixa ja que la diferen-
 cie la va rebre, na Dalec, quan en tenie
 necessitat per comprar el veu apartament.

Dimecres 25 de febrer.

Ahír i abans d'ahir van venir dis trágies
 per Espanya. Un complot militar, que's va
 revelant de gran envergadura-francesa. El
 fet comença amb la presa d'estatges m's
 important mai vista: tot el Congrés dels dipu-
 tats i el govern en pes; prese fete per un tinent
 coronel de la Fuada civil, anomenat Tejero,
 al cap d'unos dos-cent guardes. Moi r'horic
 vint un cap parell: tot l'aparell d'un estat
 fet presenciar: executiu i legislatiu alhora. No-
 m's restà lliure el representatiu (el rei). I es
 aquest que volva la situació fent front a
 defensa de la Constitució legalment votada.
 Aquesta digna actitud féu que llevat d'un-
 ch altres subjurat importants, no possession des-
 plegar llurs forces i al cap d'unes mit (17 hores
 en total) el focs del complot fou complet.
 Crec que's pot dir, laues, que's al rei al qui
 recau tot el mèrit de que hi hagi encara
 un règim Democràtic a Espanya; i al

un lloc hi hauria havent un president tan ca-
 gat de por com ho feu Manuel Azuña, ja
 hi hauria un nou règim autoritari a
 Espanya. El mèrit del Juan Carlos és tant
 més gran que - almenys jo - (i la majoria
 del poble) no li'n creia pas capaç; here,
 en efecte, difícil de suposar lo contrari, ha-
 vent-lo vist, en vida de Franco, sofrir
 moltes humiliacions, tantes que'l poble
 el designava ridículament "Juanito, el Brave";
 en canvi, un cop rei, demostrà, tot se-
 quit, que tenia interès de no esser ben
 millor dit, que volia i sabia durar. Ara
 l'important és que's tirin totes les conseqüèn-
 cies d'aquest gran esdeveniment; d'això
 en dubte force...

Dijous, 27 de febrer.

Se van cobrint detalls sobre el cop d'estat
 fracassat a Espanya. L'autor del fet és el
 rei, el qual se nega, rotundament a acceptar
 el fet aconseguit. Davant d'aquest refus hi feu
 suggerir d'exilar-se i resposquí: "No que iré de
 Espanya. Los rebeldes me tendrán que fusilar
 antes que les permita de tomar el poder". El
 gra de porre que feu fracassar el complot
 és que no foren trencades les comunicacions
 telefòniques del palau de la Zarzuela (resi-
 dència del rei) la qual cosa feu possible que
 Juan Carlos pogués telefonar als caps de les
 regions militars, demanant-los d'obeir a ell
 i no als sublevats. D'aquests n'hi hovic, proba-
 blement, variis - requeriment la majoria - que
 formaven part del complot, mes menes, un sol
 llança les forces al carrer (Milans del Bosch a
 València) (Vose' si'l rei pogués telefonar-li). El fet
 és que, sense la decidida actitud del rei,
 l'exèrcit espanyol hagués, una vegada més,
 canviat els destins de l'estat. Es esperidors aqute
 preteusió d'una force que d'ençara queda

d'arreguar el manteniment d'un règim
 rigui l'ella la que fagi i desfagi tot ço que
 no plan a la carte. Els militars van eixir
 dels civils per salvaguardar les institucions
 i integritat estatal que aquests s'han donat.
 Arreguar-se omos de tot es propiament intoler-
 ble; a Espanya el mal es tan gran que'l fa
 difícil de guarir; pràcticament a cap altre
 país europeu no existeixen exèrcits d'aquella
 mentalitat, ni a Amèrica del nord, Cana-
 da, etc.; en canvi, els estats d'Amèrica del sud
 han bé heretat del mateix esperit del mi-
 litarisme espanyol.

Dilluns, 2 de març del 1981.

Demà hem de marxar cap a Bèrnia
 per tal d'anar a signar l'escriptura de venda
 de l'apartament de Bèrnia, a càl notari.
 Curioseu veure l'èssenc: farà just un mes
 que principi l'anunci que donà lloc a la
 venda: el 3 de febrer. Per una venda d'aquest
 tipus, tant administrativa, la via no pot
 ésser més ràpida. Celle de l'any passat ha-
 gués avort de semblant rapidesa sense la llo-
 gatària que feren. En canvi, els anuncis inter-
 mediàris que li va haver no van deixar res;
 es vol dir que quan hi ha un comprador
 interessat la cosa poc avor sempre force
 de pressa. Aquesta vegada, en definitiva, n'hi
 haviem tres interessats; el regon, ha encara
 telefonat avui per veure. En quant al ter-
 cer vam dir que no podíem pagar abans
 de tres mesos, data a la qual podran dis-
 ponar del préstec "epargne-logement" que
 feren sotscrit.

Dimecres, 4 de març.

Com previst, ahir, vam anar a Bèrnia
 a càl notari. Are nous col qu'ell cobri el

Xec del comprador, Sr. Louis Rouch i rebí el
 complement d'un préstec qu'el dit compra-
 dor ha fet, pu tal de que pugui fer-me a mi
 l'efectiu; serà - va dir - cosa d'unes setmanes.
 A mi també me cal soldar lo poc que res-
 tava del meu préstec de quan la compra.

Dijous, 5 de març.

Sóc pessimista pel règim actual a França.
 Deic "qu'eu dubtobe ferree", ara es més
 que dubte... En lloc de fer una justícia
 militar justa - ni tan sols severe, com de
 fet, calic a certan fent tot lo contrari, enva-
 lentant els conjurats. Recommençeu, donec,
 els mateixos errors, les mateixes febleses; sense
 un viratge energíicament espectacular, la
 regone - i propere - "edició" acabarà amb
 aquest nou intent de democràcie.

Dijous, 19 de març.

Vam marxar cap a Barcelona el diu-
 menge 8 i hem vam retornar ahir 18. D'allà
 vam anar a passar quatre dies a Ma-
 jorque, millor dit a Palme. Vam sortir des
 d'ahir amb na Maria D. Certey i el seu ma-
 rit. Ellos i la seva filla i el homeu rebut ací
 a Perpinyà; ell seu resultà molt simpàtic i,
 amb el seu cotxe ens feu visitar una bona
 part del nord de l'illa. Aquesta me confirmà
 en la fama que n'heue: belle de paisatge i de
 clima; i molt menys expoyolitizade que Per-
 pinyà francese; plus i tot, almenys en un
 aspecte, menys que Barcelona: els taxis de Pal-
 me porten el cartell de servici escrit primer
 en català "llibre" i de rote, en català "libre". L'ar-
 tade a Barcelona seure res que riqüi mencu-
 table.

Ahí, a l'arriuar, la filla ens telefonà per
 anunciar-nos qu'ella i en Jaé s'anaven a

separar. El motiu seria la filla d'ell. Per nosaltres seria que pessa retornar no amb la filla sola, sinó amb la mare també: quan varem venir qu'any va force vèiem a Bordès i que veie filla i mare, la vora primera farsa. Se reporen més o menys amicalment; mes, valguis o no, això representa un daltabors per ella i per nosaltres. La passade mit l'hem passade malament, i fins que ha tornat a telefonar avui, hem estat contents. A 31 anys no s'es morre vell per refer una vida, mes es que es difícil a refer-la... Sentimentalment, amb els fills, no tenim sort; cap satisfacció.

Dimarts, 25 de març.

Code die, parlant force i pensant més en el cas de la filla. Ahir, al telèfon, la vora anava calmament, com el dia precedents, que ho preveie amb un cop i filosofic; tant més que, l'import prestat - els arrabenta - que faa ella celle qui volie que morrés. Fou ella mateixa qui fixà la data del nostre viatge projectat, retardant-lo iuelis: el 12 d'abril. En aqueixes condicions havien decidit d'anar de ma - i fins el dimenes prop vinent a Barcelona; mes, durant tot el die no no hem pogut estar de pensar qu'ocuri desallotjave, l'ambient, etc. Primer hem telefonat la en veu per tal de que, si necessari, l'avis a recompartar i, abans d'acabar de la veyprade, li hem telefonat directament: els ha molt rebut. Resultat: decidim no partir. No té necessitat de nosaltres; però hem cregut exposar qu'estove molt triste...

Dimecres, 29 de març.

Duale de telefonar a en Vell per anunciar-li els canvis de programa. Restem ací fins a veure-li més clar. En cas de necess.

itat, es més fàcil d'emprendre el viatge via París que si fóssim a Barcelona.

Dilluns, 30 d' març.

Hai escrit a na Dolce amb la mateixa intenció que vai telefonar a en Nell, en aquest, si elle no li telefona, va dir que no la veurà fins dimecres, regant se després de les conclusions que tingué amb ella.

Dilluns, 6 d' abril del 1981.

Després d'haver tingut una Marquie conversació telefònica amb na Dolce i en Nell, vam decidir de marxar (fem dimecres) cap a Barcelona, retornant-ne al·l. Avui fem un amor a Veruet a veure com avancem els treballs d'aturajolar el davant de porta; demà ens venem a blindar la porta, demà passat preparem el viatge cap a París, a emprendre dijous.

A Barcelona, a la fi, bona nova pel marit de la meua germana, el qual estava en atur: entra a formar part de la societat cooperativa creada per antics companys de l'empresa on treballava. Li calia ingressar 25.000 ptes de capital-participació; li li hem oferides novales.

Dissabte, 25 d' abril.

Ahau, d'ahir vam arribar de nou a Perpinyà. A l'anada varem fer mit més eulla de Lió; a la tornada hem fet dues mit pel camí: a Vierzon i a Millau. En la primera ciutat noués tènem intenció de fer una parada per veure en Josep Grau, aquell amic de Terres; em però no va valguer deixar-nos marxar, malgrat qu'ells estave preparant per partir

l'edunià cap a París a fi de subir un balanç analític, en principi pre-operatori d'una intervenció cardíaca. Vei error jo mateix qui l'acompanyà a l'estació i, de retorn a casa, vam reprendre el viatge.

L'estada entre els fills començà molt triste per mi, al veure'm en la filla on estava sola, quan, fa poc, encara hi havia en Pacé. A poc a poc la tristesa anà passant al veure qu'ella s'ho prenia força bé - o ho demostrava - En quant a en Nell, vam començar el petit allotjament en el qual habita; li vai lliurar totes les ^{coses seves} ~~coses~~ transportat - principalment discos - i li vai invitat a l'H. F. Naturalment, vam recorre, vâries vegades, na Sylvie i en Nell me demanà, repetidament, si podria venir amb ella a Barcelona, en compte anar-hi per la qüestió de la B.D.

De París, segueixo: Vam fer quelques caminades i vam discutir lo que ja està fet del que ve'n dir encara "le trou des Halles": per mi un monument de mal gust, prompts modern; una immensa fermiquera de coneguda - com si no n'hi haves passat ja - quan els arbres verds són tan erigits en aqueixa monstruosa ciutat. Probablement qu'el projecte de l'arquitecte Ricard Dofill era massa ecològic per qu'el projecte acceptar una mentalitat tan "affaireté" com celle del batlle de París, el "politcard" Jacques Girac.

Dimecres, 1er de maig del 1981.

Si l'Edi hagués estat bé de valent, el projecte d'illudir haurien marxat cap a Barcelona. No es gràcia grua que ni'l metge heu fet venir i és possible que marxés demà passat, sinó m'hi caldrà anar tot sol principalment, per la qüestió del transport de la biblioteca ~~que~~ al meu nom, la qual està encara a nom de l'ex-propietari.

Enten passant el dia surse sortir de care: jo ajudant a ella en el proc que li ha per fer, llegint, etc. De televisió a France no n'hi ha fins acabada la jornada (24h.); en canvi, a França, li ha havut una mena de diari televisat. Després ha rebut un fillet el qual està en curs de difusió; com que ja són les 5, i encara surc cal deduir-ne que l'emissora continuarà amb qualsevol més.

Dimenge, 3 de maig.

Com que encara no està ben bé temps no heu marxat avui cap a Barcelona; heu heu ajornat fins a dimarts; aleshores, vol o amb ella, m'hi caldrà anar.

Dilluns, 9 de maig.

ahir va arribar de Barcelona. Hi va marxar dimarts pel matí vol, per tenir que l'Esti pogués tenir una reunió. 48 hores justes de passades allà fent diverses partides totes ben profitoses, semblen.

Dilluns, 11 de maig.

Ahir va ser un gran dia! Les esquerres franceses, representades pel socialista François Mitterrand, van guanyar les eleccions presidencials; i així una majoria molt més confortable que quan la Guanya Giscard fa set anys, davant del mateix socialista. Així comença la fi d'una dominació de les dretes que dura des de fa 23 anys! Dic que comença, perquè l'absurditat de mantenir a 7 anys el mandat presidencial - que té la altra República - quan de representativitat esdevingué governativa (mentre que el mandat legislatiu restava a 5 anys) fa que cal dissoldre el Parlament i convocar noves eleccions legislatives, amb el

resultat de les quals s'haurie, normalment, de poder governar 5 anys. Alhora podrà renovar-se aquesta absurda rotació de la forma d'haver-hi un parlament de dretes i un president de la República d'esquerres que tindrà encara dos anys de mandat. Això, a l'invers, s'ha pretès d'ocórrer en les legislatives de 1978.

De totes maneres hi ha de por que, durant set anys, hi haurà un president de la República d'esquerres i, forçat probablement, un parlament (més o menys canvi de diputats) també d'esquerres. La majoria d'esquerres del país no es tan gran com ~~de~~ ^{ella} de l'elecció: prop d'un milió de vots; empero, cal notar que favoritzades per aquesta primera victòria, li haurà la regone el mes que ve. Sembla, en efecte, que hauria d'esser així si es té en compte el resultat del primer rondatge escrutat. Igualment tenint en compte l'extraordinari entusiasme que li ha havut en tot el país: la mitat pràctica, per milers, per desenes de milers, per centenes de milers, per milions - potser, a París - li ha havut, espontàniament, manifestacions d'entusiasme popular. Luchery de tan eufòria que semblava una nova lliberació, com ella de 1945. Mai - potser a França - un polític (Giscard) que's creia haver montat tan alt, no havia caigut tan estrepitosament. El pobre tenia tantes ganes de treure-se'l del davant qu'ha votat en massa contra d'ell. I cal suposar qu'un candidat més popular que Mitterrand (n'hi haurie de milers, vull dir qu'en rondatges tenien més vots) hagués, potser, arrossegat encara més per terra l'oblit Giscard.

Dissabte, 16 d'maig.

Des de mitjans de setembre qu'estic a Vernet on s'ha fet els treballs urgents de cada primavera. Encara que cada dia pelen un dia, per la tarda, anem fent feina.

Dimarts, vam parlar per telèfon amb en Vell i vam ja desitjar-li bon 28e aniversari per ahir. Volent-li renovar ahir lo vam cridar dues vegades, per telèfon també. No hiere. Aveni li hem escrit i escriptem també tornar-li a telèfonar.

Dimarts, 19 de maig

Fortem, de nou a Perpinyà des del diumenge al vespre. Ahir, en el correu acumulat, li havia, a la fi, el reglament del notari de Besiers. També li havia una afectuosa lletra de na Nick i, sh! sorpresa, una d'en Miquel Crus, excusant-se del llarg silenci. Diu que ha retrobat la meua "regue lletra", perduda entre altres documents. Del parlar de la meua de febrer del 1967!

Jo, dos anys més tard, vai insistir i no veient res més després encara (04-05-69). Com qu'ho deixà tot sense respostes, así veia acabar la ure, tant més que la darrera en qüestió me feu retornada per correu amb la menció: "N. P. A. I." N'hi ha un altre, que feu gran amic, i que no he pogut fer respostes: en Joan Garcia. Ha prob, encara, vai tornar a escriure al president del Casal català de Caracas insistint, i ni aquest ni ell han donat el més mínim signe de vida.

Dijous, 21 de maig.

Volem marxar ahir cap a Barcelona, mes no ho hem fet perquè hem pensat que valie la pena de viure (a la tv.) el canvi de president de la República. I, en efecte, valie la pena, car ha estat una jornada extraordinària, grandiosa, altre vegada una nova lliberació amb canvi, eshuberànica popular i, repous sembl, altre vegada amb balls i festes populars. Amb aquestes grandioses ma-

nifistacions, espontànies, del proble i acaba la
 -segons jo- la fase de les emocions i potser co-
 menciàrà la fase de les desil·lusions car, per
 lluny que vagi, no crec que recarri ni la
 quarta part del que jo voldria. Traumàticaf
 cal esperar que hi haurà força positivitat i
 encara que només fos per no veure més totes
 aquelles cares - a començar per celle de Git-
 card - el canvi es ja positiu.

Dijous, 28 de maig.

Vam marxar cap a Barcelona l'endemà,
 divendres. La gestió més important, a aquesta
 vegada, ha estat la compra d'una plaça de
 parking. No ha pogut ser en el parking de
 la mateixa casa perquè el constructor l'explor-
 ta a l'hora. Ho hem fet en el millor dels qu'es-
 tan més aprop de casa: està a vuit ~~milles~~ ^{metres} centes
 metres, carrer diputació cantonada de Raurle
 de Catalunya; doncs, molt cèntric i, precis-
 -ment, en el sentit de la nostra direcció per
 anar cap a Perpinyà. Com qu'el parcament
 de cotxes es molt car a Barcelona, les despeses
 fixes seran inferiors al que pagaríem, durant
 una breu estada, ^{mensual} al parking comercial; resta-
 rà la valor inmutable, però aquesta, oltre el ser-
 -veï fet, s'indexa amb la carestia de la vida.

La segona gestió important es celle de fer blin-
 -dar la parte del lloguerment. Com que ja ho
 havíem fet a Perpinyà, ho hem fet també a
 Barcelona; més que per la valor que hi ha,
 per evitar, eventualment, les destruccions internes
 que fan els lladregots en recerque de coses
 de valor.

Dissabte, 30 de maig.

Abans de marxar cap a Barcelona va de-
 -positar el dec de venda de l'apartament de De-
 -riers. A l'arrillar he fet la distribució, prin-

4662

efectivament la part francesa a en Vell,
equivalent a la qu'ha percebut de na Dolce.
La resta serà per fer qualques compres-
pagues - perquè ens sentim satisfets amb
ço que tenim i per fer grans viatges. No
conviem ni de cotxe. Lo que fem és
en perfecte estat de ritellar; l'Eli en parti-
làrie de canviar-lo, sempre, finalment l'he
convencut de que no valie la pena. En cas,
tractarem d'emprar els diners, així no uti-
litzats, en comprar - aï, a França - els mo-
bles per l'apartament de Barcelona, mobles
qu'altà no hem trovat al nostre quart, prin-
cipalment al quart d'ella.

Dimenge, 31 de maig del 1981.

Aquest vespre ha arribat na Dolce. Com
cada any, en aquesta època (de l'any) s'arran-
ge per prendre uns vuit dies de vacances.
Enriqueta ha anat a veure els seus amics
de Talon, també s'ha aturat a Montpeller per
veure amics i tí. Demà pensen marxar cap
a Barcelona i Palma de Majorque. A l'illa
i anirem per ella, per contribuir a dir-ho-la.

Dissabte, 6 de juny.

Com previst vam marxar l'endemà, di-
lluny cap a Barcelona i el dimarts cap a
Palma, retornant-ne ahir. Perquè no hi
havie prou places disponibles en tots els altres
avions de la jornada, vam haver de marxar
en el de les 7:30. Vint-i-cinc minuts després ja
estàvem a Barcelona; amb tot i la parada
a la casa d'allà, menjar, etc., abans de
mitjdia ja arribàvem a Perpinyà.

Aquest viatge ha plagut molt a na Dolce.
A iniciativa d'ella vam llegir un cotxe per
dos dies la qual cosa ens ha permès de
fer més de quatre cents kms. a través de

l'ille, laues, de transcorre-la de cap a cap i de dreta a esquerra, emportant-nos-en una noció més completa que quan el primer viatge i confirmant-me que la catalanitat de l'ille es molt més gran que celle de la Catalunya de France.

Dimarts, 9 de juny.

Ahí, al vespre, ma Dolor va emprendre el retorn cap a París, manifestant, repetidament, la seva joia pels dies de vacances qu'ha passat en companyia nostra. En fet de joies materials n'hi hem oferit una que col·locava: un aull triple (mode) en or d'una valor de 1200,00 fr. Rebrunt a tortides, ací, ha anat una vegada role a la platge i dues vegades li hem acompanyade, la darrera, ahir, junt amb la seva amiga Mari-Jo. També, hem anat, naturalment, un dia a Vermet i finalment vam anar a veure el museu prehistòric de Taltail, prop del qual s'hi descobrí, fa uns anys, el fòssil humà més vell d'Europa, uns 470.000 anys. De la seva situació sentimental poc n'hem parlat, perquè el seu objecte; digué trobar-se bé tota role, com viu ara i, en lo moment d'acompanyar-la al tren, ens digué i repetí de que no ens preocupéssim per ella. És difícil de no tenir reguit, uns pares que voldrien ésser regres i Quis...

Dimarts, 16 de juny.

Dimenge, hi va florir el primer fiery de les eleccions legislatives franceses, en consequence lògica de les recents presidencials. El resultat ha estat encare un succés més relatant per les esquerres: més d'55%. I cal esperar qu'el proper torn de dimenge proper, millorarà encare aquest resultat.

4664

Dissabte, 20 de juny.

Ahí, cap a les 22 h. vam arribar de Barcelo-
ne i Parès. El motiu principal d'aquest viat-
ge fou la declaració de venda, el termini de la
qual s'acaba el 30 del corrent. El regon mo-
tiu era de proposar a en Salvador Grau, el cu-
nyat de l'altre, lo que fou amic, una possibili-
tat per ell, de vendre mobles de qualitat, fran-
cos i, per nosaltres, de completar el lloguerent
d'allà amb mobles d'aquesta mena, dels quals
no ~~no~~ n'hem trobat ni a Barcelona i a Ma-
jorque. Pregablement ja havia proposat al
fabricant francès i me responguí molt fa-
vorablement; en Grau havent acceptat també
ben interessadament, anem a tractar de realit-
zar l'afar.

Amb motiu d'aquesta nova estada en la
nostra estada de Barcelona, hem tingut ocasió
de comprovar ço que suposava es a dir, que
s'ageix d'un lloguerent molt fresc per l'estiu.
Hem tingut 25/26: quan ha arribat a fer-ne més
de 10 més; precisament, durant aquests dies,
s'han batut, per tot, rècords de calor - els més
ferts del segle - despassant, en moltes regions,
llarguement els 40°. Aquí, a Vernet, el termòme-
tre va arribar a marcar 42°! A l'interior de la
casa, però, arribà a la mateixa de Barcelona, tot
i deixant entrar el sol durant una estona, pel
matí, perquè noies feia 20/22° a l'interior. Val a
dir que la frescor de Barcelona prové, essencialment,
d'esser un primer estatge, més entrecal i orientat
al nord, mentre que la frescor de Vernet prové de
la bona isolació de la torre, pel quatre costats, més
la teulada, i per la molta vegetació que l'envolta al
peu de la muntanya on està enclavada.

Dilluns, 22 de juny.

Com prèviament, el resultat del regon farn de
les eleccions ha estat un triomf general de la
esquerra; vull dir qu'aquests obtenen més del

465

doble de diputats que les dretes. Ara hi ha partit per part, el resultat són molt diferents: cell que s'emporta la part del lleó és el socialista ~~de~~ lo qual, tot vol, obté la majoria absoluta, es a dir que podria governar vol, sense els cançons dels altres partits d'esquerre. Un canvi, el partit comunista ha perdut la meitat dels vots. Malgrat la devallada comunista, si accepten la solidaritat governamental, hi haurà, probablement, ministres comunistes, canvi, en el govern intereleccions n'hi haurà ja de radicals d'esquerre, malgrat de que són molt menys nombrosos qu'ells comunistes. Ultra la divergència socialo-comunista per ardonar hi ha la pressió exterior de l'Europa comunitària i, principalment, d'Amèrica del nord, a tot, el qual, enfronta molt el comunisme; si fos el veritable comunisme podria justificar-se llurs inquietuds, mes ara no, perquè el P.C.F. de comunista ja no usi en té el nom.

Dijous, 25 de juny.

El nou govern comprèn quatre ministres (ministres tècnics) comunistes. És lògic, honorable i normal per Mitterrand puix que, sense els ^{vots} comunistes, no traqui prou votats elegit. I l'habilitat suprema consisteix ben que, essent lògic, honorable i normal amb els comunistes, els neutralitzi a l'acceptar aquests (ho demanaven repetidament) d'entrar en el govern. Si fossin veritables comunistes no haurien d'haver demanat a entrar-hi i menys encara acceptar l'oferiment; haurien de restar - com en 1936 - fora, tot i sortint i aporint quant sigui bo d'aquest govern i denunciar i embatallat tot lo que fos de negatiu. D'aquesta manera hauríem pogut fer obra útil doctrinària, amb possibilitat de recuperar el prestigi i l'influència perduda en vista a l'avenir. L'any '36 feu un error de restar fora; ara es un error pitjor d'entrar-hi. A la Liberació cometem molts errors, però no al de haver entrat en el govern.

Avui heu rebut els Boisvert. Heu passat, com de costum en les nostres reunions, unes hores ben agradables de plàtica variada. Aquesta vegada quasi tota la conversa ha portat sobre el resultat i les conseqüències de les eleccions. Es curiós qu'essent d'idees totalment oposades, continuem enviant una bona i sincera amistat; mai les nostres opinions han pres el to desagradable al qual tan sovint ha arribat amb en Jaques Tray el qual continue essent tan obtiu are, quies un flacastat (individual i de classe) com quan se un "jeune loup," fa més de trenta anys. En Boisvert es un ressit d'insolent individual qu'ha canviat de classe. Jo sóc un més o menys ressit individual (seue la guerra civil i l'epili haigut pogut anar molt millor) que no vull canviar de classe. Com que no puc esser comunista, com són ami, i com qu'encore no hi ha res més a l'esquerre que sigui coherent i epicax, reste "gauchiste," es a dir, lo més esquerra de l'esquerre.

Dimenge, 28 de juny.

Anem a riampar sup la Perpinyà en des de demà puse començar les verticus finals - previstes - per la jubilació. Després, potser caldrà anar a Barcelona per tal de signar la compra del parking a còe notari. Com que plou, molt benignament, merxorem sense recança, avo al'entrevi, bey content de que plegui car en cal molte de pluja.

Are este cooperant la vinguda d'en Baron el qual me ve a sollicitar, freqüentment, per intentar de nou (alshook l'indiciative feu mere) fer col·laborar el seu partit amb el lo d'en Mallof en vista a tractar de fer organitzar la descentralització promesa per Ditterrand.

Dijous, 4 de juliol del 1981.

Ahí vaig tornar ací a Vernet sense haver anat a Barcelona per la qüestió del notari. Abans de marxar, vaig donar, en la meua meua nova: en Vell havia trobat treball. S'agirà d'una tasca lligada amb la seva formació - l'edició - i hi ha un càrrec molt modest, per començar, mes amb possibilitat d'anar pujant. Siigui com sigui, val més que d'estar desocupat, es, doncs, una bona nova. En arribar aquí em tenia a telefonar per donar-me en una altra que em seria abans d'arribar: Tindria l'intenció ja sigui de vendre la seva estança de Sannois (l'hi heu apujat - a tot - les "càrregues" d'un foto) i llogar una cosa més petita, ja sigui de marxar, per dos anys, a la Guadalupe. Compreneu i em desoleu del seu estat d'ànim i de la seva solitud, i, potser, canviant del paísatge actual, en el qual evolucionar, podrà trobar nous contactes afectius. Dilluns em tornarà a telefonar: pensava dir-li que fagi res per ella entengui millor; però desgraciadament. Potser el canvi de "decorat" ambiental seria lo més adequat, tant més que - veureu veure - li permetria de conservar el lloguer i la possibilitat de tornar al Ministeri un cop acabat lo seu desplaçament a la Guadalupe. Siigui com sigui, la nova em ha adaptat; la nit ha estat agitada i el bon humor ha fet tot lo comp. Senta de tenir, doncs, invitats na Françoise i Jean Noël perquè no vatem per orties.

Dimecres 5 de juliol.

La visita prevista, si la no prevista d'en Jaques, ha fet passar el dia sense tenir ocasió de pensar massa en el cas de la filla. Un cop quedat, altre volta, novament dos rolets la meua ha estat ^{la} meua ocupada pel cas. Per recuperar un xic - i poc - de la nit passada, aviré prompte al llit.

Dilluns, 6 de juliol.

Una altra nit passada en neguit i l'aprensivió de la conversació telefònica amb Na Dolce amb na Dolce. Finalment, els negocis propis manifestats diversos, s'han aprofitat un bon dia: Ha dit, ~~per~~ en principi, que decidís les restes com és un any més. El nostre desenrotll, cell d'en Néll i l'actitud de les amigues seves (na Marie i una altra, d'edat similar, divorciada i amb un fill) han contribuït en aqueixes prese de decisio que serà, probablement definitiva; tant més que, per camins millor que sols, sembla qu'han decidit, amb na Marie que, durant la setmana, vivran en el llogerment d'aquesta a París i, des del dinant al vespre, amirien - fins el dilluns al matí, a viure a Sannois; d'aquiesse manera no estarien mai sols. Aquiesse decisio m'ha remuntat un bon dia l'ònim decisió que tenie i, com ho tenien previst, la Dama ho n'ha anat cap a Perpinyà, amb l'autobús, fins a fi de la setmana; n'aprofitarà per continuar els manatges en curs i jo vau a tractar de reprendre l'obra; potes aquestes quatre o cinc dies sol me permetran de crear la concentració i ambient necessari per demarrar després de tant anys; sempre el cas de na Dolce la veu re presentantse force bé, malgrat que veu que té de necessitat de més dies de solitud i inspiració; en fi, ja veurem demà com anirà.

Dimecres, 8 de juliol.

Na Dolce m'ha telefonat (abiricant). No heu parlat més del seu cas, considerat com aduís en la forme decidida per elle mateixa. Avui m'ha dit qu'ho tingut noves d'en Néll el qual diu qu'està content del comencement del seu treball. No cal dir com jo també - i ra mare - n'estem també contents; val molt més que riqüi ai-

xi quan se sap que tots els comencement són més difícils qu'altre cosa; per ell només cal recordar les que feu als diaris de Perpinyà i de Montpeller.

Referent a la represa de la meua obra, sembla que la cosa vagi bé també: quan podria dir que la represa s'ha fet i qu'estic en condicions de tirar endavant. Si així fos, seria formidable car tenc tant la cosa que pensava qu'heure caldria bé una quinzena de dies per entrar en l'ambient i inspiració necessària.

Dijous, 11 de juliol.

Vai reprendre més que correctament a la lletra de represa d'en Crue. Avui m'ha telefonat de la seva casa de camp de la regió parisenca. Hai correspost també més que correctament a la seva conversació, més després - i l'Éli. ha tingut la mateixa impressió - en comença a traçar la conclusió que si ha reprès la velle amistat es per pur interès. Va fer 65 anys en maig (quan me va escriure): està malalt del cor i pliu que no pot treballar més. Afegint que té dificultats per la seva "retraite", relativa al període de la Lliberació i abans i després, es a dir període de quan la majoria de nosaltres, encara no estaven integrats administrativament a França. Si s'evanquen dos testimonis, etc.... Comença a veure només quin ròdol interès en les seves noves manifestacions d'amistat.

Dijous, 16 de juliol.

Res de nou per renyalar. Vai treballant en l'obra sense avançar gaire, però, sembla, fent bona tasca. Demà encara comença treballar-hi pel matí i després deixar-ho per uns dies, car heu de fer un bon viatge a Barcelona.

4670

Dijous, 27 d' juliol.

Ahòr, de bona hora, vau marxar de Barcel·
lona cap a Perpinyà; ara ja estem de nou
ací a Veruet. Durant la nostra absència hi
ha havut ben xic de correspondència. Demà
me la caldrà despatxar i reprendre l'obra tan
aviat com pugui, malgrat que, havent mon-
tat un carretó, hauré, allueuys, de guiar els
dos minyons del còmputing frèi; és el treball
que s'ha d'ofert de fer (pagant) a fi de nivellar
un rot, fetsa gran, present la terra en un
altre on n'hi ha insuficient. Hauré volgut tro-
var un o dos veritables manobres, per fer aquesta
feine, eupperò no hi ha manera.

En Pelai vilar m'ha tornat a escriure pre-
cisant-me detalls pel nostre viatge projectat a
Mèxic. Totà encantat que hi anedu, afegint de
que no ens hem de preocupar per res. Val a
dir, referent a aquest excel·lent amic, que du-
rant el període de "Terra catalana" (part d'ell)
vau reprendre contacte; va venir, inclús, en
breu visita a Perpinyà, deu fer uns 15 o qua-
tra anys.

Dijous, 30 de juliol.

Vai avançant - lentament - en l'obra. Hi ha dies
qu'estic força decebut del meu treball; d'altres força
content; un sol die vai estar molt content.

A part de l'obra, amb els dos minyons en qües-
tió, aneu complint - per nivellar-lo - el gran rot
de terreny recuperat l'any passat. La terra que
hi pertoca feie més aviat d'ora ~~en~~ estava.

Demà pensen baixar a Perpinyà per prendre
el correu i fer qualques encàrrecs.

També, el pare d'un dels minyons, en Ribes -
qu'es electricista, ens instal·la els radiadors elèctrics
que vai comprar l'any passat; és la darrera
cosa que romanava feta.

Dels fills res de nou; na Dolc continue telefo-
nant-nos quasi cada die.

Dilluns, 3 d'agost del 1981.

Vam anar a Perpinyà, com previst.
En el correu li havia fetes correspondències,
la qual m'ha ocupat i m'ha fet encara. Les
més boniques, en aquets pàgines, són
la comanda de mobles per Barcelona i
l'anada, a aqueixa ciutat de na Marie-
Teresa amb motiu del casament de na
Norste; en inferme també que n'Elene fa
està còmode i té, inclús, una mine de dos metres.
Li hem respost de seguir dient-li qu'auríem a
venir-la i, millor, si pot venir uns dies a.

Dissabte, 8 d'agost.

Ahí vam anar a Perpinyà, foren correu
ens hi esperava deut una lletra d'en Nell
en la qual manifesta una certa inquietud
pel seu treball car, a la fi d'aqueta setma-
ne, ha de prendre la responsabilitat de la
tasca editorial per la qual ha estat recrutat.
Cal esperar, a veure... Referent a la B.D. tam-
bé li ha dificultats per la signatura del 3er con-
tracte pel fet que l'editorial (nos, la mateixa)
ho li voldria fer acceptar ^{on treballa} judicis inferiors al
primer signat.

Tal que fa referència a na Dolce, com que
no té ningú pel 15 d'agost, li hem proposat
de venir a passar-lo amb nosaltres pagant-
li la meitat del viatge. La seva primera reac-
ció fou de refusar, més insistint, s'està arran-
jant per venir quatre dies. Tenim uns fills
que no són obesos.

Dimenge, 9 d'agost del 1981.

Ahí es el meu 65^è aniversari. M'el passe,
per l'essencial, treballant en l'obra i, potser,
avui serà un dia memorable, en relació a elle
car, feie variis dies qu'estave atorcant en un
probleme capital: l'erigim dels monts, i potser
avui m'haurei trovat la solució que jo crec bona.

H672

Dijous, 10 d'agost.

Allò de la bona volució d'ahir, sobre l'eri-
queu dels mans, malhauradament no es tal; no
l'he trobada. Continue, darrer, encallat amb a.
quart problema capital. Si podés arribar a resol-
dre'l, tota la concepció de l'obra seria més pla-
nere; de totes maneres, per no perdre més temps,
i tractant-se, pràcticament del primer capital,
l'hauré de deixar en l'estat actual i reprendre
el capítol de la biografia, amb l'esperança
de qu'acabari trovant la solució recercada.

Dimarts 11 d'agost.

Haan vingut a passar el dia amb moral-
tes en George i na Nick et qual, com cada
any, per les vacances venen a Rià. De les tres
filles Mardon es ella amb la qual hem sem-
pre mantingut més relació i amistat. Una
agradable jornada.

Dijous, 13 d'agost.

Obtenció de rebre notícia de la mort robada
de Miquel Cruz. Mors el 19 del mes anterior.
Per la seva comunicació telefònica de l'11 ju-
liol em deie que, prel 23, ni podria conduir el
cotxe, em franqueja a nuera de pro cap a Cu-
llera (València). Se veu qu'el cor li ha fallat i ja
no podrà profitar de la jubilació qu'estava prepa-
rant. Malgrat que la seva esposa de la nostra
vella amistat es interessada, senta sincerament
sentim sincerament agraïme brutal desapa-
rició.

Dimecres, 14 d'agost.

Ahir, per la tarda vau marxar cap a
Terpinya a fi de fer gestions diverses i estar,
aquert mati, a l'estació, a les 7, per rebre
na Dolce. Després d'haver-se repostat una estona,

mare i filla han marxat cap a la platja i jo he continuat les gestions, principalment celles concornint la meua jubilació efectiva, la qual he començat, de fet, l'endemà del meu 65è aniversari, o sigui, fa quatre dies.

Na Dolce ens va demanar si podie invitar a Vernet un matrimoni amic d'ella que té residència a Montpeller. Han d'arribar demà.

Dimenge, 16 d'agost.

Després de morpar els amics de na Dolce, sembla, ben contents d'aquesta visita; moltos també. A l'hora de l'aperitiu ha vingut en Barau, un amic "vernetais", amic d'ideal prou que s'ageix d'un molt-català dels més intradmissibles en quant al nostre problema de prople, es, inclús, un dels principals del Partit independentista dels països catalans; com ell n'hi ha pocs d'aquesta banda de Pirineu.

Dimecres, 19 d'agost.

Na Dolce havia d'haver retornat a París dilluns al vespre; meua error d'inatenció seva li feu reservar la litere pel 18 en lloc del 17; això fa que, no podent canviar en aquest període tan demanadís, ha demorat un dia més. De conseqüent, en lloc d'aurar una vegada a la platja, hi hem anat dues, ha fragit suprà al càrrec, amb sa mare, etc., total: 5 dies complets que, sembla, li han plagut; cinq dies que no ha estat sol, com abans a casa seva. Ahir, a les 22^h45, la vam deixar a l'estació i, sense retornar a casa, varem venir directament a gitar-nos a Vernet, on, si no hi ha res de bo, hi retornem fins diroble o dimenge i després cap a Barcelona.

H674

Dimecres, 21 d'agost.
 Ha vingut a beurejar-sopar Rick, Purges,
 llur filla Chantal i família (4). Heu passat
 una bona estona gallant, menjant i bevent.
 Si no tinguis la tasca de l'obra, hauris encara
 aprofitat més la visita.

Dimecres, 28 d'agost.
 De Barcelona, demecres vam marcar cap
 a Parets i Perpinjà; ahir vam retornar
 ací a Vernet. A Barcelona, com previst, vam
 fer certes gestions, ens vam retrobar amb
 m. Albert i família i, com previst també,
 vam rebre na Marie-Terese Alvarar. A part
 la visita que varem fer-li a París, deu fer una
 trentena d'anys, no'ns haviem vist des dels
 temps de Montauban: una quarantena d'anys!
 Feu una reencobre agradable, recordant l'amistat
 comuns d'aquells temps (els principals desapareguts)
 i altres evocacions; ens vam veure des
 d'ací i ella retornà a Madrid. El record que
 guardava d'ella, de Montauban (no parlem del
 físic, del seu i del meu, ambdós ben canviats, evi-
 dentment) era ell d'un jove intel·lectual, in-
 tnuide, ~~ella~~, etc. No té res d'intel·lectual, està ben
 poc instruïda i en quant a la cultura, què poc
 canvi ha fet! Així feu qu'oviat no vau valer
 què dir-nos...

Dissabte 15 de setembre del 1981.

Toque cosa per notar en aquestes pàgines:
 vai treballant a l'obra i resolvent una sèrie
 de problemes que no si bé he'ri són tals, es
 fa que no puc sentir-me satisfet plenament.
 A començament de setmana vam fer una
 ràpida estada a Perpinjà per ocupar-me,
 principalment, dels "dossier" jubilació de pe-
 riodistes i de la 64.ª Companyia de treballadors
 estrangers. Tot lo que'm pertocava fer, referent

a jubilacions, està fet; ara només cal esperar: uns tres mesos veurà. Que fer-ho confortablement puix, qu'a part les reserves personals, tinc assegurat de la "jorè-retraite" prèviament durant tres mesos també.

Dissabte, 12 D setembre.

Una altra setmana treballant a l'òlere quasi exclusivament; va prouent ferme, mes no puc dir encara què en sortirà.

Ja ja m'és d'un any qu'a Polònia ha esclatat triòbliquement a la clere del món, lo més gran fracàs dels països socialistes. Més de trenta anys de règim i estan pràcticament en fallida econòmica i ideològica. No han volent resoldre cap dels problemes crucials que presentava el país; quine vergonya! quine fracàs comparant-los amb els Alemanys i amb els Japonesos, països que foren vençuts i que són d'economia capitalista! Era dir que ni l'economia socialista hagués sortat ben dirigida i ben orientada en Polònia que haurie (i tot ~~els~~ altres països socialistes) d'haver brillat per damunt de tots els països capitalistes. Dades, tots les dificultats amb les quals tope Polònia, en té la culpa el P.C. o, millor dit, els seus incapaces dirigents. Ells són, indirectament, els pares espirituals del moviment-partit anticomunista que s'han vist obligats a renouar l'existència; ells són els responsables del moviment extraordinari de l'influència de l'Església catòlica (70% de practicants efectius contra 30% en França màxim; a dir, a l'invers i en un país capitalista!)

Araò de la paternitat indirecta d'una femonea social (als cas veure export) m'és fa recordar un altre, també engendrât pels comunistes: ell del "gauchisme". Si'l P.C. hagués estat a l'altura de les circumstàncies, com abans de la darrera guerra, no li haurie havent cap "gauchisme". Tant en un cas com en l'altre cap vol rec-

H676

veïder la paternitat llur, o, al contrari: considerau llur fill indirecte com llur pitjor enemic.

Hi ha un altre cas semblant, vell dir de paternitat indirecte d'un femineu, que recau en la burgesia. S'ageix de maig '68. Per les misfeyss robars d'incapacitat i de suficiència qu'è Polònia, el "gaullisme" engendrà la gran revolta de maig '68. Si la 4ª República n'hagués pres estat d'èliminació, no hi hauria, havent maig '68. Com tanpoc hi hagués havent el socialisme en '81 si l'esquerre hagués pres el poder en '74, com l'harie de preude, veure la putada d'en Chinae. Aleshores, hi hagués havent el socialisme al poder, veu ara, solament socialistes en el govern. Moralitat: És perillós de "trop pensar" i de pensar que la suficiència i l'incapacitat poden fer bé i ser assegurances de continuïtat.

Dilluns, 18 de setembre.

Dilluns, pel moti, vam venir a Perpinyà en Boisvert i esposa i, tot seguit, vam marxar cap a Barcelona. Aquest viatge (en vam retornar l'endemà al vespre) ha estat fet exclusivament, per ells abans de que no retornessin a Paris. Curiosos com són, tenien interès en conèixer el nostre allotjament d'allà; ho trobareu molt agradable per ell mateix i per l'emplaçament tan cèntric. Fou un viatge curt mes agradable, tant més agradable perquè fou curt. En aquest aspecte, en Boisvert és com jo: fer les visites curtes per no alterar el mode de vida de cadascú, sobretot qu'è la nostra edat, (i temperament) la tranquil·litat i la calma de l'ella es queleuen de primordial.

Dilluns, 21 de setembre.

Ara hi fa un any que morie el pobre regre. Hi femem Boisvert - durant tot

l'extin - recordant que l'any passat en aquesta mateixa casa vivie ell i les seves últimes monedes. Quan moria, ell mateix en l'ambulanci, sense l'ajuda de ningú, estava convenent que retornaria dins d'un dia.

Na Dolce ha retornat, de les seves vacances a Turquia, molt satisfeta. Ens ha invitat a realitzar aquest viatge pel que té d'instructiu i d'exòtic. Enquany el projecte es Mèxic; l'any ^{ve} que veurem, si vivim. Qui viura veura.

Dimecres, 27 de setembre.

Avui debanem per acabar el nostre rojari aquí a Veruet, de la temporada d'enquany. Demà començarem a marxar cap a Barcelona per la qüestió dels mobles. Val a dir que sense aquest desplaçament, tampoc no haguéssim perllargat gaire més l'estada puix qu'ara, ací, cal treballar ja matins i vespres mentre qu'a Perprimya encara no. Aleshores, val més anar a Perprimya o a Barcelona i, quan allà calgui treballar també, treballar l'indret més adient. En aquest cas, Veruet pot ser-ho ja que la tardor es molt agradable en aquesta ventrada.

Dimecres, 9 d'octubre del 1981.

Vam anar a Barcelona com pre-vert i hi heu retornat encara aquesta nit. Demà, sempre per la qüestió dels mobles. Això fa, qu'entre unes coses i altres, no heu pogut reprendre l'obra; avui penseu fer-ho i a veure si podrà sortir de l'encallament en el qual estava en relació al problema n.º 1 de la comonarquia. Si puc demanar avui probablement que no podrà continuar fins el proper dilluns, car, demà i demà-proxat, segurament qu'hauran d'anar a Veruet per qüestions diverses.

4678

Dijous, 15 d'octubre.

Demà han d'arribar a Barcelona els mobles (menjador i sala) comprats a França. Hi ha hagut i hi haurà encara força dificultats administratives interestatals per resoldre alguns de què s'obtinguin legalment instal·lats a casa. Degut a la fi de l'informe n'hi haurà prou en que estigui dilluns a cà l'agent de Duanes. Això fa que demà passat podrem retornar a Venet i acabar d'acabats per la temporada d'hivern.

Del qu'afecte a l'obra, vai avançant lentament, tot voluciant - o pensant fer-ho - els problemes, que's van fent.

Dijous, 22 d'octubre.

El progr. passat dimenge vam marxar cap a Barcelona a fi d'entrar a punt d'ère el dilluns al matí per començar les gestions relatives als mobles. El dimarts, per la tarda, la part que jo havia de fer estava acabada. Segueix l'agent de Duanes, dins de vuit dies haurà de poder rebre'ls a casa. En lloc de restar vuit dies a Barcelona esperant els mobles en qüestió, vam decidir de retornar aquí on de feine no me'n manques.

Dimecres, 23 d'octubre del 1981.

Aviu fa 33 anys qu'ens varem casar. Ho hem celebrat avant a dinar al restaurant, tot evocant aquesta data ja tan llunyana i tan aprop a la vegada.

Dissabte, 24 d'octubre.

Un altre vell amic que desapareix: en Lluís Montagut. M'acabe de telefonar la seva filla per anunciar-me la trista nova. Tenia 77 anys, edat que comença a comptar n'el, actualment no's considerem ens avançada.

Sente sincerament aquesta pèrdua, a la vegada per ell, per l'amic i per Catalunya, un digne fill més que mort, rindó en una útil i ~~obliga~~ fersat, en un d'obligat casca a veure-
 gisquene del fersat que officieu durant prop de quaranta anys.

Si no fos que Sennià tenim ja compromís i per Sennià passat tombé - dit de l'enterrament - les magnífiques l'emplacat a Carrey, requint la tradició que no vull per mi. Pel compromís de Sennià Lluenga es familiar i lo podrie eludir més o menys fàcilment; ell del dilluns es diprent cor rabeif de la continuació prome-
 re de la gestions de Luane pel mobles. Menys mal que Sennià podrie telefonar a en Joan Puig per comunicar-li la triote nove; ells no l'han pragut honor a Montpella i jo tampoc; es que deu esser a Sante Colome.

Dissabte, 31 d'octubre.

Vam passar per Ste. Colome en, efectivament el Puig estava allí. Vam retrobar-nos amb en delphi i enyade a la sortida de l'autopista i, jaunt, vam anar a dinar a la terra del Delfinets, no gaire lluny de la sortida 7: f. Després cap a casa. Pel dilluns, pel matí, repren de la gestions pel mobles. Bus los havien de lliurar diuarts, mes no feu fins dijous. Una gran feina de per desembalar i posar-los en place així com d'altres tasques complementàries d'instal·lació. Ara ja no-més manquen les cortines, del davant - les definitives - i les lampores, salambres, lluminaris, etc. del menjador. Sols queda explèndid amb aquells esplèndids mobles.

Dijarts, 3 d'novembre del 1981.

L'endemà, Lluenga, vam partir vers Ser-
 vian i Montpella. Vam veure en Marcel Casals en el seu l'aparta del Teatre. Fou motiu per veure

també l'interior d'aquest tan bell^{ifici} tan ple de records. De retorn ens varem parar a Bèrriers per fer una visita al Sr. Lacourt i una altra als pares de na Patricie Pellizzari.

Aquest mati he començat les gestions pel viatge projectat a Mèxic. Amb els imperatius de dates ens hem d'anar compte que seria massa just fer-lo abans de Nadal i hem decidit de preparar-lo a després de la festa de fi d'any. Aquest nou termini m'haureu de permetre de veure acabar completament el "Dossier" jubilaçió i, en quant a Barcelona, acabar també l'instal·lació. I mentrestant, aprofitant treballant a l'obra.

Dimarts, 7 de novembre.

Vam comprar oliv cop a Vernet per tal d'extirpar-ho tot en temporada d'hivern. Així ha estat fet. He encara que no hi ha encara en tot l'hivern, no hi ha res per fer; es a dir, fins a la posta dels fruits.

Dimarts, 10 de novembre.

L'Estat espanyol presenta sempre la seva bandera com si fos una senyera gloriava i l'ignorància de la majoria dels seus ciutadans n'ho creu; es que no sabem com va ser creada i què es de creació molt recent, per un estat europeu que's val de tradició històrica; fa tot just 136 anys que oficialment la senyera de l'Estat i 196 que fou creada; ho devem encara a la dinastia borbònica i la branca d'Espanya, com tots les altres branques borbòniques (França, Nàpols, Parma) tenien la bandera blanca com a pendó. Com que la marina anglesa també tenia el pendó blanc, no's podia distingir els vaixells amics dels enemics en la mar. Per evitar aquesta confusió Carles III, en 1785, va adoptar la bandera actual, resolent-la entre una quin-

gens de models. Però només servi com a nique
 distintiu de la marina, tal com havia estat el
 motiu de la seva creació. No fou més qu'el 1845,
 o nique veient anys més tard, qu' Isabel II
 decidí que, a més a més de la marina, la nova
 bandera serviria també de distintiu a l'exè-
 cit de terra. Finalment acabà essent-ho
 de l'Estat. Deves, en definitiva, i com a màxim,
 la bandera, dita empranyol, nascut té 136 anys
 d'existència; es molt curta existència per
 qualificar-la de gloriosa, tant més que, des
 de l'època de la seva creació, el Regle pres-
 rat, fins ara, d'esdeviniment ^{veritablement} glorios, l'Estat
 empranyol no n'ha tingut cap.

Dimecres, 11 de novembre.

Estem preparant un viatge a París. La
 sena ha invitat per anar-hi ja qu'hem retar-
 dat el viatge a Mèxic. No es gaire lògic car,
 si no hi ha res d'imprevist, hi haurem de
 tornar dins de dos mesos. A force (me desce,
 per telèfon també ha invitat) m'heu deixat con-
 vèncer i aquest mati hai anat a l'estació
 a rebre bitllet, lletres i preparar l'expedició dels
 bagatges; car hi ha un pel treu en bloc de carre-
 tere com la formidavere postada; en efecte, com
 que les coses s'annuades per en vell no són gaire
 importants, i com qu'els dies són molt curts, i
 com qu'el capri a la fi, potser encara resulta
 més car per carretera, val més prendre el tren;
 potser també l'ovis haquí estat vàlid, mes té
 l'inconvénient que cal anar a l'aeriport d'apui,
 force lluny i, me cap a París, també es lluny.
 Si fos un trajecte més llarg l'ovis es molt
 pràctic; en aquest cas no tant, tant més que't
 gites a les nou del vespre a Perpinyà i l'ende-
 mà al de mati, de bon hor, estàs a París.
 Comptem estar-hi poc: me setmanes, su-
 ficient per veure els fills i direntir dels nos-
 tres problemes.

Dimecres, 20 de novembre del 1982.

Aquest matí hem arribat a París. Un viatge sense cap novetat esmentable en particular. N'hai profitat per documentar-me relativament al projectat viatge a Mèxic.

Dijous, 7 de gener del 1983.

Altra vegada em he tallat en el treball de l'obra. I durarà uns quatre mesos probablement fins que, en el millor dels casos, no podré recordar fins a finals de febrer fins que marxant dimarts proper cap a París, i d'allà cap a Mèxic, no compten retornar a Perpinyà fins a fi del mes que ve.

Les festes de fi d'any les hem passades entre Perpinyà i Barcelona amb en Vell i na Sylvie; na Dolce, sugnany, no ha volgut venir.

Dijous, 9 de gener.

Res de nou per remarcar: els preparatius del viatge i les gestions inicials i constitució l'elemental de l'ocupació en espere del depart.

Dimecres, 26 de febrer del 1983.

El depart se feu com promet. el viatge (anada i tornada) normal i l'estada allà molt profitosa. Naturalment, vam tenir els inconvenients del desposament herani i també climatològic, però tot això es normal també. De coses per dir n'hi ha tantes que no sé com fer-ho: si notar aquí les notes preses o bé fer un llibre erbes. Començaré parlant primer dels meus fills, de l'amic després i, finalment de les impressions del viatge.

Tant a l'anada com a la tornada varem veure na Dolce, en Vell i na Sylvie. La filla

en acompanyà a l'aeriport i en vingué a rebre'ns. A l'anada vam restar dos dies a París, mes a la tornada, del dimarts al matí al dimenge al vespre. En Nell veu bé un format del seu petit treball a l'editorial que l'emplea i pensant en les revues B.D. Al retorn pensava que en podíem emportar el seu primer llibre publicat i no fou possible per 48 hores aproximadament; diu de fora estava en venda aquí a Perpinyà. Pel que fa referència a na Dolce ella mateixa diu que's troba molt bé així i és veritat perquè tant de core com de tracte, se ven que va bé. Ara està canviant de servei i, d'un edifici anexe del Ministeri, passa al del mateix Ministeri. Estic, estem, ben contents que's trobi bé així; mes no es pot demanar que, d'aquella manera, podíem estar ovís! En quant a en Nell, de moment tampoc no sobre el particular; ara tenen el projecte de trobar un llogament un xic més gran en nistes a... Estic content de que juguifer, professionalment parlant, ho que sempre ha dirigit: la B.D.; mes, en lloc del petit empleu que té, comença per ell, almenys, un de redactor, com va començar a "L'Indépendant".

L'amic Pelai - i la seva esposa Angelina - ens rebren molt bé; mosse i tot perquè ens cediren llur cambra per anar ells a una altra i hi tenen un rofà. No volíem de cap manera, mes vam haver d'acceptar. En dues vegades (a l'arribar i retorn del Tucatán) hi varem dormir tres nits, crec. hi vam passar fi, d'una manera indirecta, profitant del viatge a Acapulco, car ens vam donar compte que el clima en qüestió només era per una persona... No és que la terra sigui petita, es més oïat una casa-museu-biblioteca, després, molt agradable. Molt agradable però no pràctica pel nostre cas, car està situada ben a la afors de la ciutat i com qu'è aquesta es moustrament gran (segurament ja la més gran del món), les distàncies són enar-

mes i les comunicacions no's podem comparar amb celles de Barcelona o de París, per exemple. De totes maneres, tant durant els dies (limitats) passats a casa d'ells, com quan estarem a l'hotel, ens fem profitar (encara exercicis) de tot el seu temps lliure per visitar entorn de la capital i d'ella mateixa; anem anar així a veure els més importants centres arqueològics de la regió i fins i tot la seva care de camp.

Referent al Mèxic modern no hem tingut cap veritable sorpresa: són dos milions de blancs que exploten 35 milions de mestizos i que, tots junts, votenets, 35 milions dels "dits" indis. Per acabar amb la dominació de la casta blanca, caldria que els mestizos reconeixent-se tal i com són, festin bloc amb els ^{"dits"} indis, creant així per donar cos de vida real al poble mexicà, poble del qual tothom se reclama i qu'encara no existeix. Ho que hi ha, actualment, es un intent d'apropriar-se del "poble mexicà" per la casta blanca, es a dir, 2 milions volent absorbir-ne 70; des del punt de vista cultural ja ho han fet, puix que revendiquen un passat precolombià quan ho fet, es una simple usurpació. És que no ensant ja Espanyols, i no volent ésser criollos, no podem ésser altra cosa qu'usurpadors d'una cultura que no es ni espanyola ni criolla i que llurs avant-passats destruïren barrejant. De fet, la casta blanca pot comparar-se a una mena de nou ric que sempre molts vells per intentar donar-se una pretesa ascendència burguesa.

Dissabte, 13 de març del 1982.

Fins avui no ^{he} tingut temps per poder continuar la relació ininterdada l'altre dia. Vam anar a passar una setmana a Barcelona i hi hem de retornar demà per uns dies encara. Vai a veure si acaba, doncs, de notar l'essencial del que manega encara relativa al viatge i de les idees i suposicions que se

n'han derivat.

Començari parlant dels Mayas perquè l'endemà passat de la nostra arribada, vam marxar cap al Yucatan, en direcció de Mèxic capital a Meride. Allà vam visitar el més important de l'immense península i, vuit dies després, retornar a Mèxic partint de l'illa de Cozumel.

Del poble maya m'hoi confirmat ~~per~~ tot ho bé de l'opinió que ^{me n'he} haurie fet pel que ja en vovic: el més magnífic i ètnicament el més gran poble de tot el Mèxic històric, a dir des del Panamà fins a l'Oregon als E.E.U. i, potser, un dels més grans i més magnífics de tots els pobles de la Terra, del present i del passat. A estat igual, llur precisió astronòmica era superior a la nostra i la densitat de població per Km² probablement també la més densa del món en el temps de llur esplendor.

Com els altres pobles ameríndians notant l'esperit competitiu entre'ells, era l'esperit solidari i cell de no violentar les consciències.

No m'hoi pogut fer una idea personal sobre llur origen: Sembla que, ^{és quasi veritat} ~~en~~ el vell continent, tots els pobles venien del nord, (el poble més nou-vingut, a l'arribada dels Castellans, era l'artegue). Si fos així, els Mayas, o Maies, haurien anat baixant fins a poblars tota la península del Yucata i continuant cap a l'Amèrica central. Això de baixar o desplaçar-se, replegar-se d'un poble no's deu fer mai de pròpia voluntat sinó impel·lit, foragitat per un altre com deu ser el cas dels Bascos, dels Celtes, dels Triets, dels Finosos, dels Magiars, etc. Segons veulle a l'arribada de la banda de Cortés, la civilització maia ja estava en decadència; és possible qu'alguns pobles marqués una pauca, dita lleugera, com l'han marçada tants altres pobles (el nostre inclús) després d'una esplendorosa fase arcaica. Però el poble maia continua existint i existeix encara, avui, fins i tot cell que té l'identitat més marcada de tots els pobles

amerindians actuals, l'identitat més moderna
 si més no la més combativa, encara que de ve-
 ritablement combativa actualment encara no n'hi
 ha cap, crec: el trauma rebut per la destrucció
 brutal de llurs muntanyes encara no ha estat repe-
 rat i l'enorme murticidatge, provocat per la
 conquesta, contribueix a entorbellar les conscièn-
 cies individuals i col·lectives. De tots maneres, si
 a l'arribada dels aventurers castellans, el poble
 mai no coneixia una praxi sociològica, si no
 hi hagués hagut invasors, es veur, com tants
 altres pobles (el nostre inclús) que més o menys des-
 prés hagués reconegut una nova etapa o
 període ascendent, com tants altres pobles (el
 nostre inclús).

El fet qu'hom hagi aplicat la terminologia
 europea per designar l'organització dels pobles
 amerindians ha contribuït a entorbellar certs
 situacions. No crec pas que hi hagi hagut mai
 un imperi maia, ni grans ciutats ruïnes
 (els Astèques sí que, ~~de~~ l'estat teocràtic que
 va dirigir Cortés, podria confondre's amb un
 imperi de tipus europeu). Tampoc no crec qu'ells
 mai haguin tingut mai ciutats-estats com
 les històriques etròpees. Serien ester una mena
 d'unions de tribus o, més ben dit, de comarques
 associades entorn d'un centre cerimonial. Com
 que vivien en societat autàrquica i en aglo-
 meracions lliures, l'administració civil era quasi
 inexistent; la militar devia ser recuperable a
 la mort del Samant. Celle qu'era imperant
 era la religiosa a la qual contribuïen tots i
 per la qual tenien temps de sobres. Fou el ofi-
 ciant religiós la part més important de la
 societat maia; mes no sembla pas qu'haguin
 format una classe tancada i exclusiva: tot hom
 podia fer-se-ne part fins qu'els nens, mi-
 llers eren escoltats quan encara eren infants
 i destinats oïc i preparats en vista al futur.
 Hei hagut de fer una altra frase. Vai
 a continuar notant "pèle-mêle":

Fa temps que crec que hi ha una estreta relació entre el calcari i la val. La península del Tucatà està formada de calcari. I si el calcari fos val fossilitzada? Serie la solució que cerque des de fa molt temps: el calcari i la val serie la mateixa cosa en "etades" geològiques diferents. La val dissolt el calcari; després el calcari serie val no dissolt, després fossilitzada. Després, el Tucatà serie un immens "plateau" calcari, es a dir, val fossilitzada no per la qual la pedra i la terra (molt fina) són blanques. Els "plateaus" calcaris se formen lentament com si fossin immensos ralsins, la val del mar restant-hi en "couches" soleres rodades. Els ^{rius subterranis, llacs subterranis,} rius, grutes i caveris dels "plateaus" calcaris se formen se formen per la dissolució de la val encara no fossilitzada - rote l'acció de la pleraga. Un cop la val fossilitzada ja no fon, ja no es val, ^{pedre} calcària. Per feute el calcari cal val...

Si lo qui acaba de notar fos veritat permetrie també de comprendre l'origen de la val gaulle: serie "le stade" prefossilitzada, es a dir, abans de transformar-se en calcari.

El diàmetre deu tenir un processus similar: ^{gas carbònic, aigua blava} carbo vegetal - mineral - fossilització - carbònic cristallitzat ~~roge~~ pur, després, altre volte blanc.

Retornem als Maies: el capital agricultura del llibre que'm va deixar en Delai confirma la meua hipòtesis de que no hi havia ciutat, podrem dir qu'eren "nòmades agrícoles", es a dir qu'anaven canviant d'habitatge a mesura de l'esgotament dels sembrats de maïs. Vol a dir que l'habitatge, en aquelles latituds, no se un problema ja que qu'era en tota època de l'any podien viure a l'aire lliure. Les úniques construccions fetes amb pedra gran, després, els centres cerimonials; aquest estaven més o menys habitats pel clergat el qual, com en l'Edat mitjana a Europa, detenia, a més a més, tota la civilització de la race.

Per viure una família de cinc persones (la més corrent) disposava de 4 a 5 hectàries i

podria produir més del doble de ço que necessitava. Malgrat que no tenies cap animal domèstic (no en tenies perquè no n'hi havia cap) treballant 48 dies per any en terreny propi per assegurar la subsistència; després les hi restava ~~un~~ temps més que oníciament per viure sense treballar i per fer art popular. L'opulència dels centes cerimonials era el fruit d'un art col·lectiu, probablement lliurement consentit i, fins i tot, considerat com un orgull de participar-hi més i més.

Just amb el maïs (nou derivat de llur nou de poble, segurament) la planta que feia viure el poble indí, creaven d'altres plantes; qualcunes les sembraven al mateix temps i, en camps diferents, creaven productes naturals no convertibles qu'aproven per la vestimenta (coto, etc.) i per les tendes.

La població se feia com celles de les abelles: quan el creixement era excessiu hi havia d'aglomerar-se; confirmació de que no hi havia ciutats-estats com hem suposat i com hem suposat encara; més hi havia centes cerimonials que agrupaven un cert nombre de "villatges" més o menys nòmades. Després, res de contacte amb les ciutats-estats del vell continent i menys encara amb els imperis d'aquest.

De fet, l'autoritat suprema era hereditària (religiosa) i col·lectiva i l'autoritat politico-administrativa familiar; ambdues - com a Europa) se confonien. De dret era com celle de les abelles). En cas de no successió se'n nomenava un altre per elecció entre el clan; una única com les batlles que són nomenats pels regidors, és a dir, pels elegits no pels electors.

En l'engrandiment de la població les tribus creaven nous clans. En el moment de la conquesta hi havia cinc grans tribus i innumerable clans existents d'aquelles tribus.

Naturalment, després del caire, hi havia les autoritats inferiors: una mena de batlles, regidors, caps de barri, etc. Superior tot això era molt

poc burocràtic o administrativa puïst que les es-
 tructures de la societat eren quasi perfectament
 naturals, doncs extremadament sencilles. Sembla,
 que - encara en els inques - no hi havia pobres;
 tot hom tenia suficient per viure regardant aquell
 mode de vida tan natural, puïst que menys
 tenien necessitat de treballar qu'una ritena
 part de l'any. Les vacances, els Maies i la
 vinya inventat ben abans que la nostra època;
 en relació a ells, les classes treballadores d'Eu-
 rope de l'època eren uns miserables qu'havien
 d' treballar de set a set i des de la mit-
 tendre edat fins al dintel de la mort. L'im-
 posició del treball forçat, qu'implantaren
 els Castellans, feu, per altres mentalitats, una
 monstruositat sense nom; per ells, el treball
 qu'havien de fer per subsistir era, quasi, un
 divertiment: 48 dies sobre 365! I els dies que
 passaven a construir, embellir o entretenir
 ells centres cerimonials devia ésser un real
 plaer, una mena de divertiment col·lectiu. Igual-
 ment, o quasi, devia ésser per les vies de comu-
 nicació que tenien: veritables i magnífics ca-
 rrosses de pedra que ni encara tenien avui
 elevat dels grans itineraris ruters de l'estat
 mexicà.

De dret era una societat gregària o de castes
 (Avui tot Mèxic es igual i molt més injust puïst
 que 2 milions viuen a l'esquena de 70 milions, i en
 proporcions més o menys semblants, es igual
 també avui del món) on cadascú tenia una fun-
 ció ben determinada. Les castes però, no eren
 impermeables, com encara avui en many
 indrets - puïst que l'aveïr de cada infant se
 determinava - pel clergat - en funció de les
 disposicions que manifestava.

No hi havia esclaus; l'esclavatge era, de fet,
 jurídica: cell que robava esdevenia esclau del robat.
 Però què esclaus ni tenien temps més que de robar i
 qu'el treball era un plaer en els centres cerimonials,
 en, probablement no haguessin mai adués fo-

parters i menys estrangers a participar-hi. De
 possessors de qu'eu feien; però, per transformar-los
 en esclaus oïns per oferir-los a llurs déus en
 sacrificis. Això dels sacrificis humans amb aquest
 fi religiós que tant organyia als Cortellans,
 ja no n'és tant si hom vol recordar qu'els
 mateixos Cortellans, i a la mateixa època, tam-
 bé feien sacrificis humans religiosos amb l'horrible
 Inquisició. És també, volguer no recordar qu'els sa-
 crificis humans han existit en tots els religions
 probablement, que Jesucrist - si ho existit - fou sa-
 crificat per un sentiment religiós; qu'això era
 tan corrent - en aquella època nostra - qu'el
 mateix Jesucrist prescriu, als seus apòstols, que
 la unió es un sacrifici en la qual l'ortie
 es el seu cos i el vi la seva sang...

Ja que heu notat que cell que robava esdevenia es-
 clau del robat, es molt millor que tallar la
 mà delinquent. Castigar d'aquella brutal ma-
 nera O'cum ho feu enlloc a Europa, es per just-
 ícia primitiva en lloc de reintegrar-lo de cell
 qu'ha faltat. La justícia mai es veritablement
 reintegradora del faltant envers la societat:
 esclau es qu'estic d'ixave d'errar-ho si l'esclau
 era evident. Si un faltant era condemnat a rebre
 per exemple, cent fuetades, ni se li improvisa
 tot d'un cop ni se'l posa a la presó: Aua-
 ne, cada die, a rebre la seva rascó de fuetades
 (10, 20 cops per die); un cop el deute pagat a la co-
 munitat, era com abans, enterament reintegrat;
 si no's presentava a honrar la seva pena, esde-
 venia, automàticament, un associat i qualsevol
 lo podia inclús, matar sense incórrer la més
 mínima pena.

S'ha parlat molt dels joers de fildes interpretant-
 los a l'Europea; jo cree qu'és erroni car, com tots
 els Amerindians, llurs joers no tenen cap caràcter
 de competició, de rivalitat ni de díspute; per ells,
 observar no era un motiu de vanitat ni d'ar-
 guell, era una tare, un defecte que calia evitar
 en tot moment i en tota circumstància, espe-

cialment en públic. Deves, llurs jocs de pilote eren cerimonials (tot estaven en aqueixes zones) i en particular expiatoris. En cas de les escalas; n'hi ha vie de dues menes: de normals, per exemple pel edificis "laics": observatoris, residències de funcionaris, etc., i de religioses o expiatòries per les piràmides i altres edificis religiosos. De "emotes" (pous calcaris naturals) també n'hi havia de dues menes: d'expiatoris i de destinats a les necessitats en riqüe de les poblacions.

Com ja he dit, llurs concepcions astronòmiques eren rompenents per un poble que no concebia la roda ni moltes altres concepcions tècniques, llargament utilitzades pels europeus de l'època. La roda era coneguda, era coneguda per tota l'Índia, però només utilitzada com a juguet. És que no tenint cap animal susceptible d'èsser utilitzat (els llames i alpacas del Perú només podien portar uns 40 lb.) se veu que mai volia li va ocórrer d'aplicar-la a l'home; tant més que per construir les zones cerimonials, i llurs vies de comunicació, tenien temps més que suficient i braços més que espedentaris. Cal suposar que n'haguerin tingut cavalls, bou, ases, camells, elefants, etc. Els llengüestins domèsticats i es veu que la roda dels juguets hagueren portat a la tracció animal.

En canvi, veu que les concepcions astronòmiques eren aplicables i utilitzades per la religió i els grans fets de la civilitat, es per això qu'els progressos foren, comparativament, superiors a cap altre poble conegut. En la cronologia (dates) el Maies vanen ésser els primers. I el seu sistema vigesimal es molt superior al romà i, evidentment, molt anterior al mètric decimal; i en alguns aspectes, sió superior almenys anterior al mètric dit àrab. D'anters, regens ja, en serie moltíssim; en efecte, el nostre té per base 10, el dit de ls maies, el maie té per base 20, el dit de ls maies i dels pens. En, probablement, el més antic del món; proben tan antic que foren

inventat quan encara eren quadrumanus! Val a dir que, primer, feu un dels darrers grups humans a passar a l'infància delenguat, car s'ha observat que tenen els braços més llargs, les mans més petites, el cos (talle) més baix, el car més lent i oh! rogrosa, l'index cefàlic més gran del món: Maie M. 85, 8; femelle 86, 8; Blanc M. 79, 3; femelle 80, 06. Cal precisar que el Blanc, no es lo que ve immediatament després del Maie, sinó que hi ha altres index intermediaris, pertanyents - avui - a races dites inferiors. A notar també que, pertot, l'index femeni es superior al masculí la qual cosa abunda en el sentit que jo precimitze, de que l'home ha de passar a mans de la dona i que ni la dona haquís estat des de sempre, educada a igualtat amb l'home, avui estaria, en general, culturalment superior a ell i la humanitat molt més avançada i civilitzada amb el seu apert suplementari.

Referent als Maies i per conclusió: si s'ha guestiu pogut continuar desenvolupant llur civilització, el balanç qu'avui podrien presentar seria, probablement meravellós i abundant humà. En tot cas, tenint en compte l'època, llur organització social no era pas més injusta, ans al contrari, que l'equivalent del vell continent. I si la comparem a l'estat real (elle de la pedra) la comparació es incontestablement favorable als Maies.

Del Maies passem als Asteques l'altre gran víctima de la banda Cortés (un cap, ^{un imperi} de banda es un llaudit). Mentre qu'els Maies, ^{en el moment de la seva decadència} necessien a ells mateixos durant milenaris, els Asteques ^{en el moment de la seva decadència} són el més recent prople de tota una sèrie qu'ha viscut en la gran regió central de Mèxic capital. En certa manera, del nord del Yucatà fins a des al nord de Mèxic capital - territori immens - n'hi ha produït un fenomen semblant a l'europèu en el sentit qu'una sèrie de pobles germans n'hi diferents s'han anat necessitant pel joc natural de la

etapes, ascendent i descendent de llurs propis civilitzacions: mastèques, zapotèques, tolteques, etc., etc. Quan arriba Cortés ve el terru dels Astèques als quals havien establert llur capital en una illa situada en mitjà d'un gran llac aguerit voltat per un cercle infinit de muntanyes. Era, probablement la ciutat més gran del món de l'època (entre 500 i 1.500 mil·lions d'habitants; Londres, 1.000.000, París 6.000) i, probablement també, la més bella i la més ben urbanitzada; una urbanització de la qual, probablement, se n'inspirà el nostre Cerdà quan concebé l'exemple de Barcelona.

El pla de la ciutat astèquea era, a la vegada, bell i racional: una zona cerimonial i administrativa d'una magnituditat sense parella enlloc més del món i una zona d'habitatge igualment incomparable. Tres grans artèries -ells que tampoc no tenien cap lèntia de carregue - unien a la ciutat la cuneta a la terra ferma i, travessant l'urbanització, movien poblades d'aigua cada una. És a dir que aqueixes tres artèries, i segurament d'altres (no me'n recorde) comportaven doble via de circulació: terrestre i aeriàtica; totes les altres, seguint una línia rectilínia i rectangular, com l'exemple de Barcelona, comportaven una via terrestre i una aeriàtica necessàriament, creuant-se a angles drets. Els quadrats - com a Barcelona - entre aqueixes vies artèrials edificats i cada una tenia el seu pati i els seus arbres, cosa que, en certa manera, també estava present per Barcelona. És a dir, doncs, que era una urbanització d'habitatge ben superior a celle de la dita exemple de Barcelona, per tant considerada avui com un model.

Tot aqueixa meravella - i moltes d'altres - va desaparèixer completament rote els pics demolidors d'aquells fenicis castellans. Tot va desaparèixer: la civilització, les civilitzacions, les religions, l'art, les cultures i no desaparegueren els diuersos pobles amerindis perquè eren massa nom-

brods (els més nombrosos de tots els pobles d'Amèrica) i el seu cendi al ~~de~~ lliurament, tot i presentant diverses formes, no arribà a eliminar-los tots. Un petit poble com el castellà i després afegint-se tota Espanya - menys Catalunya i, crec, els altres països de la corona d'Aragó - no era prou per destruir ^{una} població tant - jo crec més - important que celle de tota l'Europa de l'època.

Jo qu'heving cregut que de tots els pobles blancs conquerits i colonitzats, el més civilitzador hauria estat el dit espanyol, fa ja temps qu'heving canviat d'opinió i m'he venut firmat en el contrari en el curs d'aquest viatge. De tots els altres pobles europeus qu'han anat a provar medes a casa dels altres, el més barriar, el més destructor de valors humans, d'art, de civilitzacions de religions, de llenguatges, etc., han estat el dit espanyol i qu'al començament d'aquesta malhaurada aventura, era menys castellà.

Tantes destruccions atorgades amb la colla de la més negra nit de l'ignorància, durant regles, tot lo que fa referència a les civilitzacions prehispaniques (i també l'altre gran víctima inca). Tot se perdé o quasi: imagineu-vos si tot el nostre saber antiguitat contingut en 100 llibres i que tot desaparegués menys tres; com reconstruir la nostra civilització prop de cinc regles de fons amb uns pocs llibres? Menys mal que la selva equatorial subalcalina de vegetació qo que no fou destruït i, fins ara, en pocs anys, s'han pogut descobrir més de ceize mil zones arqueològiques en farce bona conservació en general. 11.000 zones arqueològiques - qualsevol de proporcions grandioses - dins d'un territori més petit qu'Europa occidental! No ens cap poble, cap civilització, cap continent que pugui prevaler-se d'una tal desvirtut artística. Però lo més fantàstic no es aquesta extraordinària desvirtut artística; lo més fantàstic es que, regions semblables, n'hi ha altres tantes per descobrir!!!

Dilluns, 22 de març.

Vai emportar-me aquest volum a Barcel·lona pensant allà tenir temps per continuar i no feu així. Vam retornar diuenços prop-passat i fins avui, al vespre, no trobo el moment de reprendre'l. De tots maneres, no notaré res més sobre Mèxic, almenys de moment, i passaré a la nova visita feta al Museu de París (crec qu'és la tercera si bé ja fa molts anys). Profitant del retorn de Mèxic hi vai'osuar per estudiar quasi exclusivament les excrecències curcipèdes de certs mamífers. Vai, doncs, a notar l'essencial: ^{mastodonte} ~~gorzilius~~ ^{am}

Vai veure l'esquelet d'un gran marsupial que presenta encara les 4 ditzes "defenses" (2 d'upper i 2 d'inferior). Deves il·lustrar la meua teoria regarda la qual les "defenses" en qüestió són excrecències d'un procedent sistema alimentari o d'alimentació de l'espècie. Així, tots els canis, baynes, etc. verien els residus d'una primera fase de la que, en definitiva, les mandíbules d'un procedent sistema d'alimentació. Deves, tots les espècies o quasi han subit un canvi alimentari amb la consegüent transferència, diferent regarda la espècie. En efecte, hi ha ja una gran variació entre ells que tenen baynes i altres "defenses". Hi ha, per altra banda, elles quins excrecències s'han replegat de cada costat del crani; hi ha, finalment, elles que no tenien gran mandíbules i que, de consegüent, la modificació menys ha tingut incidència dental. En aquest cas, les canines de tots les espècies que encara en tenen no verien altre cosa que les nostres antigues "defenses" arribades a llur "etapa" últim. El problema es cell del cervidors, tal brancaçges no provenen enver antigues mandíbules; llavors, l'otres són antigues canines esdevingudes ròdies, fixels, per la no activitat.

Una altre constatació es que quan les "defenses" acaben per desaparèixer completament, reste

encara un índex revelador: un buit característic entre les dents molars i les dents tallants. Això es veu net i distint entre els herbívors.

En definitiva examinant, estudiant el rítmic d'alimentació d'una espècie i arribant a saber com era i s'alimentava en el passat i com s'alimentava en l'avenir. D'aquí, en l'aigua o fora, tots les espècies han estat primer carnívors i tots venen vegetals; el nostre "stade" actual seria ell d'un herbívor avançat.

Continuant observant els "herbívoros", abans de deixar per acabar la visita, crec més i més que llur llançatge són anteriors, fins i tot que les mandíbules presenten la mateixa cavitat de les canines o altre mode d'alimentació.

En quant als elefants i assimilats veritables antics, balenes i llurs "defenses" les antigues mandíbules inferiors; les superiors haurien ja desaparegut mentre que subsistien encara en el mastodont marsupial notat al començament d'aquest comentari. Pote a explicar l'enorme diferència de talla que hi ha entre la balena i l'elefant. En què és la gravetat per reduir la talla de les espècies, hi ha també, en la mateixa línia, la consegüent al canvi del medi ambient. A les espècies animals, hi ha degut de passar similarmet com a les inanimades: supervivència, amb reducció de dimensions, en regions menys hospitalàries. A Mèxic n'he tingut l'exemple: Certs plants, que deuen ésser del país, són allà vistes vegades més desenvolupats que les mateixes a Europa.

Relacionat amb el viatge a Amèrica tinc encara altres anotacions per fer: Semblaria que, en l'època primitiva, abans de la deriva dels continents, foren Amèrica (en part) i Austràlia, els primers territoris a ésser poblats per éssers animals, vivents de la mar. Aleshores, en la mar, encara no hi havia mamífers placentaris, només hi havia marsupials, raó per la qual a Amèrica encara hi ha marsupials.

i a Austràlia nous marsupials, llevat l'home. L'home
 doncs, el més primitiu, fou ja placentari. Alhora,
 si el territori on encara hi ha placentals
 són els més primitius en ser probats, haurien d'evolu-
 cer també, avui, els més evolucionats, quan
 en realitat es lo contrari. Er que fou aqueix eixi-
 la prematura - farsada - dels ocells la causa del
 retard del rest dels marsupials, es a dir que llur
 evolució terrestre s'ha trovat retardada? Er qu'a
 Austràlia l'home fou el primer en eixir de la mar
 doncs qu'es placentari quan tots els altres animals
 són encara marsupials? Problema ardu que
 m'agradaria aviar a tractar d'elucidar sobre
 el terreny.

Volant damunt de l'Atlàntic i reflexionant
 en el recorregut de l'avis: Miami - Paris, la fatiga
 que produeix l'eix del viatge a mitre "furoaux"
 horaris, etc., etc., vai pensar amb els ocells (cal-
 die continuar dient aucells, d'au) migradors.
 Si aquets poden superar distàncies tan grans
 (ells i tots els altres animals migradors) potser les perquè
 volen sempre en el ventit nord-sud o vice-versa;
 es a dir, mai en el ventit est-oest o vice-versa.
 doncs, no travessen mai els famosos "furoaux"
 horaris, es a dir que no van mai centre el sol i
 centre la direcció rotació.

Disoable, et de mare.

Dimencres vam marxar cap a Vermont
 i varem retornar ahir. El motiu prin-
 cipal era poder (en part nous enguany)
 i fer el tractament d'hivern dels arbres. El
 primer negade hi hem gitat dos nits, en
 aquesta època tan primaveral, i hem
 pogut apreciar l'escalent i l'epiay calefac-
 ió que vam rebre d'instal·lar les darreres
 tardes. L'Elisabeth tenia tenir hi fred (du-
 rant me mit gela inclús) i ha estat encan-
 tade del dia que r'hi està: ara ja no aporlay-
 sione aviar hi a gitar-se per temps fred,

4698 tant més que m'la concepat des radiadors
elèctrics, no foren prrats en un mateix i; ells
qu'ho foren rarament a ple règim. Aus hi
caldrà retornar la retenció que tre per ac-
bar lo més urgent (acabar la netege de les expo-
nes i marges exteriors i fer qualques plantacions).

Dimecres, 31 de març del 1982.

Afegeix un altre comentari sus el cas
d'Àustràlia: Àustràlia hauria estat el primer
boci que's destacà de l'Esfera terrestre-ròlide ini-
cial; de consegüent, no ha foren trencades les
interaccions vegetals i animals amb la resta
de la massa ròlide, iniciant-se una evolució
separada. El regon boci a erberlar-se fore
el continent americà; fore molt més tard
i iniciant-se la derive pel sud. En aquest
regon erberlament hi havia ja havut més
interacció (vegetal i animal) i també més
evolució en els ocells, dels quals ja no s'ixie
roblement marsupials, ~~de~~ sinó també mamí-
fers, raó per la qual són aquests darrers
que són més abundants en el continent
americà; en efecte, els marsupials són molts
pocs i encara vituat en el sud, es a dir,
per on comença la derive. §

Reste a elucidar el cas del Pol sud: aquest
se dequè destacar fermant enora conjunt amb
sud-Amèrica i Àustràlia (primerament se repa-
rà de sud-Africa, després d'Àustràlia i, final-
ment de sud-Amèrica). De consegüent, el riel
i els fòssils (vegetals i animals) haurien d'enes
del tipus australià-sud americà. §

El breu de la vida (animada i inanimada)
se dequè situar al nord - tot ve del nord - El
pol magnètic hi deu jugar un paper deter-
minant, tant més, ~~per~~ al començament
de la vida, ^{que} hi havia esfera ròlide, fins que
la vida procedeix la matèria, en lloc del
contrari, generalment proclamant per la concei-
lence actual. El fet que la major part de

les Terres immergides antigues situades al nord del planeta semblaria confirmar la hipòtesis. Ara agraent es la deriva dels continents i s'aria dotada de dos moviments: un d'est a oest (sentit contrari de la rotació) i un de nord a sud (sentit contrari de la translació).

De totes maneres, per raons de mecànica planetària, la primera matèria sòlida que s'aglutinà fou en el centre de l'Espre: una esfera sòlida, recoberta d'una esfera líquida i aquesta recoberta d'una esfera gasosa, tot lo qual fou, encara avui, el planeta Terra. Però les fermentacions, ~~per~~ per mitjà d'explorans (volcans i terremots), esberlaron l'esfera sòlida primitiva, fent, de fet, néixer els continents que n'existex.

Retornant a Austràlia - continent a la deriva - hi ha, tanmateix, una espècie animal placentària: l'home. D'alguna realitat neix derivaria una deducció: L'home no seria l'últim aparegut nor de la Terra sinó el primer; per això seria el més evolucionat de tots.

Dimecres, 4 d'abril.

Aquesta setmana hem anat de nou a Vernet a acabar d'embellir les tapes de començament de primavera. Ho podem anar tranquil·lament a Barcelona (d'ara) i mentre tant la natura farà el seu fet, i, en aquesta època, va molt de prest.

Dimecres, 16 d'abril.

El prop. priuat Simiceres vam retornar de Barcelona. Durant aquesta nova estada hem acabat l'instal·lació del lloguerment (noms manevren les cortines del dormitori i del menjador).

Durant aquesta nova estada també hem anat a visitar en Vilanova i en Saugés. El primer ens invità a un restaurant i el segon - amb la

4700

primere visites - en el mateix col·legi mariste.
Dues visites i agrat foren agradables i espec. l'últ.
A Rubí, en vau propitar per visitar en Martí Fra-
gonés i família.

Aviní, ni naquis fet ho, temiem l'intenció de
retornar a Veruet; ho desparum per dilluns o dimarts
que ve, es a dir, abans de retornar a Barcelona
i, d'allà, marxar cap a Castelló i València,
tractant així de realitzar aquell viatge projectat
des de fa tant anys. I encara no andrem a Ma-
drid com preveïem; l'amada a la capital d'Espanya
la reportarem a fi de maig per tal de que no
delec pugui propitar del viatge.

Dimecres, 17 d'abril.

Continue l'anotat en la pàgina 4687:

Si el calcari es real fosilitzade sabum d'on
ve el calcari, i la pedra tallada; però, no sabem
d'on ve la real, ni dels seus territoris més abun-
dants, potser el més abundant després de l'ai-
gue. Aleshores, si l'aire se transforma en aigua
-note l'acció de la rotació terrestre - es que l'aigua
se transformaria en real, la real en calcari,
el calcari en pedra, la pedra en terra, la terra
en pols i la pols en vida inanimada?
El argil, tan abundant, què es? Pedre d'argil. Mualled Xim, etc., etc.

Dimarts, 4 de maig del 1982.

Vam marxar cap a Barcelona el 22 del
prop. passat mes. Dos dies després vam en-
prendre el viatge vers Castelló de la Plana,
dos dies més tard represa de la ruta direcció
València i d'allà retorn cap a Bar-
celona el 30 amb una nit passada a
Camberils.

A Castelló vam assistir a la comu-
moració del 50e aniversari de la mort
del català, dit de Castelló perquè es allí
on foren rignades i fucat a la comu-
moració de la batalla d'Almonace de 1707.

(25-04)

és a dir l'11 d'octubre dels Valencians. Si tot el País valencià fos com jo que vam veure a Cortelló, no hi hauria problemes d'identitat ètnica, cultural, etc., entre Valencians i Catalans. Hi hauria, inclús, massa identitat, regant el meu mode de veure el problema. Però canvi a València-capital, la cosa ja no és igual; allà no hi ha prou identitat i moltes típiques de la docta, del espanyolitzat i robrat, de l'ignorància.

Com estava fent des de feia anys i anys (quan viagué el matrimoni Vicens - ~~de les~~ ^{de les} ~~algades~~) vam parar a care d'ells, vam veure com vivien, quin mentalitat tenien, etc. Allí m'ha decebut tant o quasi com un Miquel Storenes. Segurament que quan va retornar ja va canviar completament de bàndol, una vulgar arribista; un insípid català veure cap principi, que m'ha les seves filles ha rebut inculcar l'amor o almenys la comprensió i el respecte al país on ell ha nascut. La seva dona (una ex-perruquera i de pare idèntic) una insípida britànica de les més inútils. Les seves filles (no coneix la gran riba, pel dit i rentit, deu ésser igual) a l'imatge de la mare. Menys mal que la quarantena d'anys d'amistat amb ell atmen un dia la cosa i, aurodon-los-li infortunadament ateynant, per la molta ignorància, comuna a tots ells, se fan, fins i tot, forces simpaties.

Dissabte, 8 d'maig

Ani i l'aniversari de la victòria de la segona guerra mundial. Una de les joques bones que va fer en Girard, fan de reprimir completament aquesta commemoració i de reportar a l'11 d'octubre, tot els homenajes als espanyols, de tots les llocatants. Mitterrand ha anul·lat aquella lleial decisió i se retorna al error del passat, als errors quin

4702

exposent més fins, a França, a l'Arc de
Triomf de París. Quan lo vai visitar per prime-
ra vegada ja en vai dir q' en feurave
de les inscripcions de victòries franceses que con-
té. Tot el país tenen victòries i després; i les ones són
en detriment de les altres ~~per~~ en relació als veïns;
no es exaltant fet de guerra contra els veïns
en qüestió qu'hem f'a sempre positiva per la pau
i la concòrdia universal.

Durant la nostra darrera estada a Barcelona
vam invitar a una Maria Teresa a dinar.
Ho vam fer a un restaurant galles que hi ha al
cortat de casa. Segons ella el cuiner, o no es galles
o no està a l'altura de la professió. En el curs
d'aquesta nova entrevista en vam parlar per
preparar la realització del projectat viatge
a Madrid per la darrera setmana del mes
en curs.

Dimecres, 14 de maig.

Heu estat de nou un dia a Barce-
lona fent treball útil a l'interior del
lloguerment: penjar quadres principalment.
Vam marcar el fillons i retornarem
ahir. També vai fer propostes gestions.

Demà comptem anar a Verset i
la setmana entrant a Montpeller, Nieu-
ran, Seriers, etc. Tot això a fer així a fi
de poder retornar a Verset abans de l'ar-
ribada de na Delec i de partir immediat-
ament direcció Madrid.

Dimecres, 2 de juny del 1982.

Per el Lluçenç 23 (de maig) al vespre
(d'hora) qu'arribà na Delec li, de l'estació
mateixa, vam empreure direcció Barcelona.
De fet ni hi vàrem entrar continuant vers
Llida on ens vam parar a reparar i des-
muntar en un hotel de l'autopista (4 estrelles

però no mostre car). L'endemà, de bona hora - per la tarda - ja estovem a cà na Maria Teresa. Vne mique ble repos i ja vam anar a visitar la ciutat. Al die següent dimarts, vam anar a l'Escorial i al "Valle de los caídos" el qual està a uns 15 kms d'allí. L'Escorial - qu'els francesos diuen que es la 8ª meravella del món - es un monumental edifici de granit, fred i sense cap gràcia arquitectural, ni tampoc elegància. El "Valle de los caídos" té l'un i l'altre; però es el fruit de la mortuòria megabulimènia de Franco, car, de fet, es el seu sepulcre i com a tal fou concebut per ell: molt més grandios que'l sepulcre reial de l'Escorial, fins grandios inclús, probablement, qu'el més grandios dels faraons; tot simpò rote el pretecte d'ener un monument a la glòria dels seus soldats. I, ni hi va deixar inhumar José A. Primo de Rivera, fou - probablement - per "larar la joindola" dels incautes d'una banda i per expriar, en certa manera, el crim d'aquest mort, car fou ell el seu assassí per via interposada. Finalment supose que va tenir l'idea d'aquesta immensa catedral subterrània quan va veure que no podia ener sepultat a l'Escorial perquè no ere de rang reial.

L'endemà, dimecres, vam anar a visitar el célebre Museu del Prado i anexas. La seva fama, even a joinovotegue, es mereixede i, de de poc, n'ha enriqueit amb el célebre "Guernica" de Picasso. Visitant aquest museu vai tenir la mateixa reacció qu'al museu de Londres i al Louvre de París: rón museus de rampinye i caldrà - en l'avenir - que totes ls obres d'art retornin al país d'origen.

Al dijous ferim la virite a Toledo. Remar-cable jol seu enjunt de monument i encan-dalós pel cas de l'Aleixar. Tant al "Valle de los caídos" com allí, i pertot on enere subriteixen, han de desaparèixer tots ls "glòries" a una part ds que foren batre. Tan victims foren i rón es d'un

bàndol com di l'altre, tou / ~~capanyol~~ ^{capanyol} ~~aven~~ ^{aven} ~~ch~~ ^{ch} ~~uns~~ ^{uns}
 com ch altres i tou valent els uns com ch altres.

El Sindicat vam anar a Aranjuez. L'at-
 tenció que, per error la festa local, el pregon estava
 tancat al públic. Per la tarda, feu la visita al
 Palau reial i dependències: un Verteller en un
 petit ni bé gran, gran taurmateig: molt luxe
 i no tant confort; menys qu'en qualsevol dels
 nos nostres llogerment.

De Dilluns a Dimecres vam tenir diverses
 ocasions per anar concient la ciutat; barris vells
 (no gaire vells pel pt que n'hi ha, capital des del
 regle XVI) i barris nous, etc. I dirrabte.
 Després d'haver desdijunyat, vam reprendre la
 carretera direcció Barcelona on hi vam pas-
 rar la nit. El dimenge vam anar a Bar-
 celone a Vernet i el dilluns cap a Perpi-
 nyà on na Dalec reprengué el treu cap a Paris.
 Total 2218 kms.

Dre me cal parlar d'en Vell: pel ma-
 teix ^{di} que marxàvem cap a Madrid el diari
 "L'Independant" publicava un excel·lent article
 sobre el primer llibre de T.D. publicat d'ell. El
 dimenge repien, o sigui el prop-passat, el diari
 "Midi Libre" el publicava un altre - més curt-
 enyós quasi tan elogiós. Ja ja, dues, qu'ha
 estat publicat el dit llibre i, per en el primer,
 veuen els especialistes, liuen qu'es molt pro-
 metedor. A lui - tal com en Vell mateix ho ha-
 vie previst - no m'agrada; ni el tema ni
 aquest mode - tan a la mode - de literatura.

Amb aquest darrer viatge - tant anys projectat -
 donem per acabada, les notícies. Durant tot l'estiu
 pensava estar aquí a Vernet on jo puc re-
 prendre el treball de l'obra. Si faig bona tasca
 potser, per la tardor, ^{potser} anirem a Nancy on hi
 hem estat reinvitats incompentables vegades. Pot-
 ser també a Albànie a veure si me puc fer
 una idea personal de l'evolució d'aquest pe-
 tit país i el seu socialisme pur i dur.

Dijous, 3 de juny.

Ahí va Delectan telefonant, com ho fa quasi cada dia del Ministeri; es una mena d'excitació natural que tenen els funcionaris de Correus, més a viat tolerat - me sembla - que voluntat aduís.

Em va dir qu'el regon llibre d'en Nell acabava de parèixer, si bé no estava content del treball final del dibuixant - aquest cop en Joan Ferrer. La cosa no em sorprèn, conceixent-lo com lo coneixem. Ara, supose, no hi haurà noves publicacions durant un cert temps, car aqueixes dues, com en celles que tenien fetes abans de que poguessin introduir-se i fer-se editar.

Dimecres, 12 de juny.

Heu rebut de Puigvert, i done estava, bona parlada, bona teque (al restaurant de Cortell).

Vam pujar ahir, arribant abans d'albir de Barcelona.

Allò del regon llibre d'en Nell no està tan malament com ell deia. Naturalment potie estar millor (en dibuixos) més, pel començ dels lletres ja està bé; n'hi ha hi molt pitjors. En quant al contingut, s'he trobat - pel meu gust - millor que l'altre. Se'n podria fer inclús, un fillet o, encara, una novel·la escrita.

Dimecres, 18 de juny.

Ahí vaí emplenar un formulari que m'heceixis, hiu en Josep Jové - cell qu'enté cura a Perpinyà - sobre una indue-
mització dels Alemanys. ~~El~~ De més de Dimecres: Segans sembla, hi tenen dret tot cell que vam estar en camps de concentració companyis de treball, etc. Tractaré de fer-ho pels meus germans Pere i Delfí i després, si es pot-
rible, per en Vicens, Gausa i Grau de Terres, els

4706

iniciis amb els quals vertic en contacte d'aquella ja llunyana època. Primer de tot, naturalment, en Piny Planes, car es per ell qu'hai rebut la corre: Me telefonà a Barcelona per demanar-me si coneixia el Toré en qüestió; i clar qu'el coneixia, ma no m'ho va dit ni fer dit res. Val a dir de que no som pas íntims, encare qu'ell, més d'una vegada, ha estat de fer-me militar amb ell, prodigant-me molts elogis. La seva militància no m'interessa; es més arrisista qu'altre corre: fou del P.S.U.C.; crec qu'encare es del C.N.C. i sembl, també, de l'E.R.C. Tot això es oportuisme & retrògrad.

Dimarts, 22 de juny.

Vai treballant a l'obra, sempre molt lentament, es que hi ha tant problema, capítol! I com que les meves solucions no són les alòriques, hai d'anar amb pens de solució.

Demà hem de tornar a Perpinyà principalment per una qüestió d'evitar una plus value fiscal en la venda, de l'any passat, del lloguerment de Besiers.

Dimecres, 23 de juny.

Referent a l'obra sembla qu'hai trobat el principi primer de la cosmogonia; jo heu la nomenclatura cosmogonia; es a dir que com en tots ls altres ciències qu'utilitzen el sufixe "logos" - l'encavie pel sufixe "nomos". Actualment només hi ha l'autonomia qu'utilitza aquest sufixe; refere que fou perquè l'altre, el "logos", ha endevinat denominatiu de l'artologia i calie no confondre la xarlataneria amb la veritable ciència.

Doncs, el meu principi no té res a veure amb lo més aduís, actualment, entre els diversos qu'espoteixen d'autors diferents. Aquesta teoria, sobre l'origen i l'evolució de l'univers, repr el nom de teoria del "big-bang"

à a dir, teorie de la gran explosió, o sigui qu'una universal explosió creatrice engendra l'Espai, el temps i l'energia. Però que qualsem - a més a més, de tan grandios - explore col qu'hi hagi, precisament, quelcom; si hi havié qualsem, o qu'un ^{abre} origen l'abre precedit...

La mate teorie no parteix de cap "big-bang" inicial; parteix del principi qu'univers i energia es una mateixa cosa; dues, que no hi ha buit espacial, precisament per la mateixa definiçió sobre espai i energia. Aleshores, si espai i energia, es a dir, si univers i energia es una mateixa cosa, ja tenim una mateixa, puix qu'Einstein diu que matèria i energia es una mateixa cosa. Dues, si tenim una matèria, tenim també una matèria puix que matèria i matèria es una mateixa cosa. Dues, si tenim una matèria, tenim una pressió, puix que tota matèria exerceix una pressió. Dues, si tenim una pressió, tenim un moviment, puix que tota pressió exerceix un moviment. Dues, si tenim un moviment a part, necessàriament, ^{el primer o segon} [el primer] índex d'electricitat (estàtica). Dues, com que tot primer crea una reacció (necessàriament química) l'electricitat estàtica fa aparèixer l'electricitat dinàmica. Dues, amb les dues electricitats (la positiva i la negativa) nois, necessàriament, la primera espuria la qual engendra un enalfament delimitat a l'aire en qüestió. Dues, com que tot enalfament allibera un gas, aquí apareix la primera matèria prima de l'univers en espuria.

Ara bé si aquesta teorie es bona, lo que ve es que m'ha costat moltes cavilacions. En tot cas, es a partir d'ella que vau tractar de fer la redacció de la meua monografia i després, de tota la resta de l'obra. Que tingui encert i vert...

Dimarts, 29 de juny.

He aplicat la teorie en qüestió i se veu qu'estic en la bona via, o bé modificable. Un efecte he trobat que hi havié millorment

4708

a aprofitar i així ha estat fet en el curs de la redacció. Ara ho veig més clar i veu més que podré anar endavant. Dic que podré fer-ho, en l'immediat, estic encallat per una qüestió que pense trobar la solució davant al Museu de la Ciència de la Caixa. Precisament, en el curs de la meua primera visita - recentment - a aquest museu, vaig veure quelcom relacionat amb el cas; pense retornar-hi aquesta matèria retornant car heu decidit de fer un viatge, una única expressió, per fer els "dossier" dels meus germans per allò de l'indemnització dels Alemanyos.

Dijous, 8 d' juliol del 1982.

Així, vaig anar al museu de la Ciència i, fins i tot, heu retornat a Barcelona altre vegada per qüestions dels dossier dels meus germans i per un regu quadrat que'm proposa en Fontanet.

Quan heu arribat ací, a Veruet, a fora i a l'ombra, feia 42°!!! i a l'interior de la casa 32°!!! És el resultat de la demostració de qu'és un aïllade. Això dels 42° vol a dir qu'és extraordinari i, probablement, que, com a Perpinyà, s'ha batut un rècord vell de prop d'un segle. Abans d'ahir, a l'arribar a Perpinyà (de Barcelona) va ésser espantós. Una tempesta de vent terrible (deu h 22 h) i tan calent, qu'és lloc de refrigerar el motor, l'acalenteu; i moltes voltes a haver de tancar tot els vidres i aeracions perquè ni color era aixofogant a l'interior del cotxe, a fora era insuportable de terrible i, sobretot calent. Val a dir també qu'aqueixa onca de calor té una ària geogràfica força gran: va, d'unmunt, de Barcelona fins a Tolosa del Lenguedoc i, per tot, va causar els precedents records de calor. Dura de fer dimarts i encara no ve'n preven la fi.

Dimenge, 11 d' juliol.

Continue l'excursió de calor.

Ahí, cap al final de la jornada, va haver de deixar el treball de l'obra perquè el cap me rodava com si estés embriat. La cosa m'ha durat fins a aquest matí. Com que sembla qu'és la conseqüència d'una fatiga intel·lectual i a fi de recuperar, heu decidit de no reprendre el treball avui. Només he fet un article pel portavoc de l'Unió catalana per l'autonomia, l'expressió intel·lectual que me calia fer per redactar-lo avui, d'avant-mà, que no seria comparable al que faí, cada dia, per anar avançant en la redacció de l'obra.

Dimarts, 14 d' juliol.

Aquell redonament de cap no ha retornat; heu preguntat, deus, treballar normalment indefinidament, només, per visites, me excuso a fer excursions a Prada i l'arquiere de la tarque. Tanmateix, vaí avançant, a poc a poc, i no estic descontent dels resultats, sense estar-me entusiasmat.

Dimecres, 23 d' juliol.

Ahí vaí arribar de nou, aquí, a Venet. Vam banyar el 20, pel vespre, per tal d'anar a rebre en Vell i na Sylve que arribaven a la vuit del matí provinents de París i, la vetlla de Londres on vam anar-li a portar una part de llurs vacances.

Abans d'ahir mateix, poc després de l'arribada, vam marxar cap a la platja. Ahí hi vam retornar. Ara, en principi, estarem aquí fins a dimenge o dilluns; després cap a Barceloneta i, finalment, retornem cap aquí si encara ho té el temps, tenint a més a més, en compte qu'ell ha d'irar

entrevistat per la ràdio i la televisió regional,
conseqüentment als meus llibres de B.D.

Dimenge, 1er d'agost del 1982.

Albir vam arribar de nou a Perpinyà i aquest matí hem retornat aquí a Veruet. Vam moure cap a Barcelona, el di-
lluns, fins al dijous al matí. Tal era el projecte, més a l'arribar a la Plaça de Catalunya, el cotxe tingué una averia: la cadene de distribució trancada. El garanti-
ge Mazda me guarda el cotxe fins al di-
vedres, per la tarda; la reparació me resulta
molt cara. Lo que es, qui a més, lo case re-
sultà solente, car 80 kms. Després la mateixa
"panne" se produie, "panne" que, regous l'al-
tre mecànic, ho quist' pogut esser molt preu-
car, a la Plaça de Catalunya, rebut al pas,
mentre qui a l'autopista anàvem a 120 kms/h.
Resultat: la mateixa averia ara ha produït
entralls important al motor i encara miracle
- li què el mecànic en quist' - que tot el motor
no s'hagi fetut i que no hovent-se produït
un arrest brut, no liàgim estat ferit per lo
brutal parada que s'hagué pogut produir.
Cal afegir que ni aquest arrest s'hagué pro-
duït haguéssim provocat un accident en
cadene amb l'intense circulació que hi ha-
vie en aqueixa fi de mes de vacances - acci-
dent amb conseqüències segurament catastro-
fiques. Ara, abans de traure'n lo conseqüències
definitives cal reparar la fi: el cotxe restà
a Massanet de la Selva i vam retornar amb
tren. En Vell i ma Sylvie repartiren per lo
nit cap a París. De moment, molt temps
perdut, molts límits, molts líners que s'ha-
güessin pogut evitalvar si, almenys, lo
reparació de Barcelona hagué estat ben fe-
ta: el mecànic de Massanet me demostrà ja
que fou executada de manera, professionalment,
irresponsable.